

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 457 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ενάντια σε Φοροληστεία, Φτώχεια, Ανεργία, Ιδιωτικοποιήσεις, Καταστολή ...

Από την Γαλλία

μέχρι την Χιλή

εργαζόμενοι και νεολαία δείχνουν τον δρόμο του αγώνα

Εργαζόμενοι
«Εκσυγχρονισμός»
ονομάζεται το
ξεπούλημα της ΔΕΗ

σελ. 4

Φοιτητές
Ενάντια σε νόμο
Κεραμέως και
καταστολή

σελ. 7

Γαλλία
Μεγάλη απεργία,
χτύπημα για τον Μακρόν

σελ. 12

Ιστορία
40 χρόνια από το
φοιτητικό κίνημα ενάντια
στο ν. 815

σελ. 14

Καταγγελία της ΟΚΔΕ για την αστυνομοκρατία και την καταστρατήγηση του δικαιώματος στη διαδήλωση

- Κάτω η αστυνομική τρομοκρατία!
- Κάτω τα χέρια από τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα δικαιώματα
- Κάτω το κράτος έκτακτης ανάγκης
- Όχι στην απαγόρευση των διαδηλώσεων

Ενώ οι δολοφόνι της ΕΛΑΣ Κορκονέας και Σαραλιώτης κυκλοφορούν ελεύθεροι (όπως και κάθε είδους «αγαπημένα παιδιά» της εξουσίας, και «άριστοι» βουτηγμένοι στα σκάνδαλα και κάθε βρώμικη ανηθικότητα, ενάντια στο εργατικό κίνημα και σε όσους αγωνίζονται εφαρμόζεται ένα μαύρο κράτος έκτακτης ανάγκης με εκατοντάδες προληπτικές προσαγωγές και σωρηδόν συλλήψεις, σωματικούς ελέγχους και τρομοκρατία των κατασταλτικών οργάνων, όπως έγινε ξανά και στις κινητοποιήσεις στις 6 Δεκεμβρίου.

Θύμα της κατασταλτικής μανίας και της αστυνομοκρατίας έπεσε και η ΟΚΔΕ, όπου πρακτικά της απαγορεύτηκε από την ΕΛΑΣ να διαδηλώσει με το υλικό

και τα σύμβολά της! Δύο στελέχη της ΟΚΔΕ που έφεραν το υλικό της Οργάνωσης στη Συγκέντρωση των Πολιτικών Οργανώσεων της Αριστεράς που είχε προγραμματιστεί για τις 18:00 στα Προπύλαια (πανό, σημαίες με τα διακριτικά της οργάνωσης) προσήχθησαν βίαια στη ΓΑΔΑ (όπως και δεκάδες άλλοι διαδηλωτές) χωρίς να υπάρχει απολύτως κανένας λόγος. Καθώς στους βίαιους και αναγκαστικούς σωματικούς ελέγχους και στα προσωπικά αντικείμενα των συντρόφων τα λαγωνικά της ΕΛΑΣ δεν μπόρεσαν να εφεύρουν κάτι «ενοχοποιητικό», αυτή η προσαγωγή είναι ακόμα πιο προκλητική, γιατί είχε καθαρά στόχο να παρεμποδίσει την παρουσία μιας πολιτικής οργάνωσης στη διαδήλωση. Χωρίς να τους επιτραπεί οποιαδήποτε επικοινωνία με τους συντρόφους τους και τις οικογένειές τους παρέμειναν για ώρες στην ΓΑΔΑ.

11 χρόνια μετά τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγοροπούλου από την ΕΛΑΣ, η κυβέρνηση της ΝΔ και ο υπουργός ΠΡΟ.ΠΟ Χρυσόχοϊδης θέλουν να σβή-

σουν από την μνήμη της νεολαίας και των εργαζομένων τη δίκαιη εξέγερση της νεολαίας του Δεκεμβρίου του 2008, να σπλώσουν τους αγώνες της, να τσακίσουν κάθε εστία αντίστασης και να απαγορεύσουν κάθε δημοκρατικό δικαίωμα και ελευθερία. Μετά από την κατάργηση του ασύλου και τα κατασταλτικά πογκρόμ της αστυνομίας, ετοιμάζουν σχέδια για τον ανοιχτό περιορισμό ή κατάργηση των διαδηλώσεων.

Δεν θα τους περάσει! Με τους μαχητικούς μας αγώνες θα δώσουμε την απάντηση στο δρόμο εμπνεόμενοι από τους εργαζόμενους και τη νεολαία που εξεγείρονται ενάντια στην φτώχεια, την εξαθλίωση και την καταστολή από τη Γαλλία και το Λίβανο ως την Χιλή!

Καλούμε τις οργανώσεις της Αριστεράς και το εργατικό κίνημα να καταγγείλουν την αστυνομική τρομοκρατία και την απαγόρευση των διαδηλώσεων. Με ένα ταξικό Μέτωπο να τσακίσουμε το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και τον νεοφιλελεύθερο κανιβализμό!

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή
- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Δεκέμβριος 2019

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. **(Δεκέμβρης 2019 - Γενάρης 2020)**

Από τις αρχές Δεκέμβρη του τρέχοντος έτους και μέχρι τέλη Γενάρη του 2020 θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της **Ο.Κ.Δ.Ε.** Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της **Ο.Κ.Δ.Ε.** είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της **Ο.Κ.Δ.Ε.** για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθί-

δρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της **Ο.Κ.Δ.Ε.**, όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν κου Σωφρόνης Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνανα

Ψλικάτζιδικο “Ψλικάτέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η τοποθέτηση του 80χρονου Κ. Πατέρα –συνταξιούχου εκπαιδευτικός, μέλος χριστιανικών σωματείων, ιδρυτικό μέλος του Συλλόγου Ιεροψαλτών Τρικάλων και γυρολόγος των δεξιών και ακροδεξιών κομμάτων κ.ά.– στη θέση του διοικητική του Γενικού Νοσοκομείου Καρδίτσας, έφερε στην επιφάνεια την βρωμιά αυτών που αυτοδιαφημίζονται σαν άριστοι. Όπως αποκάλυψε ο ίδιος, η τοποθέτησή του οφείλονταν σε συναλλαγή που είχε κάνει με τον Κ. Μητσοτάκη (στο γραφείο του στη Βουλή): να φέρει στην ΝΔ 5.000 ψήφους από το Τρίκαλα! Δεν είναι ο μόνος άριστος. 111 διορίστηκαν σε δημόσια νοσοκομεία, με ανάλογα προσόντα: στρατηγοί, κουμπάροι, κομματικοί φίλοι κ.λπ., όχι άριστοι αλλά αρεστοί. Μια από αυτές τις περιπτώσεις κάνει εντύπωση και πάλι όχι για τις ικανότητές του αλλά για το ρατσισμό του. Πρόκειται για τον Τάσο Τσαχουργιαννίδη (Πρόεδρος της ΝΔ Λέρου) που διορίστηκε διοικητής στο Κρατικό Θεραπευτήριο Λέρου, ο οποίος με ανάρτησή του στο facebook αποκαλούσε όλους τους μετανάστες «λαθροπύθηκους» και αναρωτιόνταν αν η Εκκλησία «ασχολείται με τη μη ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΠΟΙΗΣΗ της Ελλάδος».

Ο άριστος υφυπουργός εξωτερικών Α. Διαματάρης ενώ είχε δηλώσει ότι είχε μεταπτυχιακό του αμερικάνικου πανεπιστημίου Columbia, όλα δείχνουν ότι δεν έχει τέτοιο τίτλο, αλλά είναι αμφίβολο και αν έχει πτυχίο Λυκείου. Όμως τα έργα του άριστου Διαματάρη δεν σταματούν εδώ. Διόρισε σε υπηρεσία εποπτευόμενη από αυτόν, κάποιο Φιλιππάκο με βεβαρημένο παρελθόν και με ανοικτές υποθέσεις με την δικαιοσύνη, λόγω οικονομικών σκανδάλων στη Ελληνική Αεροπορική Βιομηχανία (ΕΑΒ), για τα οποία την είχε κοπανήσει στις ΗΠΑ.

Άριστοι... σε ρουσφέτι και συναλλαγή

Δεν υπάρχει αμερόληπτη δικαιοσύνη σε ταξική κοινωνία

Το 5μελές εφετείο, ουσιαστικά, αθώωσε τους ένοχους του σκανδάλου Energa, που είχαν καταχραστεί πολλές δεκάδες εκατομμύρια ευρώ από το δημόσιο και πολλά άλλα αδικήματα. Πρωτόδικα ο Α. Φλώρος είχε καταδικαστεί σε 21 χρόνια κάθειρξη. Το άλλο μεγάλο σκάνδαλο της Siemens (εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ, χωρίς να προλαμβάνεται το σύστημα C4I που είχε αγοραστεί για την ασφάλεια των ολυμπιακών αγώνων) που ξέσπασε πριν 21 χρόνια και μετά από –υποτίθεται– 14 χρόνια εισαγγελικής έρευνας είχε ακόμη πιο σκανδαλώδη κατάληξη. Την Τρίτη (19/11/19) βγήκε η απόφαση, όπου 27 αθώωθηκαν λόγω παραγραφής και για τους υπόλοιπους που κρίθηκαν ένοχοι επιβλήθηκαν ποινές «χαδί», κανένας δεν πήγε φυλακή.

Από την άλλη πλευρά, από τους «από κάτω», ακόμη μια καθαρίστρια από την Πρέβεζα που είχε «πειράξει» το απολυτήριό της προκειμένου να πιάσει δουλειά και να καθαρίζει σκάλες και τουαλέτες καταδικάστηκε σε τρία χρόνια φυλακή με αναστολή. Αυτή η γυναίκα, όπως δήλωσε, δεν είχε άλλη επιλογή για να ταΐσει τα 13 παιδιά της. Ως ένα βαθμό μάλλον ήταν τυχερή γιατί μια άλλη συνάδελφός της από το Βόλο, είχε καταδικαστεί σε 10 χρόνια κάθειρξη. Ίσως ακόμη πιο τραγική είναι η περίπτωση ενός ναρκομανή που καταδικάστηκε από το τριμελές εφετείο κακουργημάτων Θεσσαλονίκης σε 20 χρόνια κάθειρξη, ενώ είχε επιστρέψει στο ακέραιο όλα τα χρήματα που είχε κλέψει. Το ίδιο δικαστήριο αθώωσε πλήρως τον επιχειρηματία Μ. Καραμπέρη (ιδιοκτήτης νυκτερινών κέντρων) που είχε καταδικαστεί για μια κολοσσιαία υπόθεση τοκογλυφίας (ίσως τη μεγα-

λύτερη στην ιστορία της πόλης) και άπειρους εκβιασμούς.

Όλα τα παραπάνω είναι αποτέλεσμα της αντίληψης που έχουν οι νεοφιλελεύθεροι για τους νόμους και τη δικαιοσύνη και ακριβώς μ' αυτό το πνεύμα τροποποίησαν τον νέο Ποινικό Κώδικα. Οι νέοι τροποποιημένοι νόμοι προβλέπουν: α) πολύ βαρύτερες ποινές για τους αδύνατους και πολύ μεγαλύτερη δυσμένεια για αδικήματα του «δρόμου» και β) μεγαλύτερη στοργή και ατιμωρησία για αδικήματα που διαπράττουν τα «λευκά κολάρα» και οι «επιχειρηματίες» (π.χ., απάτες, απιστίες, καταχρήσεις κ.λπ.). Αυτή τη νέα αντίληψη δεν την έκρυψε ο υπουργός Δικαιοσύνης Κ. Τσιάρας, ο οποίος δήλωσε ωμά και κυνικά: «...θέλουμε αυτές οι αλλαγές να ανταποκρίνονται στις προτεραιότητες –και εγώ θα το πω ευθέως– τις οποίες έχει βάλλει η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας για την αυστηροποίηση του πλαισίου των ποινών...».

Οι προτεραιότητες της πολιτικής τους

Μετά το ξεπούλημα της ΔΕΗ, των αεροδρομίων κ.λπ., ανακοίνωσαν ότι ξεπουλούν 10 μεγάλα λιμάνια και από ότι φαίνεται σύντομα αναμένεται να ανακοινώσουν πωλητήριο για την Λάρκο και πολλές άλλες επιχειρήσεις που ανήκουν στο δημόσιο. Όλες αυτές οι πωλήσεις μαζί με παλαιότερες υπολογίζεται, όπως φαίνεται από τον προϋπολογισμό του 2020, να αποφέρουν έσοδα 2,44 δισ. €, την ίδια στιγμή που οι τράπεζες δίνουν δάνεια 900 εκ. € στον Λάτση για την λεγόμενη επένδυση στο Ελληνικό!

Το φορολογικό νομοσχέδιο μειώνει φόρους για τους πλούσιους και τις επιχειρήσεις ενώ για τα πιο φτωχά στρώματα δίνει πάλι

υποσχέσεις για τα επόμενα χρόνια.

Οι τράπεζες (που έχουν ενισχυθεί με δεκάδες δισ. ευρώ του ελληνικού λαού) έχουν εξαπολύσει πογκρόμ ενάντια στους εργαζόμενους τους: Η τράπεζα Πειραιώς προχώρησε στην απόλυση 24 εργαζομένων και προβλέπονται, όπως φοβούνται τα σωματεία και η ΟΤΟΕ, εκατοντάδες ακόμη. Η Alpha Bank σκοπεύει με διάφορες μεθοδεύσεις να κάνει το ίδιο με 800 εργαζόμενους και η Eurobank με 1.250. Για αυτές τις μαζικές απολύσεις αλλά και για το ξεφόρτωμα των «κόκκινων δάνειων» –σχέδιο Ηρακλής– σε κερδοσκοπικές «εταιρίες» (θα κάνουν μαύρη τη ζωή σε όσους χρωστούν), η κυβέρνηση των ακραίων νεοφιλελεύθερων θα τους δώσει άλλα 10 δισ. €.

Αποτέλεσμα των μνημονιακών πολιτικών είναι η διαρκής φτωχοποίηση του ελληνικού λαού όπως δείχνουν όλες οι στατιστικές και οι έρευνες. Σύμφωνα με την Στατιστική Υπηρεσία της Ε.Ε, ένας στους πέντε συμπολίτες μας στερούνται τα πιο βασικά αγαθά, ενώ σύμφωνα με έρευνα που διεξήγαγε και δημοσιοποίησε το Bloomberg, η Ελλάδα και η Λιθουανία βρίσκονται στις τελευταίες θέσεις της κατάταξης στη λίστα οικονομικής ευημερίας. Με τις ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που ακολουθεί η κυβέρνηση της ΝΔ τα πράγματα θα χειροτερεύσουν. Όπως δείχνουν τα στοιχεία του Οκτωβρίου, το 63% των νέων θέσεων εργασίας είναι μερικής απασχόλησης που αποτελεί και νέο ρεκόρ, όπως και η αμοιβή τους που είναι 300 € μικτά.

Όλα αυτά μας θυμώνουν, μας γεμίζουν οργή γιατί καταστρέφουν το βιοτικό μας επίπεδο και τη ζωή μας. Όμως δεν φτάνει αυτό. Πρέπει να γίνουν διαρκείς αγώνες για να συντρίψουμε αυτές τις πολιτικές πριν είναι πολύ αργά. Γιατί τα χειρότερα είναι μπροστά μας, σ' όλους τους τομείς (οικονομία, εκπαίδευση, υγεία, κοινωνική ασφάλιση, δημοκρατικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες).

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Την τελευταία δεκαετία, έξι από τις μεγαλύτερες εταιρείες της Silicon Valley (Facebook, Apple, Amazon, Netflix, Google και Microsoft) δεν απέδωσαν φόρους άνω των 100 δισεκατομμυρίων δολαρίων, σύμφωνα με έρευνα του Fair Tax Mark, ενός βρετανικού οργανισμού που πιστοποιεί τις επιχειρήσεις για την καλή φορολογική τους συμπεριφορά. Η έρευνα αφορά τις έξι εταιρίες για τα έτη μεταξύ του 2010 και 2019.

Όπως επισημαίνει η έκθεση, τα κέρδη τέτοιων εταιρειών μεταφέρονται σε φορολογικούς παραδείσους, ιδίως στις Βερμούδες, την Ιρλανδία, το Λουξεμβούργο και τις Κάτω Χώρες. Βέβαια, οι έξι εταιρείες ισχυρίζονται ότι τα στοιχεία της έρευνας είναι λανθασμένα ή αρνούνται να τα σχολιάσουν.

Τις καταστροφικές επιπτώσεις των Μνημονίων στον τομέα της υγείας στην Ελλάδα αποκαλύπτει έκθεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η κατά κεφαλή δαπάνη είναι 1.500 ευρώ έναντι 3.000 που είναι ο μέσος όρος στην ΕΕ. Ποσοστό λίγο υψηλότερο από το 40% των θανάτων στην Ελλάδα, αποδίδεται σε «συμπεριφερικούς παράγοντες κινδύνου» (ο μέσος όρος στην ΕΕ είναι 39%), με το κάπνισμα να αποτελεί τον κυριότερο.

Όσον αφορά το σύστημα υγείας και τις κρατικές δαπάνες, το 2017 η Ελλάδα δαπάνησε 1.623 ευρώ κατ' άτομο για υγειονομική περίθαλψη (2.884 ευρώ ο μέσος όρος στην ΕΕ). Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο 8% του ΑΕΠ, με τον μέσο όρο στην ΕΕ να είναι στο 9,8%. Πάνω από το ένα τρίτο των δαπανών υγείας προέρχεται από τα νοικοκυριά, ποσοστό που οφείλεται στις υψηλές άμεσες ιδιωτικές δαπάνες για φάρμακα, εξωνοσοκομειακή περίθαλψη και νοσοκομειακές υπηρεσίες. Αξίζει να σημειωθεί ότι 1 στα 10 νοικοκυριά υφίσταται τρομερά επιβαρυντικές για την επιβίωσή του δαπάνες για την υγεία.

Το προσδόκιμο ζωής αυξήθηκε με βραδύτερο ρυθμό σε σύγκριση με πολλές χώρες της ΕΕ. Παρατηρούνται ανισότητες στο προσδόκιμο ζωής μεταξύ των φύλων, αλλά και ανάλογα της κοινωνικοοικονομικής κατάστασης. Πιο συγκεκριμένα, το 2016 η διαφορά όσον αφορά το προσδόκιμο ζωής στην ηλικία των 30 ετών μεταξύ των ατόμων με χαμηλότερο μορφωτικό επίπεδο και των ατόμων με τριτοβάθμια εκπαίδευση, ήταν 6 έτη για τους άνδρες και 2,4 έτη για τις γυναίκες. Πολλά έτη ζωής μετά την ηλικία των 65 περνούν με χρόνιες παθήσεις και αναπηρίες. Μόνο το 40% περίπου των ετών ζωής αναμένεται να είναι χωρίς αναπηρία, έναντι σχεδόν 50% στην ΕΕ.

Τα εγκεφαλικά επεισόδια και η ισχαιμική καρδιοπάθεια αποτελούν μακράν τις κύριες αιτίες θανάτου. Ο καρκίνος του πνεύμονα αποτελεί τη συχνότερη αιτία θανάτου από καρκίνο. Οι θάνατοι από διαβήτη και χρόνιες παθήσεις του αναπνευστικού συστήματος αποτελούν αυξανόμενο πρόβλημα τις τελευταίες δύο δεκαετίες, γεγονός που πιστοποιεί και τις ελλείψεις στην περίθαλψη των χρόνιων παθήσεων.

Η οικονομική κρίση είχε αισθητό αντίκτυπο στην υγεία του πληθυσμού της Ελλάδας. Ειδικότερα, η ψυχική υγεία έχει επιδεινωθεί. Τα ποσοστά αυτοκτονιών έχουν αυξηθεί κατά 30% από το 2010, ενώ έχει διαπιστωθεί αύξηση του επιπολασμού των συμπτωμάτων σοβαρής κατάθλιψης στον γενικό πληθυσμό (από 3,3% το 2008 σε 12,3% το 2013).

Τέλος, το 2016 η βρεφική θνησιμότητα κορυφώθηκε στους 4,2 θανάτους ανά 1.000 γεννήσεις ζώντων, προτού μειωθεί στους 3,5 το 2017.

«Εκσυγχρονισμός» ονομάζεται το ξεπούλημα της ΔΕΗ

Ψηφίστηκε στην βουλή το νομοσχέδιο με τίτλο «Απελευθέρωση αγοράς ενέργειας, εκσυγχρονισμός της ΔΕΗ, ιδιωτικοποίηση της ΔΕΠΑ και στήριξη των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας» που οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ σε μαζικές απολύσεις και το τσάκισμα της Σύμβασης των εργαζομένων.

Η ΔΕΗ απασχολεί περίπου 17.500 εργαζόμενους και κατέχει το 62% περίπου του κλάδου παροχής ηλεκτρικού ρεύματος, φυσικού αερίου και νερού στη χώρα. Κατέχει εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος και τα περισσότερα από τα ορυχεία λιγνίτη της χώρας τα οποία διοχετεύουν τα εργοστάσια της με το κατάλληλο υλικό προς καύση.

Τα μεγαλύτερα ορυχεία της Ελλάδας βρίσκονται στις περιοχές της Πτολεμαΐδας, του Αμύνταιου και της Μεγαλόπολης. Το κλείσιμο των λιγνιτικών Μονάδων της ΔΕΗ έως το 2028, σημαίνει άμεση απώλεια θέσεων εργασίας. Καταδικάζει την Δυτική Μακεδονία και Αρκαδία σε οικονομική καταστροφή και κοινωνικό μαρασμό. Τα προγράμματα της ΕΕ, που διαφημίζονται στις τοπικές κοινωνίες, είναι σταχτή στα μάτια για κατευνασμό των λαϊκών αντιδράσεων.

Το 80% της συνολικής εγχώριας κατανάλωσης ενέργειας καλύπτονται από ορυκτά καύσιμα. Η Κυβέρνηση χρησιμοποιεί ένα σημαντικό πρόβλημα που δημιουργεί η καύση του λιγνίτη, για να προχωρήσει την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ. Το υψηλό ποσοστό άνθρακα του λιγνίτη τον καθιστά εξαιρετικά επικίνδυνο για το περιβάλλον και την ανθρώπινη υγεία, καθώς από την καύση του εκλύονται τεράστιες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα. Επιπλέον, η υψηλή θερμοκρασία καύσης του λιγνίτη σε συνδυασμό με τις αζωτούχες ή και θειούχες ενώσεις που περιέχει συντελούν στην εκπομπή οξειδίων του αζώτου και του θείου με δυσμενείς περιβαλλοντικές επιπτώσεις, δημιουργούν μεγάλη ρύπανση από ιπτάμενη τέφρα με αποτέλεσμα να βαραίνει την ατμόσφαιρα και να δημιουργεί υψηλά ποσοστά καρκίνου στους κατοίκους στις περιοχές αυτές. Κατά καιρούς έχουν γίνει σημαντικές κινητοποιήσεις κατοίκων που ζητούσαν προστασία (π.χ. την περίοδο 2005-2008 που χρειάστηκε επέμβαση των ΜΑΤ με αρκετές συλλήψεις κατοίκων του χωριού Άγιος Δημήτριος στην Κοζάνη που είχαν κάνει κατάληψη στις ράγες μεταφοράς του λιγνίτη για πάνω από ένα μήνα). Η λεγόμενη «**απολιγνιτοποίηση**» (το κλείσιμο των εργοστασίων προβλέπεται να γίνει μέχρι το 2023) καθιστά την χώρα απόλυτα εξαρτημένη από εισαγωγές ενέργειας, πρώτων υλών και καυσίμων και θα δημιουργήσει πρωτοφανή ενεργειακή εξάρτηση από το εξωτερικό. Η λύση δεν έρχεται από την διάλυση των μονάδων παραγωγής αλλά από μέτρα προστασίας. Μάλιστα οι τρόποι προστασίας του περιβάλλοντος από την καύση του λιγνίτη είναι πολλοί (Μηχανικοί συλλέκτες, εκπλυτές, υγροί συλλέκτες, υγρά φίλτρα, υφασμάτινα φίλτρα, ηλεκτροστατικοί συλλέκτες και ηλεκτροστατικά φίλτρα) που χρειάζονται βέβαια συντήρηση και συχνές αλλαγές.

Τσακίζουν τα δικαιώματα των εργαζομένων-Καταργούν την ΣΣΕ και τις συμβάσεις αορίστου χρόνου, προχωρούν σε απολύσεις

Όλοι όσοι θα προσληφθούν στη ΔΕΗ δεν θα έχουν καθεστώς μονιμότητας όπως οι μέχρι σήμερα εργαζόμενοι, αλλά θα έχουν ευέλικτες εργασιακές σχέσεις όπως κυριαρχεί στον ιδιωτικό τομέα και χωρίς την Επιχειρησιακή Σύμβαση εργασίας. Όπως ανακοίνωσε η Κυβέρνηση: «*Με σκοπό να μειωθεί το κόστος της ΔΕΗ αλλά και να στηριχθεί το πρόγραμμα απολιγνιτοποίησης, προβλέπονται στοχευμένες εθελούσιες έξοδοι για το προσωπικό*». Ακριβώς λόγω της μείωσης του κόστους η κυβέρνηση

δήλωσε: «εκτιμούμε ότι η ίδια η ΔΕΗ θα μπορεί να καλύψει το κόστος των προγραμμάτων αυτών χωρίς επιβάρυνση των φορολογουμένων και των ασφαλιστικών ταμείων. Εκτιμάται ότι το κόστος θα αποσβεστεί από τη ΔΕΗ σε 2-3 χρόνια.» Ήδη ξεκίνησε η αντίστροφη μέτρηση για τα προγράμματα εθελουσίας εξόδου (απολύσεις) της ΔΕΗ περίπου 4.500-5.000 εργαζομένων, αλλά και για το τέλος του καθεστώτος της επιχειρησιακής σύμβασης για τους νεοπροσλαμβανόμενους

Σαν να μην έφταναν αυτά, στο νομοσχέδιο δεν υπάρχει ίχνος τσίπας καθώς καταργείται το προνομιακό τιμολόγιο για τους εργαζομένους: Ειδικότερα, καταργείται το υπάρχον προνομιακό πλαίσιο για τα τιμολόγια των εργαζομένων και των συνταξιούχων στη ΔΕΗ και η έκπτωση στη χρέωση των καταναλώσεών του για την ηλεκτρική ενέργεια δεν θα μπορεί να υπερβαίνει το 30%. Η κυβέρνηση ανακοίνωσε: «Πρόκειται για ρύθμιση που κρίνεται επιβεβλημένη στο πλαίσιο της συνολικής προσπάθειας οικονομικής ανάταξης της ΔΕΗ. Κάθε ομάδα εμπλεκόμενων στην ενεργειακή αγορά της χώρας, όπως οι καταναλωτές, οι παραγωγοί, οι έμποροι καλούνται να συμβάλουν στην προσπάθεια αυτή. Αυτό ισχύει ασφαλώς και για τους εργαζόμενους της ΔΕΗ, οι οποίοι θα συνεχίσουν να έχουν μια έκπτωση, ωστόσο πιο εύλογη αναλογική και δίκαιη. Αυτά είναι τα βασικά μέτρα που εισάγονται για τη ΔΕΗ με το σχετικό νομοσχέδιο και στόχος είναι πολύ σύντομα ο όμιλος να έχει τα εργαλεία ώστε να λειτουργήσει παραγωγικά και αποδοτικά, με όρους ιδιωτικής οικονομίας, σε ένα υγιές πλαίσιο ανταγωνισμού.»

Αυτός είναι ο καπιταλισμός. Στα δέκα μνημονιακά χρόνια όλες οι Κυβερνήσεις είχαν στο στόχαστρο την ΔΕΗ. Το μονοπώλιο της ΔΕΗ στην παραγωγή, μεταφορά, διανομή και πώληση ηλεκτρικής ενέργειας έχει αρθεί πλήρως από το 2012 με αποτέλεσμα χιλιάδες νοικοκυριά να αναστενάζουν από τα υψηλά τιμολόγια. Την ιδιωτικοποίηση επιδίωξε και ο ΣΥΡΙΖΑ και συνεχίζει τώρα η ούλτρα μνημονιακή Κυβέρνηση Μητσοτάκη. Φυσικά δεν θα σταματήσουν εκεί, θα προχωρήσουν στο ξεπούλημα του νερού, της παιδείας και είναι **ικανοί να πουλήσουν στους προλετάριους ακόμα και το σχολιί με το οποίο θα τους κρεμάσουν**.

Δυστυχώς η απάντηση των εργαζομένων και του σωματείου ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ δεν ήταν αυτή που έπρεπε. Ανέστειλαν προγραμματισμένη απεργία λόγω ακραίων καιρικών φαινομένων (!). Είναι κρίμα για έναν κλάδο εργαζομένων, στον οποίο στηρίζεται η βιομηχανία και έχει δώσει σημαντικούς αγώνες, να απαντάει σε ένα καταστροφικό νομοσχέδιο για ολόκληρη την ελληνική κοινωνία με αυτό τον τρόπο. Οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ είχαν σταματήσει το 1993 νομοσχέδιο της ΝΔ που ήθελε να καταργήσει το μονοπώλιο της ΔΕΗ με απεργία διάρκειας 40 ημερών. Μάλιστα είχε καθοριστική σημασία στην πτώση της κυβέρνησης του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη. Οι εργαζόμενοι πρέπει να πιάσουν το νήμα του αγώνα από εκεί και με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις όπως και τότε έτσι και σήμερα πρέπει να γίνουν σύμβολο για να στείλουμε τον Μητσοτάκη και όλους τους μνημονιακούς στο καλάθι των αχρήστων.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

επίκαιρα...

Συλλήψεις φοιτητών για τα γεγονότα της ΑΣΟΕΕ

Δυο φοιτητές και μέλη της νΚΑ και της ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ συνελήφθησαν την Δευτέρα 11 Νοέμβρη. Ο ένας, φοιτητής της Ιατρικής, προσήχθη έξω από την ΑΣΟΕΕ, κατά τη διάρκεια της αστυνομικής καταστολής, της ίδιας ημέρας, ενάντια στους φοιτητές που παραβρέθηκαν με σκοπό να σπάσουν το λοκ-άουτ της ΑΣΟΕΕ και να πραγματοποιήσουν την προγραμματισμένη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου. Η προσαγωγή μετατράπηκε σε σύλληψη, με τις κατηγορίες της εξύβρισης και της βίας κατά υπαλλήλων και δικαστικών προσώπων.

Ωστόσο, η περίπτωση του δεύτερου φοιτητή, της σχολής Χημικών Μηχανικών ΕΜΠ, ξεπέρασε κάθε όριο κρατικού αυταρχισμού και αστυνομικής αυθαιρεσίας. Πρόκειται για απαγωγή του φοιτητή από την ασφάλεια. Η αστυνομία τον περίμενε έξω από το σπίτι του, το βράδυ της Δευτέρας, για να τον προσαγάγει. Όταν αυτός ρώτησε για ποιο λόγο προσάγεται, οι αστυνομικοί του απάντησαν πως δεν ξέρουν, παρά πως τον αναζητά η κρατική ασφάλεια (!). Η προσαγωγή μετατράπηκε σε σύλληψη με τις κατηγορίες της διατάραξης οικιακής ειρήνης, της επικίνδυνης σωματικής βλάβης και της απόπειρας επικίνδυνης σωματικής βλάβης κατά συναυτουργία, εξύβριση και παράβαση της νομοθεσίας για τα όπλα. Όλα αυτά βασισμένα σε οπτικοακουστικό υλικό, που δεν έχει δοθεί στη δημοσιότητα, στο οποίο ο φοιτητής υποτίθεται πως επιτέθηκε στις συμμορίες των ΜΑΤ με καδρόνι, το ίδιο μεσημέρι έξω από την ΑΣΟΕΕ.

Ουσιαστικά, ο πραγματικός λόγος των συλλήψεων αυτών είναι το γεγονός πως κυβέρνηση και αστυνομία θέλουν να καταστείλουν το φοιτητικό κίνημα και τους αγώνες του. Οι φοιτητικές καταλήψεις και διαδηλώσεις, που ξεκίνησαν από την αρχή του εξαμήνου, ενάντια στο νέο Νόμο-Πλαίσιο της Κεραμέως, έχουν θορυβήσει την κυβέρνηση. Θέλουν να επιβάλουν το δόγμα «Νόμος και Τάξη», για να μπορέσουν έτσι το επόμενο διάστημα να εισβάλουν στις σχολές και να σπάνε καταλήψεις.

Παρακολούθηση και χυδαίος έλεγχος φοιτητή από την Αστυνομία

Χυδαίο έλεγχο από την Αστυνομία υπέστη φοιτητής και μέλος του ΣΕΚ μετά από παρακολούθησή του, πίσω από το Δημαρχείο της Αθήνας. Οι δυο ασφαλίτες που βρίσκονταν κάποια μέτρα μακριά από τα γραφεία του ΣΕΚ, ξεκίνησαν να παρακολουθούν τον φοιτητή του Γερμανικού Τμήματος της Φιλοσοφικής Αθήνας όταν βγήκε από εκεί. Τον σταμάτησαν πίσω από το Δημαρχείο της Αθήνας, που είναι σχετικά απόμερα, και του ζήτησαν να ανοίξει την τσάντα του.

Όταν τον ρώτησαν από που ήταν και που βρισκόταν ο πατέρας του, ο ίδιος γέλασε. Τότε συνέχισαν θυμωμένοι να τον ρωτάν αν έβρισκε κάτι το αστείο. Κατάσχεσαν προκηρύξεις και άλλο υλικό από την τσάντα του και ξεκίνησαν να το καταστρέφουν. Έπειτα, ο ένας άρχισε τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις με πρόφαση το «ψάξιμο» στην κωλότσεπη του παντελονιού και στην αντίδραση του φοιτητή η απάντηση ήταν «έλα, που κάνεις πως δεν σ' αρέσει». Μάλιστα τον εμπόδισαν να πάρει άμεσα τηλέφωνο και αρνήθηκαν να αποκαλύψουν τα στοιχεία τους.

Τέτοιου είδους επιθέσεις αποτελούν ξεκάθαρες προσπάθειες βίαιης τρομοκράτησης και αποθάρρυνσης των φοιτητών, της νεολαίας και των αγωνιστών ώστε να μην συμμετέχουν στους αγώνες, αλλά το μόνο σίγουρο είναι ότι η κυβέρνηση και η αστυνομία ματαιοπονούν.

Νέο φορολογικό: Ασταμάτητη φοροληστεία

«Η πολιτική μας είναι μη ταξική... θα βοηθήσουμε όλη την κοινωνία», είπε ο υπουργός οικονομικών Σταϊκούρας στη συζήτηση του νέου φορονομοσχεδίου. Συγκινητικό, όμως οι ελαφρύνσεις που υποσχόταν η ΝΔ στα λαϊκά στρώματα, αποδείχτηκαν φούσκα. Παραμένει η απόλυτη προσήλωση στη βασική νεοφιλελεύθερη αρχή, βαφτισμένη «διεύρυνση της φορολογικής βάσης»: τα παίρνουμε από τους πολλούς στη βάση της κοινωνίας, δεν αγγίζουμε την ελίτ στις κορυφές!

Με τη νέα κλίμακα, ο ετήσιος φόρος μειώνεται 777 ευρώ αν δεν υπάρχουν παιδιά, 810 για 1 παιδί, 900 για 2 παιδιά, 1.120 για 3 παιδιά (διαμορφώνοντας έμμεσα αφορολόγητο 8.636, 9.000, 10.000 και 11.000 ευρώ). Η μείωση του εισαγωγικού φοροσυντελεστή στο 9% (από 22%) αφήνει απείραχτη τη μηνιαία παρακράτηση σε μισθούς–συντάξεις κάτω από 800 ευρώ μικτά, χωρίς ανακούφιση για τα ετήσια εισοδήματα μέχρι 10.000. Π.χ. φορολογούμενος με μηνιαίο εισόδημα 571,43 ευρώ και ετήσιο 8.000 ευρώ, δεν θα έχει καμία ελάφρυνση. Στην κλίμακα ετήσιου εισοδήματος 5–10.000 βρίσκονται περίπου 1,3 εκ. χαμηλόμισθοι και χαμηλοσυνταξιούχοι. Οι υποχρεωτικές δαπάνες με κάρτες στο 30% του εισοδήματος, με την απειλή βαριών ποινών–προστίμων, θα χτυπήσει στην πράξη κι αυτό το αφορολόγητο για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, ενώ η κατάργηση της εισφοράς αλληλεγγύης έχει πάει στις καλές δεσ.

Με περιθωριακές εξαιρέσεις, δεν γίνεται καμία μείωση του ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Οι έμμεσοι φόροι –οι πιο άδικοι και βαριοί για τα λαϊκά στρώματα– είναι στην Ελ-

λάδα οι ψηλότεροι στην Ευρωζώνη. Μάλιστα, 5 δις. ετησίως, ενώ έχουν πληρωθεί απ' τα νοικοκυριά, δεν αποδίδονται από τις επιχειρήσεις στο κράτος!

Το νομοσχέδιο προωθεί την ακραία νεοφιλελεύθερη λογική της διάλυσης των εργατικών δικαιωμάτων με υποκατάστατα «παροχές» (κουπόνια κ.ά.). Δωράκια για τα οποία διευκολύνονται και επιβραβεύονται τα «καλά» αφεντικά, αντί να πληρώσουν μισθούς και ασφαλιστικές εισφορές μέσα από συλλογικές συμβάσεις. Ελαφρύνεται η φορολόγηση δαπάνων «εταίρικής κοινωνικής ευθύνης» (δωρεές, φιλανθρωπικές και άλλες φιέστες, πάντα με ζεστό φορολογικό όφελος), χορήγησης στους εργαζόμενους εταιρικού οχήματος ή καρτών μέσων μαζικής μεταφοράς. Αλλά και για μετοχές (ωφελούνται τα ανώτερα στελέχη) ή δάνεια που δίνει μια επιχείρηση στους εργαζόμενους της (κρατώντας τους σε βαθιά εξάρτηση). Έτσι επιχειρείται η διάβρωση της συλλογικής συνειδήσης, οργάνωσης, διεκδίκησης των εργαζομένων.

Στο αντίπαλο ταξικό στρατόπεδο, γίνεται πάρτι: Μείωση της φορολογίας εισοδήματος επιχειρήσεων από 28% σε 24% – Μείωση της φορολόγησης μερισμάτων από 10% σε 5% – Απαλλαγή νομικών προσώπων που φορολογούνται στην Ελλάδα από τον φόρο υπεραξίας μεταβίβασης τίτλων – Απαλλαγή από φόρο εισοδήματος και εισφορά αλληλεγγύης των τόκων εταιρικών ομολόγων – Μείωση 50% του πρώτου συντελεστή στις «νεοφυείς» επιχειρήσεις – Μείωση της προκαταβολής φόρου στο 90% (συνολικό όφελος 200 εκ. για τις επιχειρήσεις). Αυτή η μείωση της φορολογίας

θα συνεχιστεί, στο όνομα της «επιχειρηματικότητας», με καπιταλιστές και αρπακτικά να τσεπώνουν τεράστια ποσά, χωρίς φυσικά να κάνουν επενδύσεις.

Μια πραγματική αναθέρμανση της αγοράς είναι, βέβαια, κάτι διαφορετικό. Οι φοροελαφρύνσεις σε οικοδομή και ακίνητα ήταν τελικά πολύ χαμηλότερες από τις προσδοκίες που είχαν καλλιεργηθεί. Μαζί με τη διατήρηση του ΕΝΦΙΑ και την κερδοσκοπία στην κατοικία, η κατάσταση για την στέγαση των λαϊκών νοικοκυριών γίνεται ασφυκτική.

Όπως εξήγησε ο Σταϊκούρας, η «μεσαία τάξη» ορίζεται στα 450 ευρώ το μήνα, για άτομο χωρίς παιδί, ενώ ο Μπάμπης Παπαδημητρίου μας ξεκαθάρισε πόσο λάθος είναι να... εξαντλούμαστε συζητώντας τη φορολογία των «μεσαίων»! Για τα μικροαστικά στρώματα (βασικό μέρος της νεοδημοκρατικής εκλογικής πελατείας) τα πράγματα επίσης ξεκαθαρίζουν. Η μόνη αισθητή μείωση στη φορολογία των αγροτών και ελεύθερων επαγγελματιών είναι για πολύ χαμηλά εισοδήματα (μέχρι 10.000), ένα αντίδωρο στους πολύ φτωχούς. Για τους νεοφιλελεύθερους, τίποτα δεν πρέπει να εμποδίζει την «ελεύθερη» λειτουργία της αγοράς, που για τα μικροαστικά στρώματα σημαίνει μαζική καταστροφή, προλεταριοποίηση, φτωχοποίηση.

Η φορολογική αντεπανάσταση, στο όνομα της «προσέλκυσης επενδύσεων», είναι διενθώς βασικός συντελεστής των φαραωνικών ανισοτήτων, ουσιαστικό μέρος του νεοφιλελεύθερου προγράμματος. Το μέσο ποσοστό φόρου εισοδήματος στις ανεπτυγμένες χώρες πήγε από 44% στις αρχές της δεκαετίας του

1990 σε 33% το 2017 –και ακόμα σε 27%, με τις πρόσφατες φοροαπαλλαγές του Τραμπ υπέρ καπιταλιστών και πλουσίων–, ενώ παγκόσμια έπεσε κατά 1/3 την ίδια περίοδο. Η εξαίρεση των κερδών από τη φορολογία έχει γίνει σχεδόν απόλυτη, ιδιαίτερα των πολυεθνικών (π.χ. το 2015 το 40% των κερδών τους βρισκόταν σε φορολογικούς παραδείσους). Νόμιμα και παράνομα, κεφάλαιο και πλούσιοι δεν πληρώνουν τίποτα, αφήνοντας μαύρες τρύπες σε κρατικά έσοδα, κοινωνικές και παραγωγικές δαπάνες (παιδεία, υγεία, ασφάλιση, πρόνοια, υποδομές κ.λπ.) – αυτή είναι η ταξική «μείωση του κράτους». Ένας πόλεμος ενάντια στην κοινωνική πλειοψηφία των εργαζόμενων και φτωχών, που αφήνονται να βουλιάξουν στην εξαθλίωση, παρά τη φορομηνία στις πλάτες τους.

Στην Ελλάδα, η λειτουργία της φορολογίας είναι διαχρονικά από τις πιο ταξικές, έχοντας παροξυνθεί με τα Μνημόνια, το καθεστώς Αποικίας Χρέους, τις εξοντωτικές δεσμεύσεις για πλεονάσματα αποπληρωμής των δανειστών τοκογλόφων. Τα φορολογικά έσοδα (ποσοστό ΑΕΠ) είναι σημαντικά ψηλότερα (πάνω από +4%) από τον μέσο όρο του ΟΟΣΑ, ενώ μαζί με την Σλοβακία είμαστε η χώρα με τη μεγαλύτερη αύξησή τους (περίπου +7%) τη δεκαετία 2008–18. Το μάρμαρο πληρώνουν πρώτοι οι εργαζόμενοι: η Ελλάδα είναι πρωτοπόρα στον ΟΟΣΑ στη φορολόγηση μισθών, ασφαλιστικών εισφορών και της λαϊκής κατανάλωσης, έναντι μηδαμινής φορολόγησης των κερδών και της μεγάλης περιουσίας. Μια ακόμα όψη της μνημονιακής, νεοφιλελεύθερης αθλιότητας και αγριότητας, που θα συνεχίζεται, όσο κυριαρχούν δυνάμεις τύπου ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ (θυμήθηκε την «ταξικότητα» της φορολογίας!), όσο δεν πατάμε όλους αυτούς στο λαϊκό με τη δική μας εξέγερση.

Νέο «σχέδιο» της ΝΔ για το προσφυγικό

Απελάσεις, στρατόπεδα συγκέντρωσης, φράχτες και συνοριοφύλακες

Στα τέλη Νοέμβρη, η κυβέρνηση της ΝΔ ανακοίνωσε νέο «σχέδιο αντιμετώπισης» του προσφυγικού. Ο αυξημένος αριθμός προσφύγων που φτάνουν στην Ελλάδα το τελευταίο εξάμηνο, τα συνεχή δυστυχήματα, οι θάνατοι-δολοφονίες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης-κολαστήρια στα νησιά και οι εξεγέρσεις των προσφύγων, που ζουν σε άθλιες συνθήκες, έχουν δημιουργήσει μια εκρηκτική κατάσταση. Τα μέτρα που ανακοίνωσε η ΝΔ είναι ξεκάθαρα ακροδεξιός κοπής και θα επιδεινώσουν τα προβλήματα των προσφύγων και μεταναστών.

Οι βασικοί άξονες του σχεδίου, όπως τους παρουσίασαν ο υφυπουργός Εθνικής Άμυνας Αλκιβιάδης Στεφανής και ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Στέλιος Πέτσας, περιλαμβάνουν κλειστά κέντρα κράτησης, αλλαγές στη διαδικασία χορήγησης ασύλου, δημιουργία ενιαίου φορέα επιτήρησης των συνόρων, 1200 προσλήψεις συνοριοφυλάκων αλλά και κάποια «αντισταθμιστικά» μέτρα για τους κατοίκους των περιοχών όπου θα δημιουργηθούν νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η κυβέρνηση υιοθετεί το μέτρο της διοικητικής κράτησης (ουσιαστικά οι πρόσφυγες θα είναι κρατούμενοι) σε νέα κλειστά κέντρα, που είναι βέβαιο ότι θα μετατραπούν σε χειρότερα «κολαστήρια» απ' αυτά της Μόριας, της Χίου, της Σάμου κ.ά.

Ειδικότερα ως προς την κατασκευή και επέκταση κλειστών δομών στα νησιά, ο σχεδιασμός που ανακοινώθηκε προβλέπει: α) σε Λέσβο, Χίο και Σάμο θα κλείσουν σταδιακά οι υπάρχουσες δομές και θα δημιουργηθούν νέα κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης, για πάνω από 5.000 πρόσφυγες το καθένα, β) σε Κω και Λέρο, οι υπάρχουσες δομές θα μετατραπούν σε κλειστές, για πάνω από 2.000 πρόσφυγες η καθεμία, γ) τα νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης θα λειτουργούν ως Προαναχωρησιακά Κέντρα και Κέντρα Υποδοχής και Ταυτοποίησης (ΚΥΤ).

Εντύπωση προκάλεσε η φωτογραφία με σχέδιο στρατοπέδου συγκέντρωσης στο ξερονήσι του Αιγαίου Λέβιθα! Το νησί κατοικείται από μόλις μία οικογένεια και δεν έχει καμία απολύτως υποδομή (ρεύμα, νερό, λιμάνι κ.ά.). Αν και

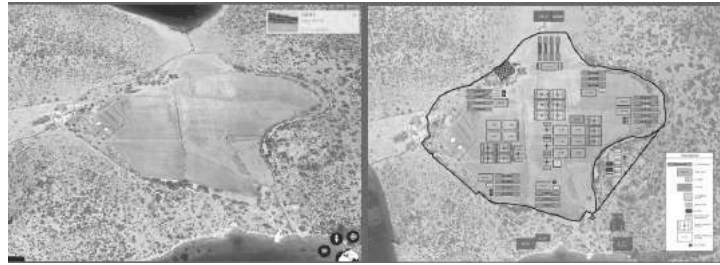
η κυβέρνηση τελικά το διέψευσε μετά τον σάλο που προκλήθηκε, ο ακροδεξιός «λαγός» και εσχάτως βουλευτής Μπογδάνος υποστήριξε ανοιχτά την κατασκευή στρατοπέδων συγκέντρωσης σε ξερονήσια. Μάλιστα επιχειρηματολόγησε ότι 70 χρόνια μετά τον Εμφύλιο τα ξερονήσια πρέπει να πάνουν να αποτελούν «ταμπού»!

Σε σχέση με το άσυλο, θα επιταχυνθούν οι διαδικασίες που θα οδηγούν είτε στη χορήγησή του, είτε στην απέλαση των προσφύγων στη χώρα προέλευσης ή εισόδου. Θα προσληφθούν 500 άτομα στις Υπηρεσίες Ασύλου, ενώ αναμένονται fast-track απελάσεις για δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες.

Ο υφυπουργός Α. Στεφανής αναφέρθηκε και στην «εξασφάλιση – στεγανοποίηση» των διόδων διέλευσης των μεταναστών, με τη συγκρότηση Ενιαίου Φορέα Επιτήρησης Συνόρων. Ήδη έχουν προγραμματιστεί προσλήψεις 400 συνοριοφυλάκων για τον Έβρο και 800 για τα νησιά, ενώ θα ενισχυθεί και επεκταθεί ο φράχτης στον Έβρο. Ο υφυπουργός, αποδεχόμενος μάλλον τη θεωρία του Μπογδάνου και άλλων ακροδεξιών για «πρόσφυγες-εισβολείς», μίλησε για την ανάγκη θωράκισης της χώρας «από παρόμοιες μελλοντικές απειλές, δίνοντας ιδιαίτερη βαρύτητα στην αποτροπή», κάνοντας σαφές το πώς αντιλαμβάνεται το ζήτημα.

Το σχέδιο αποτελείται από δύο φάσεις. Η πρώτη αφορά βραχυπρόθεσμο σχεδιασμό και την αποσυμφόρηση των νησιών του ανατολικού Αιγαίου, με μεταφορά 5.000 προσφύγων και μεταναστών σε ξενοδοχεία και 15.000 σε άλλες δομές. Στόχος είναι η μεταφορά 20.000 προσφύγων και μεταναστών από τα νησιά μέχρι τις αρχές του 2020. Στη δεύτερη φάση και στον μεσοπρόθεσμο σχεδιασμό περιλαμβάνονται τα νέα κλειστά κέντρα κράτησης, οι απελάσεις, η ενίσχυση της φύλαξης των συνόρων και τα μέτρα για τις τοπικές κοινωνίες.

Με τα μέτρα αυτά είναι ξεκάθαρο ότι η ΝΔ δεν έχει σκοπό να λύσει το προσφυγικό, αλλά να εξοντώσει τους πρόσφυγες και μετανάστες που βρίσκονται ήδη στη χώρα και να κλείσει τα σύνορα για αυτούς που θέλουν να έρθουν στην Ευρώπη. Μιλούν για δήθεν αλληλεγγύη και καλύτε-

ρες συνθήκες για τους πρόσφυγες, ενώ κομματικά και αυτοδιοικητικά στελέχη τους πρωτοστατούν σε ρατσιστικές κινητοποιήσεις, βουλευτές και υπουργοί μιλούν στα ΜΜΕ για εισβολείς, για μαζικές απελάσεις και «λαθρομετανάστες».

Το ίδιο υποκριτική είναι και η στάση του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος από τη μία παριστάνει τον υπερασπιστή των προσφύγων και από την άλλη περηφανεύεται ότι επί των ημερών του, μετά τη συμφωνία Τουρκίας – ΕΕ, ο αριθμός των προσφύγων που έρχονταν στη χώρα μειώθηκε! Με λίγα λόγια, παραδέχονται ότι «φύλαξαν» αποτελεσματικά τα σύνορα, ότι εγκλώβισαν τους πρόσφυγες στα νησιά, ότι νομιμοποίησαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης τύπου Αμυγδαλέας με τα κολαστήρια της Μόριας, της Χίου, της Σάμου κ.ά.

Εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει να δείξουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας στους πρόσφυγες και μετανάστες, που αναγκάζονται να ξεριζωθούν. Δεν κινδυνεύουμε από τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, αλλά από την κυβέρνηση της ΝΔ, τους υπόλοιπους μνημονιακούς και τους ιμπεριαλιστές. Η ενσωμάτωση των προσφύγων και των μεταναστών στην ελληνική κοινωνία είναι απόλυτα εφικτή – αρκεί να παλέψουμε για να πληρώσει το κεφάλαιο και οι πλούσιοι, να σταματήσουμε να εκτελούμε δουλικά τις διαταγές των ιμπεριαλιστών της ΕΕ και των ντόπιων υπηρετών/συμμάχων τους.

Να αγωνιστούμε για να πέσουν οι φράχτες, να ανοίξουν τα σύνορα, να φύγει το ΝΑΤΟ από το Αιγαίο και να καταργηθεί η ρατσιστική συμφωνία ΕΕ – Τουρκίας. Για να δοθεί άσυλο σε μετανάστες και πρόσφυγες και να φτιαχτούν πραγματικές δομές φιλοξενίας, με ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, για σύνορα ανοιχτά και ελεύθερη, οργανωμένη και ασφαλή μετακίνηση. Να παλέψουμε το κακό στη ρίζα του, τον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, που γεννούν την προσφυγιά και τον ρατσισμό.

Εκλογές στα Σωματεία των Καθηγητών

Το επόμενο διάστημα θα διεξαχθούν στις περισσότερες ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία των καθηγητών) της χώρας εκλογές για την ανάδειξη των Διοικητικών Συμβουλίων (ΔΣ). Η **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** συμμετέχει στην Α΄ και Ε΄ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης και στην Α΄ ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής.

Με την παρέμβασή μας στα σχολεία εξηγούμε στους συναδέλφους το συνολικό πλαίσιο μέσα στο οποίο κλιμακώνεται η επίθεση στη δημόσια εκπαίδευση: α) βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα οξυνση της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και οι εμπορικοί πόλεμοι ανοίγουν τον δρόμο και για στρατιωτικές συγκρούσεις, β) η «έξοδος από τα μνημόνια» και ο ερχομός της «ανάπτυξης», που επικαλείται και αυτή η κυβέρνηση, είναι ένα ακόμα φιάσκο, αφού διατηρούνται τα εξωφρενικά πλεονάσματα μέχρι το 2060 και η εποπτεία από τους τοκογλύφους δανειστές θα είναι ασφυκτική, γ) η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, συνεχίζοντας την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, εμπλέκει τη χώρα μας στα πολεμικά σενάρια, με τον «στρατηγικό διάλογο» με τις ΗΠΑ και την επέκταση των βάσεων σε όλη σχεδόν την επικράτεια, δ) με το δόγμα «Νόμος και Τάξη» εξαπολύει επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, ώστε να τρομοκρατήσει όσους αντιστέκονται.

Η κυβέρνηση επιχειρεί ένα συντριπτικό χτύπημα στον συνδικαλισμό και τη δυνατότητα συλλογικής οργάνωσης και αντίστασης των εργαζομένων, με το φακέλωμα των συνδικάτων και των μελών τους μέσω του Μητρώου Συνδικαλιστικών Οργανώσεων και με την ηλεκτρονική ψηφοφορία για όλες τις σημαντικές αποφάσεις, ορθώνοντας αξεπέραστα εμπόδια για την κήρυξη απεργιών. Επικεντρώνουμε την παρέμβασή μας στις δραματικές επιπτώσεις για τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς (μόνιμους και αναπληρωτές) από τα αλλεπάλληλα μνημονιακά μέτρα, με κυριότερα:

α) **Τους μηδενικούς διορισμούς** και το «προσοντολόγιο» Γαβρόγλου, που επιβάλλει κλίμα διαίρεσης και κανιβαλισμού, όπου όλοι θα είμαστε υποχρεωμένοι σε ένα διαρκές κυνήγι μεταπτυχιακών, σεμιναρίων και κάθε είδους «χαρτιών».

β) Την εφαρμογή του «νέου Λυκείου», που εκτοξεύει την παραπαιδεία και τους ταξικούς φραγμούς για τα παιδιά φτωχών και μεσαίων στρωμάτων. Η κυβέρνηση ετοιμάζει την επαναφορά της Τράπεζας Θεμάτων και σκληρές εξετάσεις και στις τρεις τάξεις του Λυκείου. Ο στόχος είναι ένα πολύ μεγάλο ποσοστό των μαθητών **να κατευθυνθεί προς σχολές φτηνής κατάρτισης και μαθητείας ή να οδηγηθεί στην εγκατάλειψη του σχολείου**. Η συρρίκνωση του Λυκείου θα πετάξει έξω σχεδόν το σύνολο των αναπληρωτών που εργάζονται στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, θα οδηγήσει σε εκρηκτικές υπεραριθμίες και βίαιες μετακινήσεις

«Νόμος και Τάξη»: Απειλή για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τους αγωνιστές

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη και ο υπουργός ΠΡΟΠΟ Χρυσοχοϊδης έχουν βάλει σε εφαρμογή μια συνεχή επιχείρηση τρομοκράτησης των αγωνιστών, δίνοντας ρεσιτάλ αστυνομοκρατίας και καταστολής. Από τις 10/11 και ενόψει του γιορτασμού της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, έχοντας καλλιεργήσει το απαραίτητο «κλίμα» στα ΜΜΕ, έχοντας συκοφαντήσει και καταργήσει το άσυλο, έκαναν αστυνομική επιχείρηση στην ΑΣΟΕΕ για να σπάσουν στέκια πολιτικών δυνάμεων. Την ίδια μέρα ανακοινώθηκε το lok άουτ της ΑΣΟΕΕ από την Πρυτανεία και την επομένη (Δευτέρα 11/11) οι αστυνομικές δυνάμεις προχώρησαν σε μια προκλητική εισβολή, θυμίζοντας χούντα. Όταν μπλοκ φοιτητών πήγε να σπάσει το lok άουτ για να γίνει συνέλευση, τα ΜΑΤ τους επιτέθηκαν με τα γκλομπ, μάλιστα τραυματίζοντας κάποιους, εγκλώβισαν 150 φοιτητές στο προαύλιο όπου τους έπνιξαν με χημικά και τους κράτησαν όμηρους για πάνω από δύο ώρες, μέχρι η κινητοποίηση αλληλεγγύης απέγυε να εμποδίσει να προσαχθούν όλοι. Τελικά συνέλαβαν δύο φοιτητές. Μάλιστα, μετά από τη μαζική απογευματινή πορεία, όπου χιλιάδες κόσμου έδωσαν ηχηρή απάντηση σ' αυτή την κατασταλτική επιχείρηση, περιμέναν τον έναν φοιτητή έξω από το σπίτι και τον κρατούσαν όμηρο για έξι ώρες, μέχρι να του αποδοθούν στημένες κατηγορίες, ενώ στη συνέχεια μπήκαν και στο σπίτι του.

Αποκορύφωμα της καταστολής ήταν η 17 Νοέμβρη, μέρα της πορείας του Πολυτεχνείου. Παρά τη μεγαλειώδη συμμετοχή 25 χιλιάδων κόσμου, τα ΜΑΤ εξαπέλυσαν πογκρόμ στα Εξάρχεια, συλλαμβάνοντας 28 άτομα. Εισέβαλαν σε πολυκατοικίες, χτυπούσαν και άρπαζαν όποιον έβλεπαν εύαλωτο στην πλατεία (περαστικούς, ρεπόρτερ κ.λπ.), τους απήγγειλαν ανύπαρκτες κατηγορίες και την επόμενη μέρα, στα δικαστήρια της Ευελπίδων, κυνήγησαν όσους είχαν συγκεντρωθεί σε ένδειξη αλληλεγγύης, χτυπώντας ακόμα και τους γονείς των συλληφθέντων! Στη Σύνοδο Πρυτάνεων στις 29/11, από την αστυνομική καταστολή τραυματίστηκαν άλλοι 4 φοιτητές, από χημικά και κρότου λάμψης.

και θα ανοίξει τον δρόμο για απολύσεις μονίμων.

γ) Την **Αυτονομία της Σχολικής Μονάδας και την Αξιολόγηση**. Η αξιολόγηση των σχολείων επανέρχεται με νομοσχέδιο που θα καταθέσει το υπ. Παιδείας τον Γενάρη. Βασικός στόχος είναι ένα σχολείο «αυτόνομο» οικονομικά και σε επίπεδο αναλυτικών προγραμμάτων, δηλαδή απόλυτα εξαρτημένο από τις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες της περιοχής του. **Το «νέο» σχολείο θα λειτουργεί σαν επιχείρηση**, υποχρεωμένο να βρίσκει «πόρους» για την επιβίωσή του, δηλ. χορηγούς και δίδακτρα, και να προσελκύει μαθητές-πελάτες (εκπαιδευτικό κουπόνι). Η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών θα αφορά το κατά πόσον εφαρμόζουμε αυτές τις πολιτικές ιδιωτικοποίησης.

Επισημαίνουμε επίσης ότι η κατάσταση αυτή δεν αντιμετωπίζεται με τις πολιτικές των παρατάξεων που κυριαρχούν στο συνδικαλιστικό κίνημα (Σ.Κ.) των εκπαιδευτικών. 1) Οι παρατάξεις του κυβερνητικού και μνημονιακού συνδικαλισμού (ΔΑΚΕ/ΝΔ, ΠΕΚ/ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝΕΚ/ΣΥΡΙΖΑ) συνεργάζονται στοχεύοντας στον αφοπλισμό των εκπαιδευτικών, ώστε να περάσουν τα μνημονιακά και νεοφιλελεύθερα μέτρα. Αρνούνται με κάθε τρόπο να προκηρύξουν απεργία/αποχή από όλες τις διαδικασίες αξιολόγησης. 2) Το **ΠΑΜΕ (ΚΚΕ)** συνεχίζει τη διασπαστική πολιτική, τις χωριστές συγκεντρώσεις και πορείες, τις κατ' επιφασή «απεργίες», τις **κομματικές παρελάσεις χωρίς σχέδιο και προοπτική**. Ενώ **αναπαράγει την ηττοπάθεια** ότι «οι αγώνες δεν μπορούν να νικήσουν μέσα στον καπιταλισμό», περιορίζεται σε ακτιβισμούς και επερωτήσεις στη Βουλή. 3) Οι **Παραεμβάσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑ ΚΚΕ) εστιάζουν στην εκλογική τους ενίσχυση στα ΔΣ και υποτιμούν την ανάγκη της αυτοοργάνωσης των εκπαιδευτικών με επιτροπές αγώνα**, ενώ ονομάζουν απεργίες τις κομματικές παρελάσεις του ΠΑΜΕ. Έτσι, δεν συμβάλλουν στην αναγκαία ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του Σ.Κ., αλλά εντείνουν τον κατακερματισμό του και γίνονται κομμάτι του προβλήματος. Η αποτυχία της πολιτικής τους έγινε φανερή και κατά τη διάρκεια του αγώνα των αναπληρωτών τον περασμένο Γενάρη.

Τέλος, καλούμε τους συναδέλφους μας να αντιστρέψουμε άμεσα την κατρακύλα, την πολυδιάσπαση και τη διάλυση που επικρατεί στο Σ.Κ. Να κάνουμε πέρα τις γραφειοκρατικές ηγεσίες κάθε απόχρωσης, που κατάντησαν τα συνδικάτα μας ανίσχυρα και αναποτελεσματικά, αντί να είναι όργανα οργάνωσης, αντίστασης και επιβολής των συμφερόντων μας. Να επιβάλουμε, με τη μαζική συμμετοχή μας στις Γενικές Συνελεύσεις, τη συζήτηση πάνω στα προβλήματά μας, την οργάνωση των αγώνων μας με Επιτροπές Αγώνα και την ενότητα μέσα στους αγώνες.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Ο Χρυσοχοϊδης εξήγγειλε τη βίαιη εκκένωση όλων των καταλήψεων, με ένα τραγελαφικό αλλά επικίνδυνο τελεσίγραφο. Την ίδια ώρα, οι δηλώσεις περί συριακών όπλων στην ΑΣΟ-ΕΕ, μπάζων στα Εξάρχεια που χαρακτηρίστηκαν πολεμοφόδια, αλλά και αναγκαστικότητας του ξύλου, δίνουν και παίρνουν από ΜΜΕ, μπάτσους και πολιτικούς όπως ο Βορίδης (με γνώστη φασιστική δράση στο παρελθόν).

Η κυβέρνηση προσπαθεί να τρομοκρατήσει όσους αγωνίζονται, με ένα μεγάλο χτύπημα των δημοκρατικών και πολιτικών ελευθεριών, με λογικές τύπου «μπορεί να έχουμε νέο Γρηγορόπουλο». Θέλει να παραλύσει το φοιτητικό κίνημα, το σύνολο των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, ιδιαίτερα τη νεολαία, με μια επίδειξη ισχύος. Γι' αυτό οι κρατικές κατασταλτικές συμμορίες γίνονται όλο πιο επιθετικές και ανεξέλεγκτες, όπως δείχνει το ξεγύμνωμα και ο εξευτελισμός στη διάρκεια ελέγχων, αλλά και οι ανατρίχιαστικές καταγγελίες για ιδιωτικό πάρκινγκ-άτυπο «μπουντρούμι» που χρησιμοποιούν τα ΜΑΤ στην οδό Μπουμπουλίνας στα Εξάρχεια (διαβόητη για τα βασανιστήρια της χούντας): εκεί κακοποιούν μυστικά προσαχθέντες και αποτυπώνουν τα χαρακτηριστικά τους, ώστε να μπορούν να στηριχτούν οι απαγγελίες κατηγοριών εναντίον τους.

Όπως έδειξε η πορεία του Πολυτεχνείου και άλλες κινητοποιήσεις (συναυλία στα Προπύλαια ενάντια στην καταστολή κ.ά.), στο κίνημα και στη νεολαία υπάρχουν παραδόσεις που δεν σβήνουν με την καταστολή και την τρομοκρατία, αντίθετα μπορούν να αναζωπυρωθούν. Εργαζόμενοι και νέοι έχει έρθει η ώρα να θυμηθούμε τη μορφή που έχει ο εχθρός. Ότι όλοι αυτοί (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, ΕΕ), που θέλουν να επιβάλλουν μνημόνια διαρκειας και τις ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές, μπορούν να το κάνουν μόνο ως μια σύγχρονη χούντα, ως ένα μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, όπως φαίνεται και σε άλλες χώρες (Χιλή, Βολιβία κ.λπ.). Η ανάγκη μιας αγωνιστικής ενότητας, για τη μαζική αυτοάμυνα του κινήματος, την έμπρακτη υπεράσπιση και μαχητική επιβολή των ελευθεριών μας, γίνεται επιτακτική.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ – ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ 11 χρόνια από την δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου

Το βράδυ του Σαββάτου της 6ης Δεκέμβρη του 2008, δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από τις σφαίρες του μπάτσου Ε. Κορκονέα στα Εξάρχεια, ο 15χρονος Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος. Από την πρώτη στιγμή τα ΜΜΕ επιχειρούσαν να παραμορφώσουν την πραγματικότητα φτάνοντας στο σημείο να παραποιήσουν το βίντεο της δολοφονίας. Μέσα σε λίγες ώρες συγκεντρώθηκαν εκατοντάδες κόσμου στα Εξάρχεια, πραγματοποιήθηκε πορεία, στην οποία επιτέθηκαν τα ΜΑΤ με αποτέλεσμα ολονύχτιες συγκρούσεις μαζί τους.

Για τις επόμενες εβδομάδες οι καταλήψεις σχολείων και δημόσιων κτηρίων εξαπλώθηκαν σε κάθε γωνιά της χώρας. Οι πορείες ήταν καθημερινές και συνοδεύονταν από πολύωρους αποκλεισμούς δρόμων, ο ρόλος των μαθητών ήταν πρωταγωνιστικός. Η εμφάνιση της αστυνομίας αποτελούσε «αίτια πολέμου» και οι κινητοποιήσεις συχνά κατέληγαν σε επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα.

Για εβδομάδες η κυβέρνηση της ΝΔ βρέθηκε σε βαθιά κρίση, αδύναμη να αντιδράσει αναμένοντας την εκτόνωση του κινήματος, η οποία ήρθε μετά από έναν μήνα ως αποτέλεσμα της ελλιπούς ανάπτυξης μορφών αυτοοργάνωσης και βαθύτερης πολιτικοποίησης του. Το ΠΑΣΟΚ από τη μεριά του επιθυμούσε την πτώση της κυβέρνησης, όμως επιδίωκε να μην γίνει σε συνθήκες εξέγερσης. Ο ΣΥΡΙΖΑ συμμετείχε στις κινητοποιήσεις, φροντίζοντας να καταδικάζει τη βία... γενικά. Το ΚΚΕ, όπως κάθε φορά που οι μάζες περνούν στο προσκήνιο, επιδίδονταν σε ακατάσχετη προβοκατορολογία από την μία ενώ από την άλλη, έκανε με κάθε ευκαιρία δηλώσεις νομιμοφροσύνης.

Παρά την απότομη υποχώρηση του κινήματος, η βουτηγμένη στα σκάνδαλα κυβέρνηση της ΝΔ υπέστη συντριπτική φθορά από την κοινωνική έκρηξη του Δεκέμβρη, ενώ η απομόνωση και το ρεζιλικί της ΕΛ.ΑΣ. οδήγησε στην δημιουργία των δολοφόνων της ομάδας «ΔΕΛΤΑ» για την αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση των διαδηλωτών.

Η έκρηξη του Δεκέμβρη όμως δεν ξεφύτρωσε από το πουθενά. Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση βρισκόταν στην αρχή της. Υπήρχε για τη ντόπια ελίτ η αναγκαιότητα άμεσης προσαρμογής στην κατάσταση με μία κολοσσιαία επίθεση στα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων και κυρίως της νεολαίας. Ακόμη, το μένος του αστικού καθεστώτος εναντίον της νεολαίας είχε κορυφωθεί μετά την αντιπαράθεση μαζί της στο κίνημα των φοιτητικών καταλήψεων του 2006-2007. Εκφράστηκε κατ' εξακολούθηση με «μεμονωμένα περιστατικά» (βλ. π.χ. υπόθεση ζαρντινιέρα), μέχρι που με την δολοφονία του Γρηγορόπουλου πυροδότησε την κοινωνική έκρηξη και έφερε βίαια στην επιφάνεια όλα τα κοινωνικά προβλήματα που το αστικό καθεστώς προσπαθούσε να κρύψει. Η νεολαία με την ευαισθησία του «κοινωνικού βαρόμετρου» –όπως έλεγε ο Τρότσκι– εξεγέρθηκε δίνοντας μία εικόνα από το μέλλον, από την διετία του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου 2010-2012.

11 χρόνια μετά, όλες οι αιτίες που πυροδότησαν την κοινωνική έκρηξη είναι διπλά οξυμένες. Σήμερα, για την εφαρμογή των βάρβαρων μνημονίων, η ultra νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει θέσει σε πλήρη εφαρμογή το δόγμα «νόμος και τάξη» της αστυνομοκρατίας και της κρατικής τρομοκρατίας. Μαζί με την κατάργηση του ασύλου και την βίαιη εκκένωση των καταλήψεων, προχώρησε τον Ιούλη, με σύμμαχο την ταξική αστική δικαιοσύνη, στην αποφυλάκιση του δολοφόνου του Α. Γρηγορόπουλου.

Είναι αναγκαίο όσο ποτέ οι εργαζόμενοι και η νεολαία που αντιμετωπίζουμε καθημερινά κτηνώδεις όρους εκμετάλλευσης να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντι στην ούλτρα νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, του σάπιου μνημονιακού καθεστώτος που εκπροσωπεί και του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης με το οποίο το υπερασπίζεται, δημιουργώντας τις συνθήκες για έναν νέο Δεκέμβρη, για την αμφισβήτηση και ανατροπή της αστικής εξουσίας.

Ενάντια σε Νόμο Κεραμέως και καταστολή...

Οι δρόμοι της Ελλάδας να γίνουνε Χιλή!

Η κυβέρνηση της ΝΔ, παίρνοντας την σκυτάλη απ' τον ΣΥΡΙΖΑ, βαθαίνει την επίθεση στην παιδεία, όπως και παντού. Πέρα από την ψήφιση αντιεκπαιδευτικών μέτρων όπως εξίσωση πτυχίων, γενίκευση διδάκτρων στα μεταπτυχιακά κ.ά., έχει ανακοινώσει νέο νόμο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Ο νόμος της Κεραμέως (ανακοινώθηκε στις 3/12) επιφέρει ένα κεντρικό χτύπημα στην τριτοβάθμια, στον πυρήνα και τη δομή της, καταργώντας τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της. Η χρηματοδότηση των ιδρυμάτων θα συνδέεται για πρώτη φορά με τις αξιολογήσεις τους, επιφέροντας την επιβολή διδάκτρων στα προπτυχιακά, κλείσιμο σχολών, δραστική μείωση του αριθμού των φοιτητών. Οι σχολές θα μετατραπούν από εκπαιδευτικά ιδρύματα με στόχο την παροχή δημόσιας, δωρεάν παιδείας, σε επιχειρήσεις που θα λειτουργούν με γνώμονα το κέρδος, επιβάλλοντας τους νόμους της αγοράς εντός των ΑΕΙ:

1) Οι σχολές θα πρέπει να πληρούν τα λεγόμενα «κριτήρια επίδοσης» για να μπορούν να λαμβάνουν χρηματοδότηση από το κράτος, που πλέον δεν θα λέγεται, ούτε θα είναι, χρηματοδότηση, παρά... επιχορήγηση. Πιο συγκεκριμένα, το 20% της «επιχορήγησης» θα συνδέεται με την εκπλήρωση των «κριτηρίων», ενώ το υπόλοιπο 80% με τα αντικειμενικά κριτήρια (αριθμός φοιτητών, γεωγραφική διασπορά ιδρύματος).

2) Οι σχολές θα ανταγωνίζονται η μια την άλλη, για το ποια θα εκπληρώνει τα «κριτήρια» ώστε να πάρει περισσότερα χρήματα από το κράτος. Όσες σχολές δεν τα καταφέρνουν, δεν θα λαμβάνουν χρήματα και θα πρέπει να επιβάλουν διδάκτρα για να επιβιώσουν ή να συρρικνωθούν ή να κλείσουν. Ήδη στο νομοσχέδιο περιλαμβάνεται η αναστολή λειτουργίας των 37 τμημάτων που προέκυψαν από τις συγχωνεύσεις ΑΕΙ-ΤΕΙ του ΣΥΡΙΖΑ – και έπεται συνέχεια.

3) Τα «κριτήρια» σημαίνουν λειτουργία των σχολών με βάση τη λογική και τους νόμους της «ελεύθερης αγοράς». Για παράδειγμα, αν ένα πρόγραμμα σπουδών δεν έχει ζήτηση στην αγορά εργασίας, δεν θα αξιολογείται καλά και θα πρέπει να μειωθούν οι φοιτητές του, να παίρνει λιγότερα χρήματα ή/και να κλείσει.

4) Οι φοιτητές θα μετατραπούν σε πελάτες. Όχι μόνο θα πληρώνουμε για να σπουδάσουμε, αλλά θα γίνουμε αντικείμενα μεγαλύτερης εκμετάλλευσης –όπως και οι υποδομές των σχολών μας– στο κυνήγι των στόχων και των «επενδυτικών σχεδίων» των διοικήσεων των σχολών. Μέσα από πρακτική άσκηση, ερευνητικά, διδακτορικά κ.ά. οι καθηγητές και το διδακτικό προσωπικό θα γίνουν πλασιέ των προγραμμάτων της σχολής ή του τμήματός τους, οι διοικήσεις των σχολών και οι επιχειρήσεις θα μας εκμεταλλεύονται περισσότερο για

να κερδίζουν από την εργασία μας (στο πρότυπο της απλήρωτης μαθητείας και με πρόσχημα ότι παρέχουν «πρακτική»). Έτσι, οι σχολές «θα συνδέονται αμεσότερα με την αγορά εργασίας», προσπαθώντας να εξασφαλίσουν μεγαλύτερες κρατικές επιχορηγήσεις. Κεφάλαιο και επιχειρήσεις θα κερδοσκοπούν ασύδοτα, παρά τα ψέματα ότι θα ενισχύσουν την εκπαίδευση επενδύοντας λεφτά (εκτός από τίποτα δωρεές-βιτρίνα).

Η δημόσια διαβούλευση του νομοσχεδίου θα διαρκέσει μέχρι τις 18/12, άρα θα κατατεθεί προς ψήφιση μέσα στις διακοπές των Χριστουγέννων ή την περίοδο της εξεταστικής. Μέτρα όπως διαγραφές φοιτητών στα ν+2 έτη, επαναφορά της βάσης του 10, επιβολή ηλεκτρονικής ψηφοφορίας (σε γενικές συνελεύσεις ή εκλογές των φοιτητικών συλλόγων) κ.ά. θα ενσωματωθούν κατά τη δημόσια διαβούλευση ή θα περάσουν από άλλους νόμους το επόμενο διάστημα.

Οι φοιτητικοί σύλλογοι συνεχίζουν την κίνηση που είχε αναπτυχθεί από την αρχή του εξαμήνου, ενάντια στο νόμο Κεραμέως και την καταστολή, η οποία έχει οξυνθεί, αφού οι κινητοποιήσεις έχουν θορυβήσει την κυβέρνηση.

Μια εβδομάδα πριν την επέτειο του Πολυτεχνείου (10/11), δυνάμεις της ΟΠΚΕ εισέβαλαν στην ΑΣΟΕΕ, μπήκαν σε χώρο αριστερής πολιτικής δύναμης και τον σφράγισαν, δίνοντας τα κλειδιά στον πρύτανη, λέγοντας ότι αν ανακαταληφθεί, θα ξαναμπουκάρουν. Ο πρύτανης επέβαλε λοκ άουτ μιας εβδομάδας, απαγόρευσε στους φοιτητές την είσοδο στην σχολή, σαμπόταρε με αυταρχικό τρόπο την προγραμματισμένη συνέλευση του Συλλόγου για την Τρίτη 12/11. Αποκορύφωμα ήταν η Δευτέρα 11/11, όπου φοιτητική πορεία από την πλατεία Βικτώριας κατευθυνόταν στην ΑΣΟΕΕ για να σπάσει το λοκ άουτ και αντιμετωπίστηκε με άγρια καταστολή, είσοδο των ΜΑΤ στο προαύλιο της σχολής, ρίψη δακρυγόνων και κρότου λάμψης εντός του προαυλίου. 150 φοιτητές ήταν όμηροι της αστυνομίας για πάνω από 2 ώρες, μην αφήνοντας ούτε τα δύο άτομα που τραυματίστηκαν από τα γκλομπ των τραμπούκων της ΕΛΑΣ να μεταφερθούν σε νοσοκομείο! Οι

συμμορίες των ΜΑΤ-ΔΕΛΤΑ-ΟΠΚΕ είχαν αποκλείσει το χώρο έξω από την ΑΣΟΕΕ, εμποδίζοντας φοιτητές να συγκεντρωθούν, συλλαμβάνοντας κιόλας έναν αγωνιστή φοιτητή. Το ίδιο βράδυ, με χουντικές μεθόδους, η ασφάλεια συνέλαβε έξω από το σπίτι του και άλλον αγωνιστή φοιτητή, απλά επειδή εξακριβώθηκε ότι βρισκόταν στην κινητοποίηση στην ΑΣΟΕΕ!

Το φοιτητικό κίνημα απάντησε στα παραπάνω με δυναμικές και μαζικές κινητοποιήσεις στις 11/11, στις 14/11 και κυρίως στην πορεία του Πολυτεχνείου και στις 6/12. Η έντονη παρουσία της αστυνομίας, οι ασφυκτικοί έλεγχοι σε διαδηλωτές και αθρόες προσαγωγές, συλλήψεις και δολοφονικές επιθέσεις της αστυνομίας που πραγματοποιήθηκαν στα Εξάρχεια, δεν τρομοκρατούν, αντίθετα εξοργίζουν τους φοιτητές. Τέλος, η φοιτητική κινητοποίηση στη Σύνοδο Πρυτάνεων στις 29/11 στο Καβούρι, με στόχο να τεθούν τα αιτήματα των φοιτητών στους πρυτάνεις, αντιμετώπιστηκε επίσης με καταστολή, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό 4 φοιτητών. Στόχος τους είναι να τρομοκρατήσουν, να προετοιμάσουν το έδαφος για να εισβάλουν το επόμενο διάστημα στις σχολές, να διαλύσουν τις φοιτητικές καταλήψεις (η Κεραμέως τις χαρακτήρισε έκνομες ενέργειες).

Με Γενικές Συνελεύσεις, oligοήμερες καταλήψεις, διαδηλώσεις και συντονιστικά συλλόγων, οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν όλο τον Νοέμβρη. Ωστόσο, πέρα από την αυξημένη συμμετοχή στις κινητοποιήσεις την εβδομάδα του Πολυτεχνείου (λόγω και των γεγονότων της ΑΣΟΕΕ), οι κινητοποιήσεις παραμένουν χωρίς μια σοβαρή αύξηση της συμμετοχής, δείχνοντας μια κάμψη στις αρχές Δεκέμβρη. Πέρα από τη «χαλάρωση» λόγω διακοπών, ευθύνη γι' αυτό έχουν και η ΚΝΕ και τα ΕΑΑΚ.

Πέρα από τον υπονομευτικό ρόλο της ΠΚΣ/ΚΝΕ (γνωστός από πολλά κινήματα) και τις πολιτικές-πρακτικές αδυναμίες των ΕΑΑΚ (που έχουν φωντώσει, λόγω της κρίσης και των ανταγωνισμών στο εσωτερικό τους), ένα επιπλέον γεγονός απειλεί να δημιουργήσει σύγχυση στον φοιτητικό αγώνα: η συνδιαμόρφωση κοινών πλαισίων τους, με

κριτήριο όχι την αγωνιστική ενότητα στην δράση αλλά μανούβρες και ισοροπίες μεταξύ τους και στο εσωτερικό της καθεμιάς. Η ΚΝΕ «μπήκε στα κοινά πλαίσια» για να φρενάρει και να διασπάσει τον αγώνα, ενδεχομένως και προσπαθώντας να ελιχθεί από την αφορητα διασπαστική γραμμή της (ξέχωρες πορείες κ.λπ.). Βλέποντας ότι τα ΕΑΑΚ παραδέρνουν, ανίκανα να αποτελέσουν ενιαία και αποτελεσματική ηγεσία, και γνωρίζοντας τις πολλές αυταπάτες τους για τον ρόλο της ίδιας, η ΚΝΕ ανέλαβε αυτό το ρόλο, όχι χωρίς κάποια επιτυχία. Τα αποτελέσματα: σαμποτάρισμα των συντονιστικών επιτροπών κατάληψης, σύλλογοι με 2 πανό στις κινητοποιήσεις, ακόμη μεγαλύτερη παράλυση του Συντονιστικού Συλλόγων κ.ά.

Η **Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη** στηρίζει τις συνελεύσεις και κινητοποιήσεις των φοιτητών και παλεύει μέσα σ' αυτές, με στόχο την ανάπτυξη και κλιμάκωσή τους, την ενότητα και καλύτερη οργάνωση του φοιτητικού κινήματος, την ενότητα με το μαθητικό και το εργατικό κίνημα. Παλεύουμε για να ζωντανέψουν οι κατελιμμένες σχολές, με πολιτικές και πολιτιστικές δραστηριότητες, με εξορμήσεις προς την κοινωνία. Για να πάρουν οι φοιτητές τον αγώνα στα χέρια τους, μαζικοποίηση των συνελεύσεων, κινητοποιήσεων και καταλήψεων. Βασική προϋπόθεση γι' αυτό είναι επιτροπές κατάληψης και συντονιστικά συλλόγων με ουσιαστική και δημοκρατική λειτουργία, που θα συνδέουν τους συλλόγους, θα τους ενοποιούν με βασικά αιτήματα, συγκεκριμένες κινητοποιήσεις, ανακοινώσεις και αφίσες. Αυτά είναι απαραίτητα ώστε το φοιτητικό κίνημα να ενώσει και ορθώσει τις δυνάμεις του απέναντι στην κυβέρνηση, αλλά και για να απευθυνθεί στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα έμπρακτα και όχι μόνο διακηρυκτικά.

Όσο πλησιάζει η ψήφιση του νόμου, η ΣΣΠ, συνεχίζοντας την ενωτική πολιτική της, επιδιώκει τη συνδιαμόρφωση κοινών πλαισίων με τις δυνάμεις της άκρας αριστεράς για την ενοποίηση του μπλοκ της κατάληψης, στην παραπάνω κατεύθυνση. Αν και δυνάμεις των ΕΑΑΚ που δρουν διασπαστικά, γραφειοκρατικά ή με στενοκέφαλη αντιπαλότητα ενάντια σε ότι δεν ελέγχουν, βάζουν διαρκή εμπόδια (προτιμώντας συχνά τη φαντασίωση ενός «μετώπου» με την ΠΚΣ/ΚΝΕ από μια πραγματική αγωνιστική συμπόρευση), θα συνεχίσουμε με όλες τις δυνάμεις μας, γιατί αυτό υπογορεύει το συμφέρον του αγώνα και της ανάπτυξης του κινήματος.

Στον δρόμο των αγώνων σε όλο τον κόσμο, η νεολαία οφείλει να σταματήσει τον νέο νόμο και την επίθεση στην εκπαίδευση με ένα κίνημα καταλήψεων διάρκειας – πυροδότη μιας κοινωνικής έκρηξης, ενάντια στα μνημόνια, την φτώχεια, την ανεργία, την φρίκη του πολέμου.

■ Σωτήρης Κ.

Λατινική Αμερική

Οι εξεγέρσεις αλλάζουν το σκην

**Οι μαζικές λαϊκές
εξεγέρσεις σε
λατινοαμερικάνικες χώρες
(Χιλή, Βολιβία, Κολομβία,
Εκουαδόρ), όπως και όλες
οι άλλες που ξέσπασαν
τους τελευταίους μήνες
σε πολλά σημεία του
πλανήτη, εντάσσονται
σε ένα κοινό πλαίσιο:
πίσω από φαινομενικά
«ασήμαντες» αφορμές,
κρύβονται δεκαετίες
νεοφιλελευθερισμού,
καταπίεσης και
εξαθλίωσης,
συσσωρευμένη εκρηκτική
ύλη, που καθιστά
εξαιρετικά δύσκολη
οποιαδήποτε «πρόβλεψη»
για το πότε θα σκάσει.**

■ **Γιάννης Χαλάς**

Οι εξελίξεις στη Λατινική Αμερική την αναδεικνύουν σε «εργαστήριο» της αντεπίθεσης των εργαζομένων και των λαών σε παγκόσμια κλίμακα και – ειδικά αν συνυπολογίσουμε την ειδική σημασία της για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τις μακρόχρονες αγωνιστικές της παραδόσεις – πεδίο ανελέητων συγκρούσεων που θα κρίνουν πολλά για το μέλλον της ανθρωπότητας.

Χιλή: το κίνημα βάζει τη ριζική πολιτική αλλαγή στην ατζέντα

Η λαϊκή εξέγερση στη Χιλή είναι ίσως η εμβληματικότερη του πρόσφατου διεθνούς «εξεγερσιακού κύματος». Η αύξηση της τιμής του εισιτηρίου στο μετρό της πρωτεύουσας Σαντιάγκο έδωσε την αφορμή για ογκώδεις κινητοποιήσεις και σκληρότατες συγκρούσεις, που κράτησαν πάνω από έναν μήνα. Ο απολογισμός της καταστολής της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης του Σεμπαστιάν Πινιέρα είναι ενδεικτικός για το τι είναι ικανό να επιστρατεύσει για την επιβίωσή του ένα σάπιο καπιταλιστικό καθεστώς: 22 βεβαιωμένοι νεκροί (πιθανότατα υπάρχουν αρκετά περισσότεροι), πάνω από 15.000 προσαγωγές ή συλλήψεις και πάνω από 2.000 τραυματίες, από τους οποίους 230 υπέστησαν σοβαρές βλάβες στα μάτια ή έχασαν εντελώς την όρασή τους, από πυροβολισμούς με πλαστικές σφαίρες σε ευθεία βολή. Την ίδια στιγμή, υπάρχει πλήθος καταγγελιών για βιασμούς διαδηλωτριών και βασανιστήρια. Ωστόσο, η μαζικότητα και αποφασιστικότητα των εξεγερμένων, με ορόσημο τη γενική απεργία στις 25 Οκτωβρίου και την ιστορική κινητοποίηση ενάνισι εκατομμυρίου ανθρώπων, τσάκισε τα σχέδια του Πινιέρα και τον ανάγκασε να πάρει πίσω την αύξηση της τιμής του εισιτηρίου, να άρει την απαγόρευση κυκλοφορίας και την κατάσταση έκτακτης ανάγκης που είχε κηρύξει, να απομακρύνει τους πιο μισητούς υπουργούς και να ανακοινώσει κάποια φιλολαϊκά μέτρα.

Καθώς οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται, αλλά με σαφώς μειωμένη μαζικότητα και ένταση, το επίκεντρο μετατοπίζεται στην πολιτική αποκρυστάλλωση του κινήματος και στα πιο μόνιμα οφέλη που μπορούν να αποκομίσουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία

από τη σαφώς ευνοϊκή για αυτούς αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων που πέτυχαν με τον ηρωικό αγώνα τους. Σε κεντρικό πολιτικό ζήτημα στη νέα κατάσταση αναδεικνύεται η κατάρτιση και ψήφιση ενός ολοκληρωτικού νέου Συντάγματος. Το ισχύον Σύνταγμα είναι ουσιαστικά ίδιο με αυτό της δικτατορίας του Πινοσέτ, με κάποιες ακίνδυνες για το καθεστώς αλλαγές. Ο Πινιέρα αναγκάστηκε να παραδεχτεί την αναγκαιότητα για συνταγματική αλλαγή, σχεδιάζει ωστόσο να την απονευρώσει σε μια καθαρά κοινοβουλευτική διαδικασία και σε παζάρια με τα κόμματα της «επίσημης» αριστεράς, και ανακοίνωσε τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος τον Απρίλιο του 2020, με ερώτημα αν θα πρέπει καν να γίνει η αναθεώρηση (!) και με ανοιχτό το ενδεχόμενο ενός δεύτερου δημοψηφίσματος, όπου θα προσδιοριστεί το περιεχόμενό της. Από την πλευρά τους, οι μαζικοί φορείς του κινήματος απαντούν ότι η διαδικασία αναθεώρησης του Συντάγματος πρέπει να ξεκινήσει άμεσα και ότι το ελάχιστο που θα πρέπει να κατοχυρώνεται από το νέο Σύνταγμα είναι πραγματικά δημόσια συστήματα υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης, η ιδιωτικοποίηση των οποίων αποτελεί βασικό άξονα του Συντάγματος του Πινοσέτ και παραμένει ακλόνητη από όλες τις μετέπειτα «δημοκρατικές» κυβερνήσεις.

Οι πιο ριζοσπαστικές πτέρυγες του κινήματος μιλούν για μια «Συντακτική Συνέλευση του Λαού», που θα θέσει το ζήτημα ενός Συντάγματος από μηδενική βάση, το οποίο θα ανταποκρίνεται στα συμφέροντα και τις ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας. Κλειδί για να καρποφορήσει μια τέτοια προοπτική και να αποτελέσει αντικείμενο διαρκούς πολιτικής πάλης ενάντια στο καθεστώς είναι η δημιουργία μόνιμων δομών αυτοοργάνωσης του κινήματος. Το πρώτο ελπιδοφόρο βήμα είναι η συγκρότηση των λεγόμενων “cabildos populares” (λαϊκά συμβούλια) στις γειτονίες του Σαντιάγκο και άλλων πόλεων, που μετατρέπονται σταδιακά από άτυπες συζητήσεις μεταξύ αγωνιστών σε μαζικές συνελεύσεις.

Κολομβία: ο «καλός μαθητής» του ιμπεριαλισμού στον χορό της εξέγερσης

Παραδοσιακά, η Κολομβία αποτελεί βασικό προπύργιο της δεξιάς και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Λατινική Αμερική. Διαβόητα για τη δράση τους στη

χώρα είναι τα παρακρατικά «τάγματα θανάτου», που δολοφονούν συνδικαλιστές και αγωνιστές σε σχεδόν καθημερινή βάση.

Τους τελευταίους μήνες, είχαν γίνει γνωστά τα σχέδια της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης του Ιβάν Ντούκε, με την καθοδήγηση του ΔΝΤ, για επέκταση της δουλειάς με ωρομίσθιο, μείωση του κατώτατου μισθού κατά 25% για τους νέους έως 25 χρόνων και διαφοροποίησή του ανά περιοχή της χώρας, κατάργηση της πληρωμής υπερωριών και της αποζημίωσης για απόλυση, αύξηση ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, νέους φόρους για τα φτωχά στρώματα μαζί με φοροαπαλλαγές για τις επιχειρήσεις και ιδιωτικοποιήσεις, κυρίως στον τομέα της ενέργειας. Η αντίδραση του κινήματος ήρθε με τη συγκρότηση της Εθνικής Επιτροπής για την Πολιτική Απεργία, από συνδικαλιστικές οργανώσεις όλων των κλάδων, ενώσεις αγροτών, ιθαγενών, φοιτητών και άλλες κοινωνικές οργανώσεις, και την κήρυξη πανεθνικής απεργίας για την 21^η Νοεμβρίου. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στην πρωτεύουσα Μπογκοτά και άλλες μεγάλες πόλεις. Η κυβέρνηση έβγαλε στους δρόμους τον στρατό και τις διαβόητες μηχανοκίνητες δυνάμεις καταστολής ESMAD, με αποτέλεσμα τρεις νεκρούς και πολλές εκατοντάδες τραυματίες και συλληφθέντες. Σε απάντηση στην καταστολή, οργανώθηκαν διαμαρτυρίες με κατσαρόλες, που ξεκίνησαν από φτωχογειτονίες της Μπογκοτά και επεκτάθηκαν σε όλη τη χώρα.

Από εκείνη τη μέρα και μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και οι φτωχοί αγρότες και ιθαγενείς δεν έχουν σταματήσει να αγωνίζονται. Η όξυνση της καταστολής, με τανκς στους δρόμους και άλλες δύο δολοφονίες διαδηλωτών (ο ένας 18χρονο παιδί), όχι μόνο δεν πτόησε τους εξεγερμένους, αλλά οδήγησε σε ακόμα μαζικότερες κινητοποιήσεις και άλλες δύο πανεθνικές απεργίες, στις 27 Νοεμβρίου και στις 3 Δεκεμβρίου. Ο Ντούκε, ενώ αρχικά δήλωνε ότι οι διαδηλώσεις είναι έργο πρακτόρων του Μαδούρο (!), αναγκάστηκε να πάρει πίσω τα περισσότερα από τα μέτρα, να ανακοινώσει μείωση του ΦΠΑ και αύξηση των συνταξιοδοτικών παροχών και να καλέσει τους εκπροσώπους του κινήματος σε «εθνικό διάλογο». Η Εθνική Επιτροπή για την Πολιτική Απεργία απάντησε ότι θα προσέλθει στον διάλογο μόνο αν γίνουν δεκτά 13 αιτήματα που παρέδωσε στην κυβέρνηση, τα

ΛΙΚΟ

οποία, πέρα από την απόσυρση όλων των μέτρων, περιλαμβάνουν μεγάλες αυξήσεις σε μισθούς, συντάξεις και δαπάνες για υγεία και παιδεία, διάλυση των ESMAD, παραδειγματική τιμωρία των υπευθύνων για την καταστολή, λήψη μέτρων για να σταματήσουν οι δολοφονίες αγωνιστών και τήρηση της ειρηνευτικής συμφωνίας με τους αντάρτες των FARC (Επαναστατικές Ένοπλες Δυνάμεις της Κολομβίας).

Εκουαδόρ: η πρώτη νίκη

Η πρώτη χρονικά από τις εξεγέρσεις που ξέσπασαν στη Λατινική Αμερική ήταν αυτή στο Εκουαδόρ, από τις αρχές Οκτωβρίου (βλ. και φύλλο Νοεμβρίου της ΕΠ). Ο πρόεδρος Λένιν (!) Μορένο, έχοντας μάλιστα εκλεγεί με τη σημαία του κόμματος του πρώην προέδρου Ραφαέλ Κορέα, που επί μία δεκαετία είχε ασκήσει φιλολαϊκή πολιτική, προχώρησε σε συμφωνία με το ΔΝΤ, που προβλέπει τεράστιες αυξήσεις στις τιμές των καυσίμων (μέχρι και 75%), σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις και πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Επί 12 μέρες, ένα πανίσχυρο ενωμένο κίνημα εργαζομένων, αγροτών και φοιτητών σάρωσε την πρωτεύουσα Κίτο και άλλες μεγάλες πόλεις, αφηφώντας την απαγόρευση κυκλοφορίας και τον στρατιωτικό νόμο που κήρυξε ο Μορένο και τη δολοφονική δράση αστυνομίας και στρατού. Οι εξεγερμένοι κατέλαβαν τα κτήρια του κοινοβουλίου και του υπουργείου Οικονομικών, αναγκάζοντας τον Μορένο να καταφύγει, μαζί με τους υπουργούς του, σε άλλη πόλη. Ο αγώνας στέφθηκε με μια μεγάλη νίκη, που σίγουρα έπαιξε τον ρόλο της στο ξέσπασμα των επόμενων εξεγέρσεων, καθώς ο Μορένο υποχρεώθηκε να ανακοινώσει την ακύρωση της συμφωνίας με το ΔΝΤ.

Προοπτικές και κίνδυνοι

Ενώ μέχρι πριν λίγους μήνες γινόταν λόγος για δεξιά στροφή στη Λατινική Αμερική, η εισβολή του λαϊκού παράγοντα στο πολιτικό προσκήνιο αλλάζει άρδην τα δεδομένα. Οι εξεγέρσεις αυτές συνδυάζονται με τη μαζική αντίσταση ενάντια στο πραξικόπημα στη Βολιβία (βλ. σχετικό άρθρο) και στο καθεστώς του Μπολσονάρο στη Βραζιλία, την άνοδο του κινήματος και την εκλογική συντριβή των νεοφιλελεύθερων σε Μεξικό και Αργεντινή αλλά και τους σκληρούς αγώνες που είχαν ξεσπάσει νωρίτερα σε Περού και Αϊτή. Ο συναγερμός έχει μεταφερθεί στην Ουάσιγκτον, με τον υπουργό Εξωτερικών Πομπέο να δηλώνει: «θα... αποτρέψουμε οι διαδηλώσεις να εξελιχθούν σε ταραχές και βίαια επεισόδια που δεν αντικατοπτρίζουν τη δημοκρατική βούληση του λαού». Ο αγώνας από εδώ και πέρα θα δοθεί από καλύτερες θέσεις, όμως η συντριβή της βαρβαρότητας του ιμπεριαλισμού και των ντόπιων καπιταλιστών απαιτεί την οικοδόμηση μαζικών, μόνιμων δομών αυτοοργάνωσης των εργαζομένων και της νεολαίας και ισχυρών επαναστατικών κομμάτων. _

Βολιβία Φασιστικό Πραξικόπημα και Αντίσταση των μαζών

Πριν στεγνώσει το μελάνι στο άρθρο του προηγούμενου φύλλου της Ε.Π που περιέγραφε τα εκλογικά αποτελέσματα των εκλογών της 20ης Οκτωβρίου (47,08% υπέρ του Έβο Μοράλες αντί 36,51% του δεξιού Κάρλος Μέσα) και τις αντιδράσεις της ούλτρα νεοφιλελεύθερης αντιπολίτευσης, οι εξελίξεις που ακολούθησαν ήταν ραγδαίες. Με την παρέμβαση του επικεφαλής του στρατού που ζήτησε την απομάκρυνση του Μοράλες και (την ακατανόητη εκ πρώτης όψης) διαφυγή του τελευταίου στο Μεξικό, ολοκληρώθηκε άλλο ένα πραξικόπημα στην σύγχρονη ιστορία της Λ. Αμερικής. Ένα πραξικόπημα – αντίβαρο στις ραγδαίες εξελίξεις και αλλαγές που συμβαίνουν στην Λατινοαμερικάνικη ήπειρο με τις εξεγέρσεις των λαών (Εκουαδόρ, Χιλή, Κολομβία κ.α) και τη νέα στροφή προς τα αριστερά των εργατικών και λαϊκών μαζών.

Με έναν πλήρη συντονισμό των παραστρατιωτικών ομάδων της αντιπολίτευσης και των πολιτικών επιτελείων της δεξιάς εξαπολύθηκε ένα πογκρόμ ενάντια στην βάση υποστήριξης του Μοράλες (εργατική τάξη και φτωχές λαϊκές μάζες, ιθαγενείς λαοί) με απαγωγές και δολοφονίες κοινωνικών ηγετών και αγωνιστών, πυρπολήσεις σπιτιών, βανδαλισμούς ενάντια σε κάθε τι συμβολικό για τις κατακτήσεις των ιθαγενών λαών από τους οποίους προέρχεται και ο ίδιος ο Μοράλες. Η φασιστική βία αποτέλεσε το πρώτο σκέλος για την επικράτηση του πραξικοπήματος –εκφράστηκε με καθαρές προθέσεις εθνοκάθαρσης– και είχε ως κύριο ηγέτη τον χριστιανοφασίστα Λουίς Φερνάντο Καμάτσο. Ο Καμάτσο υπήρξε ο αντιπρόεδρος της «Ένωσης Νέων Σάντα Κρους» στα 23 του χρόνια, μιας νεοφασιστικής οργάνωσης με παραστρατιωτικές ομάδες κρούσεις που είχαν καταγγεληθεί από την Διεθνή Ομοσπονδία Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ήδη από το 2008 για άσκηση φασιστικής βίας ενάντια στους ιθαγενείς λαούς. Η εισβολή του Καμάτσο –ο οποίος φιγουράρει πλέον ως αρχηγός της «Επιτροπής Πολιτών υπέρ της Σάντα Κρους»– στο άδειο Προεδρικό Μέγαρο μετά την διαφυγή του Μοράλες προσκυνώντας την βίβλο¹ και την τρίχρωμη σημαία² μπορεί να αναγνωστεί μόνο ως ένα νέο «συμβόλαιο θανάτου» για τους «από κάτω» της βολιβιανής κοινωνίας που τόλμησαν να σηκώσουν κεφάλι και να αμφισβητήσουν τα συμφέροντα μιας χούφτας γαιοκτημόνων και καπιταλιστών, πιστών υπηρετών των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων. Ο ίδιος ο Καμάτσο είναι μεγαλομέτοχος στον όμιλο G.E.I.N.V στον οποίο ανήκουν εταιρείες που δραστηριοποιούνται στον τομέα της ασφάλισης, του φυσικού αερίου και των υπηρεσιών και το μίσος του για τους «cholos»³ σχετίζεται άμεσα με τις εθνικοποιήσεις και τους περιορισμούς στον τομέα της ενέργειας που επέβαλαν οι αγώνες και οι θυσίες των ιθα-

γενών λαών που ανέβασαν άλλωστε τον Μοράλες και το MAS στην εξουσία.

Αγώνες και θυσίες απέναντι στα οποία ο Μοράλες και το κόμμα του δεν φάνηκαν αντάξιοι και αυτό είναι που βρίσκουν σήμερα μπροστά τους, εγκλωβισμένοι στα αδιέξοδα της δικής τους πολιτικής.

Η εκλογή του Μοράλες στην προεδρία της Βολιβίας ήρθε ως αποτέλεσμα των τεράστιων κοινωνικών αγώνων της περιόδου 2002-2003 που έμεινε γνωστή ως «Πόλεμος του Φυσικού Αερίου» και άφησε πάνω από 50 νεκρούς. Από την πρώτη εκλογή του Μοράλες το 2006 και τα σημαντικά βήματα που πραγματοποίησε τότε (εθνικοποιήσεις ζωτικών τομέων οικονομίας, Συντακτική Συνέλευση αντιπροσωπευτική όλων των εθνών και νέο Σύνταγμα το 2008, επέκταση δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών), με την έντονη συνεργασία με τις υπόλοιπες αριστερές κυβερνήσεις σε Βενεζουέλα, Κούβα, Αργεντινή, Βραζιλία, ακολούθησε μια περίοδος σταδιακής προσαρμογής στην «ρεάλ πολιτική» της αστικής πολιτικής με συνεχείς υποχωρήσεις προς το κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές.

Για να γίνει αυτή η σταδιακή προσέγγιση, το MAS και ο Μοράλες έπρεπε να υποκαταστήσουν την στήριξη των κοινωνικών κινήματων και τις δικές τους δομές εξουσίας και συνδιαλλαγής. Αρχικό σημείο ρήξης με τα κοινωνικά κινήματα ήταν η απόφαση του Μοράλες το 2010 να αγνοήσει την κοινωνική του βάση και τις προτεραιότητες της (περιβαλλοντολογικά και άλλου είδους ζητήματα) και να προχωρήσει χωρίς κανένα διάλογο στην διακρατική συμφωνία «Πρωτοβουλία Περιφερειακής Ενσωμάτωσης της Νότιας Αμερικής», με την οποία προχωρούσε σε μια σειρά έργων υποδομής. Τα έργα που προώθησε ο Μοράλες εντατικοποίησαν τις εξορύξεις, την κατασκευή αυτοκινητοδρόμων κ.λπ. αλλά το κυριότερο αποχαράκτηρισαν έμμεσα την προστατευόμενη γη των ιθαγενών (Tierras Comunitarias de Origen/TCO - Κοινοτικές Προγονικές Γαίες), μιας θεμελιώδους κατάκτησης του

ιθαγενικού κινήματος⁴ που εξέφραζε την de facto και de juris αυτονομία των ιθαγενών λαών. Με διάταγμα του 2010 (αποτέλεσμα συμφωνίας Μοράλες και Δεξιάς) οι TCO πέρα από «ιθαγενικά» εδάφη έγιναν και «αγροτικά» ανοίγοντας τον δρόμο στην εισβολή κάθε είδους «επενδυτών» στις περιοχές των ιθαγενών και την αρπαγή της γης τους.

Η σημαντική αντίδραση των μαζών μετά το πραξικόπημα δείχνει πως οι τελευταίες παρότι στέκονται κριτικά απέναντι στις αποτυχίες της κυβέρνησης Μοράλες δεν μπορούν να μην αναγνωρίζουν από πού προέρχεται ο πραγματικός θάνασιμος κίνδυνος (3 νεκροί και 384 τραυματίες μόνο τις πρώτες μέρες του πραξικοπήματος) για τα δικαιώματά τους. Οι μάζες γνωρίζουν πως μόνο εάν αποκρούσουν εκείνους που αποκαθήλωσαν το άγαλμα του Ούγκο Τσάβες στην Σάντα Κρους, που καίνε τις σημαίες wiphala και ουρλιάζουν με την Βίβλο στο χέρι μπορούν να διατηρήσουν και να επεκτείνουν τις κατακτήσεις τους.

Υποσημειώσεις

1. Το αυθεντικό σύμβολο της ισπανικής αποικιοκρατίας και της πολιτιστικής υποδούλωσης.
2. Επίσημη σημαία του κράτους από το 1851 αποτελεί το σύμβολο των εθνικιστών. Αντικαταστάθηκε με την πολύχρωμη σημαία wiphala που συμβολίζει την συνύπαρξη των 34 εθνών και εθνοτικών ομάδων με το Σύνταγμα του 2008.
3. Ρατσιστικός χαρακτηρισμός των ισπανών αποικιοκρατών για τους ιθαγενείς λαούς και τα παιδιά από την ένωση αφρικανών σκλάβων και ιθαγενών. Ο όρος που συνεχίζουν να τον χρησιμοποιούν οι σύγχρονες ελίτ σημαίνει «σκλάβος, υπηρέτης, σκύλος».
4. Περισσότερα από 16,8 εκατομμύρια εκτάρια γης ενσωματώθηκαν στις TCO έως τον Δεκέμβρη του 2009, περισσότερο από το 15% της επικράτειας της χώρας.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

13^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΝΔ: «ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΩΡΑ» ΚΑΙ...

ΦΕΡΝΕΙ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΓΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Από τις 29/11 έως την 1/12 πραγματοποιήθηκε το 13^ο συνέδριο της ΝΔ, με σύνθημα «Το μέλλον αρχίζει τώρα». Συμμετείχαν 5.211 μέλη, φίλοι και παρατηρητές, ενώ δεν έλειψαν οι συμβολικοί αγώνες δρόμου για να «ενισχυθεί η μάχη ενάντια στην κακοποίηση των γυναικών» και άλλα τέτοια ανώδυνα και αποπροσανατολιστικά, για να παρουσιάσουν η ΝΔ και οι «άριστοί» της ότι ασχολούνται με τα «μεγάλα προβλήματα της εποχής μας».

Ο Κυριάκος Μητσοτάκης προσπάθησε στην εναρκτήρια ομιλία και στο κλείσιμο του Συνεδρίου να εκμεταλλευτεί τον «αέρα» που του έδωσε το εκλογικό αποτέλεσμα της 7^{ης} Ιουλίου. Χαρακτήρισε τη νίκη του στις εκλογές «μεγάλη πολιτική αλλαγή», που μετά από αυτή είναι έτοιμοι για μια «νέα εθνική προσπάθεια». Παρουσίασε τον πολιτικό λόγο του σαν τον μόνο αληθινό και ενάντια στον «λαϊκισμό», εννοώντας βέβαια λαϊκισμό οτιδήποτε έχει σχέση με τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων.

Είναι αλήθεια ότι τα παραπάνω μπορεί να τα ξεστομίζει ο Κυρ. Μητσοτάκης, καθώς πατά όχι μόνο πάνω στη μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ (που εφάρμοσε τα προηγούμενα μνημόνια και το τρίτο και χειρότερο μνημόνιο, στο όνομα μάλιστα της αριστεράς) αλλά και στην παθητικότητα και τη ματαίωση που επέφερε αυτή η πολιτική. Αυτά επέφεραν σημαντικά πλήγματα στη συνείδηση και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων και μαζί με τη σημερινή «υπεύθυνη αντιπολίτευση» του ΣΥΡΙΖΑ ανοίγουν τον δρόμο στον Μητσοτάκη να

επιχειρεί μια νέα επίθεση με την ολοκλήρωση των μνημονίων και την επιβολή της δουλοποίησης των εργαζομένων και πιο σημαντικών ηττών στο εργατικό κίνημα.

Ο Κυρ. Μητσοτάκης αράδιασε στο Συνέδριο ένα σωρό μυθεύματα για την κοινωνία, την οικονομία και την πολιτική. «Βγήκαμε από την οικονομική κρίση, η οικονομία βρίσκεται σε τροχιά ανάπτυξης, έρχονται οι επενδύσεις, δανειζόμαστε με χαμηλότερα επιτόκια από ποτέ». Όλοι οι οικονομικοί δείκτες που οδήγησαν τον ελληνικό καπιταλισμό στα μνημόνια και την επιτροπεία έχουν επιδεινωθεί, το δημόσιο χρέος και η ανεργία (ακόμη και η επίσημη) παραμένουν σε υψηλά επίπεδα, η εξάπλωση της φτώχειας και των φτωχών εργαζομένων διευρύνεται με τη γιγάντωση της μερικής απασχόλησης, οι τράπεζες είναι χρεοκοπημένες και επιχειρούν να ξεφορτωθούν τη βόμβα των κόκκινων δανείων πουλώντας τα σε εξουτελιστικές τιμές σε κερδοσκοπικές εταιρείες.

Παρά τις άνευ προηγουμένου θυσίες των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στα χρόνια των μνημονίων, όχι μόνο δεν ήρθε η ανάπτυξη, αλλά οι «επενδύσεις» που παρουσιάζονται από τον Μητσοτάκη και τη ΝΔ ως εμβληματικές (Ελληνικό, ΕΛΠΕ, ΔΕΗ κ.ά.) είναι ιδιωτικοποιήσεις, αρπαγή του δημόσιου πλούτου από τους αετονύχηδες κρατικοδίαιτους επιχειρηματίες. Τέλος, ο δανεισμός της χώρας με «χαμηλά επιτόκια» οφείλεται σε μια ιδιαίτερη συγκυρία, όπου ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός εκμεταλλεύεται τις πολιτικές ποσοτικής χαλάρωσης και μηδενικών επιτοκίων όλων των μπεραιοκρατικών Κεντρικών Τραπεζών και την εναγώνια αναζήτηση των κατόχων

λιμναζόντων κεφαλαίων για επικερδείς ή τουλάχιστον μη ζημιогόνες τοποθετήσεις. Επιπλέον, η παγκόσμια ύφεση, ομολογούμενη από όλους, και το ενδεχόμενο ενός νέου ξεσπάσματος της κρίσης παγκόσμια, δεν θα αφήσει τίποτε όρθιο από τα άθλια ψέματα του Μητσοτάκη.

Ο Μητσοτάκης παρουσίασε την κυβέρνηση του παραγωγικότερη, καθώς σε 130 μέρες ψήφισε 25 νομοσχέδια και τη συνταγματική αναθεώρηση. Πράγματι, η κυβέρνηση της ΝΔ είναι παραγωγικότερη στο ξήλωμα του όποιου εργατικού δικαιώματος απέμεινε από τη μνημονιακή επιδρομή του ΣΥΡΙΖΑ: α) «αναπτυξιακός» νόμος, που ουσιαστικά καταργεί τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, το δικαίωμα στην απεργία και τη λειτουργία των συνδικάτων και προωθεί την ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών των Δήμων, β) φοροπαλλαγές που ουσιαστικά ευνοούν μόνο τις επιχειρήσεις και τους πλούσιους, γ) κατάργηση του ασύλου, εξίσωση των πτυχιών των ιδιωτικών κολεγίων με αυτά των δημόσιων πανεπιστημίων, κ.ά.

Για το κόμμα της ΝΔ, ο Μητσοτάκης υποστήριξε ότι ανασυγκροτήθηκε σε πολύ μικρό διάστημα και ο κομματικός κορμός αποτελείται από νέα στελέχη. Καταδίκασε την «αλαζονεία και την αυταρέσκεια της εξουσίας» και περηφανεύτηκε ότι «η χώρα μας έχει σήμερα την ισχυρότερη κυβέρνηση στην Ευρώπη και η ΝΔ είναι το μεγαλύτερο σε οργάνωση κεντροδεξιό κόμμα». Η κυριαρχία του είναι προς το παρόν χωρίς αμφισβήτηση, έστω κι αν ο Σαμαράς στα-

θερά προβάλλεται ως ο εκπρόσωπος της Άκρας Δεξιάς, έτοιμος να εκμεταλλευτεί τη λεγόμενη κρίση του προσφυγικού. Σε ό,τι αφορά όμως την ποιότητα του πολιτικού προσωπικού του, αποτελεί έναν συρφετό από μαντζαρένους και κομματικούς, που τους ενώνει το ταξικό μίσος για τους εργαζόμενους και η άλωση του κράτους. Τα ανύπαρκτα πτυχία αυτών των «αρίστων» αποδεικνύουν τη «νέα» ποιότητα των στελεχών του Μητσοτάκη.

Είναι γεγονός ότι η ΝΔ είναι το μεγαλύτερο κεντροδεξιό κόμμα στην Ευρώπη. Αυτό όμως αποδεικνύει την κρίση των παραδοσιακών αστικών κομμάτων στην Ευρώπη, σοσιαλδημοκρατικών και δεξιών, που οφείλεται στην αποτυχία του νεοφιλελευθερισμού να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση στην Ευρώπη και παγκόσμια και στα διαρκή μνημόνια ενάντια στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Και αυτό καθόλου δεν θα πρέπει να αφήνει ήσυχη τη ΝΔ, καθώς και η ίδια συνεχίζει να εφαρμόζει μνημόνια και μόνο μνημόνια. Παρά την επαναφορά που της χάρισε ο ΣΥΡΙΖΑ, μετά την καταβάρθρωσή της το 2015, δεν θα είναι καθόλου εύκολα τα πράγματα γι' αυτήν. Η εφαρμογή της πολιτικής της και οι επιπτώσεις στους εργαζόμενους και τη νεολαία είναι η πραγματική βάση που θα γεννήσει τις αμφισβητήσεις και τις αντιστάσεις τους.

Οι εσωκομματικές συγκρούσεις, οι απουσίες και οι διαγραφές σημάδεψαν το έκτακτο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, που αποφάσισε η Φώφη Γεννηματά και πραγματοποιήθηκε το Σαββατοκύριακο 23-24/11.

Το συνέδριο επικρίθηκε από τους αντιπάλους της ηγεσίας, για την προσπάθειά της να επιβάλει την ηγεμονία της στον χώρο, αλλάζοντας το καταστατικό του ΠΑΣΟΚ. «*Η φτώχεια φέρνει γκρίνια*», λέει ο σοφός λαός. Στην πραγματικότητα **τις συγκρούσεις γεννάνε τα πενιχρά αποτελέσματα** του Κινήματος Αλλαγής (ΚΙΝΑΛ) ως προς τον διακηρυγμένο και φιλόδοξο στόχο της ανάκαμψης αυτού του πολιτικού χώρου. Είχε προηγηθεί ενημερωτικό σημείωμα που επιχειρούσε να εξηγήσει, γιατί γίνεται το συνέδριο έτσι όπως γίνεται και ποιοι είναι οι στόχοι του, τονίζοντας τις ομόφωνες αποφάσεις στα κομματικά όργανα ότι «*προχωράμε μπροστά με όχημα το ΚΙΝΑΛ*». Ούτε οι μυστικές συναντήσεις, οι παρασκηνιακές διαβουλεύσεις και οι υπόγειες διεργασίες, που είχαν την τιμητική τους όλο το προηγούμενο διάστημα στη Χαρ. Τρικούπη, σε μία προσπάθεια να μετριάσουν οι επιθέσεις, δεν κατάφεραν να αντιστρέψουν την εικόνα αποσύνθεσης.

Όσον αφορά τα **διαδικαστικά**, το συνέδριο επισπεύτηκε (η διεξαγωγή του αποφασίστηκε μόλις στις 13/11!), δεν προηγήθηκε προσυνεδριακός διάλογος, ούτε εκλογή συνέδρων και διήρκεσε μόλις 24 ώρες (ξεκίνησε το απόγευμα του Σαββάτου 23/11 και ολοκληρώθηκε το επόμενο απόγευμα). Οι συνέδριοι (εκλεγμένοι συνέδριοι

ΠΑΣΟΚ: Συνέδριο... 24ωρου με απουσίες και μαχαιρώματα

του προηγούμενου συνεδρίου το 2015(!), και μέλη του ΠΑΣΟΚ που ήταν συνέδριοι στο 2ο συνέδριο του ΚΙΝΑΛ) ελέγχονταν πλήρως από την ηγετική ομάδα.

Έτσι δεν αποτελεί έκπληξη ότι το συνέδριο υπερψήφισε τις **καταστατικές αλλαγές** που εισηγήθηκε η ηγεσία και δόθηκαν στη δημοσιότητα λίγο πριν την έναρξη της διαδικασίας! Πρόκειται ουσιαστικά για την κηδεία ενός πτώματος σε προχωρημένη αποσύνθεση, του ΠΑΣΟΚ, και την μεταφορά του κέντρου συζήτησης και λήψης αποφάσεων στο ΚΙΝΑΛ. Οι αλλαγές στο καταστατικό προβλέπουν: όλα τα μέλη του ΠΑΣΟΚ δραστηριοποιούνται πλέον στις οργανώσεις του ΚΙΝΑΛ, ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ θα είναι και πρόεδρος του ΚΙΝΑΛ, τα μέλη του Εθνικού Συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ (η πρώην Κεντρική Επιτροπή) θα είναι και τα μέλη του ΠΑΣΟΚ στην Κεντρική Επιτροπή του ΚΙΝΑΛ, τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ θα είναι και εκείνα που θα μετέχουν εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ στο αντίστοιχο όργανο του ΚΙΝΑΛ και ούτω καθ' εξής. Στην ίδια λογική, αποφασίστηκε ο συγχρονισμός της θητείας της Φ. Γεννηματά ως προέδρου του ΠΑΣΟΚ με τη θητεία της προέδρου του ΚΙΝΑΛ, δηλαδή -αν και είναι απερχόμενη πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ- να παραμείνει στην θέση αυτή μέχρι το 2021! Αντίστοιχα, γραμματέας της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ αναλαμβάνει ο γραμματέας του ΚΙΝΑΛ Μ. Χριστοδουλάκης, από τους στενούς συνεργάτες της Φώφης.

Οι προσωπικές προσκλήσεις της προ-

έδρου στους τρεις πρώην προέδρους του κόμματος δεν ήταν αρκετές για να εξασφαλίσουν την παρουσία τους στο Συνέδριο. Ο Βαγγέλης Βενιζέλος και ο Γιώργος Παπανδρέου (οι δύο προηγούμενοι αρχηγοί του κόμματος), όπως είχαν ξεκαθαρίσει, δεν εμφανίστηκαν στο Συνέδριο. Μόνο ο Σημίτης πήγε τελικά, καθώς από την παρουσία του τελικά θα εξαρτούνταν η ίδια η νομιμοποίηση της διαδικασίας.

Το Συνέδριο διεξήχθη σε **κλίμα έντονης αντιπαράθεσης**. Την αλλαγή ηγεσίας ζήτησε ο **Παύλος Γερούλανος**, έκανε λόγο για «*συνέδριο-παρωδία*», επιτέθηκε στην ηγεσία υποστηρίζοντας ότι «*τη χωρίζει χάσμα από τις απαιτήσεις της κοινωνίας*» και υπονόησε ότι θα προχωρήσει στην ίδρυση πολιτικής κίνησης. Σε αυτό το πνεύμα κατέθεσε ψήφισμα ζητώντας διεξαγωγή τακτικού Συνεδρίου εντός του πρώτου εξαμήνου του 2020, για να συζητηθούν η στρατηγική του ΠΑΣΟΚ και ο τρόπος λειτουργίας του σε σχέση με το ΚΙΝΑΛ.

Ο ευρωβουλευτής του ΚΙΝΑΛ **Νίκος Ανδρουλάκης**, έδωσε τελικά το παρόν στο συνέδριο, για να ασκήσει κριτική στους χειρισμούς της ηγεσίας επειδή «*δεν αξιοποίησαν τη μαζική συμμετοχή των 212.000 πολιτών που ανταποκρίθηκαν στην ίδρυση του ΚΙΝΑΛ*». «*Πρέπει να επινοήσουμε μια νέα πολιτική αναγέννησης της σοσιαλδημοκρατίας...*», είπε ο κ. Ανδρουλάκης. Τι παχιά λόγια για να εκφράσουν έναν, μοναδικό και φτηνό στόχο, την διεκδίκηση της ηγεσίας με τη λήξη της θητείας της Φώφης, το Νοέμβριο του 2021.

Σε αυτό το νοσηρό κλίμα, η προσπάθεια της Φώφης να εμφανίσει στο συνέδριο εικόνα αποφασισμένης προέδρου, που προχωρά μπροστά κηρύσσοντας «*μηδενική ανοχή σε εσωστρέφεια και υπονομεύσεις*» ήταν όχι μόνο καταδικασμένη, αλλά και γελοία. Το συνέδριο δεν έλυσε τις συγκρούσεις, αντίθετα τις φούντωσε. Δέκα μέρες μετά την λήξη του, η πρόεδρος υποχρεώθηκε σε νέες διαγραφές, ακόμη πέντε στελεχών, επειδή κατεβαίνουν με το ψηφοδέλτιο του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές για το Οικονομικό Επιμελητήριο στις 15 Δεκεμβρίου.

Από την «Ελιά» και την Δημοκρατική Συμπράταξη μέχρι την ίδρυση του ΚΙΝΑΛ (είχαν προηγηθεί εκείνες οι απερίγραπτες εκλογές προέδρου με τους 9 υποψηφίους για ένα κόμμα, που ακόμα δεν είχε ιδρυθεί!), το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται σε μια διαρκή και επιδεινούμενη κρίση. Όλο «*ανοίγεται*» σε «*συμμαχίες*» και όλο πληθαίνουν οι αποχωρήσεις και οι διαγραφές, πυκνώνουν οι συγκρούσεις, συρρικνώνεται η επιρροή του. Οι όποιες «*διαφωνίες*» είναι μόνο το πρόσχημα στη μάχη για τις καρέκλες. Το πραγματικό πρόβλημα είναι η απουσία αξιόπιστου εναλλακτικού προγράμματος, συνεκτικής ιδεολογίας και κοινωνικής βάσης. Παρακολουθούμε και στην Ελλάδα, αυτό που συμβαίνει παγκόσμια, την **αποσύνθεση των διάφορων κεντροαριστερών ή «προοδευτικών» δυνάμεων**, για τις οποίες δεν υπάρχει πια πολιτικός χώρος στην εποχή της βαθιάς κρίσης του καπιταλισμού και των ακραίων νεοφιλελευθέρων πολιτικών.

Το αστικό σύνταγμα

Ένα αστικό σύνταγμα, παρ' όλη την μυθολογία που το περιβάλλει, οργανώνει και διασφαλίζει πάντα τους γενικούς όρους της καπιταλιστικής οικονομίας και το αστικό κράτος. Πάντα αναγνωρίζει και προστατεύει την ατομική ιδιοκτησία, δηλαδή την ατομική ιδιοκτησία πάνω στα μέσα παραγωγής (επιχειρήσεις) —προστατεύει δηλαδή την εκμετάλλευση, την οικονομική και κοινωνική ανισότητα, κ.α. Πάντα οργανώνει έναν ανεξάρτητο και ανεξέλεγκτο από την κοινωνία μηχανισμό, δηλαδή το αστικό κράτος, ώστε να διασφαλίζεται το καπιταλιστικό καθεστώς. Έτσι, τα όποια οικονομικά, κοινωνικά, ατομικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες ενσωματώνονται στο σύνταγμα λόγω ενός ευνοϊκού για τους εργαζόμενους συσχετισμού δύναμης, ισχύουν μόνο στον βαθμό που δεν αμφισβητούν τις δύο παραπάνω προϋποθέσεις, είτε είναι τόσο γενικόλογα διατυπωμένα που επί της ουσίας αποτελούν ευχολόγια, είτε περιορίζονται ασφυκτικά από τον εφαρμοστικό νόμο (σχεδόν κάθε άρθρο του συντάγματος τελειώνει με την γνωστή φράση «όπως ο νόμος ορίζει»), είτε ερμηνεύονται αυθαίρετα υπέρ της αστικής τάξης από τα δικαστήρια, ενώ πάντοτε έχουν ανάγκη την έμπρακτη υπεράσπισή τους από το εργατικό κίνημα, διαφορετικά εξατμίζονται.

Αλλά υπάρχουν και ειδικοί λόγοι για την μετατροπή του συντάγματος σε κουρελόχαρτο. Το ελληνικό Σύνταγμα δεν είναι ο ανώτερος καταστατικός χάρτης, αφού είναι υποδέεστερο των διεθνών συμφωνιών (μνημόνια-δανειακές συμφωνίες, NATO κ.α.) αλλά και κυρίως των ευρωενωσιακών συμφώνων, αποφάσεων και οδηγιών. Τέλος, είναι γνωστό πως σιωπηρά έχει δημιουργηθεί ένα παρασύνταγμα από τα ανώτερα δικαστήρια αλλά και την εκτελεστική εξουσία, προς όφελος της αστικής τάξης και για την διάσωση του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού.

Η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Η τελευταία αναθεώρηση του συντάγματος

Η τελευταία αναθεώρηση του Συντάγματος, που ολοκληρώθηκε στις 26 Νοέμβρη, συνάντησε την απόλυτη αδιαφορία των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών. Όχι τυχαία, μια που ο καθένας πλέον γνωρίζει ότι το Σύνταγμα έχει καταντήσει ένα κουρελόχαρτο.

Σε αυτήν την αναθεώρηση είναι αλήθεια ότι δεν πραγματοποιήθηκε ο διακαής πόθος των νεοφιλελεύθερων για συνταγματοποίηση του νεοφιλελευθερισμού (ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί, κ.α.). Αλλά είναι εξίσου αλήθεια ότι αφενός ισχυροποιήθηκε η εκτελεστική εξουσία, η κυβέρνηση και ο πρωθυπουργός (με την αλλαγή εκλογής του Προέδρου της Δημοκρατίας, κ.α.) και αφετέρου άνοιξε ο δρόμος για την αλλοίωση των εκλογών μέσω της περιβόητης ένταξης των «ομογενών»(;) στο εκλογικό σώμα.

Οι προτάσεις για αναθεώρηση των άρθρων που τελικά δεν πέρασαν αφορούσαν προτάσεις για «προστασία» του νερού, της ενέργειας, της υγείας, και για «διεύρυνση» των εργασιακών δικαιωμάτων όπως της ρητής απαγόρευσης της παραβίασης της αρχής «της ίσης αμοιβής για ίση εργασία» λόγω ηλικιακών διακρίσεων, της κατάργησης των διακρίσεων που αφορούν τον σεξουαλικό προσανατολισμό, την εθνική καταγωγή, κ.α. Ήταν προτάσεις που προπαγανδιστικά είχε κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ στην προηγούμενη Βουλή, ώστε να ενισχύσει την προπαγάνδα του για φιλεργατική πολιτική. Αφενός ήταν γνωστό ότι δεν θα περνούσαν από το τείχος της ΝΔ και του ΚΙΝΑΛ, και αφετέρου ήταν τόσο ασαφώς διατυπωμένες (όπως «καθολική πρόσβαση όλων σε αποτελεσματικές(;) υπηρεσίες υγείας») που δεν θα είχαν κανένα δεσμευτικό αποτέλεσμα ή είχαν ήδη ενσωματωθεί στο δίκαιο.

Για τις αλλαγές στον Ποινικό Κώδικα

οποιονδήποτε τρόπο δημόσια, αλλά και μέσω του Διαδικτύου.

Στο άρθρο 110Α για την υφ' όρον απόλυση και την κατ' οίκον έκτιση ποινής με ηλεκτρονική επιτήρηση, οι πολυοσιβίτες πρέπει να έχουν συμπληρώσει πραγματική έκτιση ποινής μέσα στην φυλακή 22 έτη από 17 έτη, που προβλεπόταν στον νέο ΠΚ. Επιπροσθέτως ακόμα και με τον ευεργετικό υπολογισμό (ημερομίσθια εντός φυλακής) θα πρέπει να έχει εκτιθεί στην φυλακή ποινή 20 ετών αντί 16 ετών στον νέο ΠΚ). Επιπλέον προβλέπονται **αυστηρότερες** ποινές για αδικήματα που διαπράττονται κατά τη διάρκεια αδειών των κρατουμένων, ώστε να εκτίονται εξολοκλήρου και χωρίς να προσμετρούνται τα ευεργετήματα των ημερομισθίων.

Στο άρθρο 94 προστίθεται νέα διάταξη σύμφωνα με την οποία η ποινή για κακούρηγμα ή πλημμέλημα με δόλο, το οποίο τέλεσε κρατούμενος κατά τη διάρκεια της αδειάς του, εκτίεται ολόκληρη μετά την έκτιση της ποινής που επιβλήθηκε ή πρόκειται να επιβληθεί για πράξη για την οποία ήταν κρατούμενος ο υπαίτιος.

Τα άρθρα 159 και 159Α τροποποιούνται ώστε να συμπεριλαμβάνονται στις σχετικές διατάξεις για εγκλήματα που τελούνται από πολιτικά πρόσωπα (δωροδοκία, δωροληψία) και οι Υφυπουργοί.

Σύμφωνα με νέα διάταξη του άρθρου 169Α με φυλάκιση έως τρία έτη τιμωρείται ο κατηγορούμενος ο οποίος, μετά τη συμπλήρωση του εκάστοτε ανωτάτου ορίου της διάρκειας της προσωρινής κράτησης, παραβιάζει τους περιοριστικούς όρους σχετικά με την ελευθερία κίνησης και διαμονής.

Τα άρθρα που αναθεωρήθηκαν

Τα 9 άρθρα που αναθεωρήθηκαν είναι: άρθρο 21 με «τη θέσπιση ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος», άρθρο 32 για την εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας, άρθρο 54 για την ψήφο των εκτός επικρατείας εκλογέων, τα άρθρα 62 και 86 για τον περιορισμό της βουλευτικής ασυλίας και την κατάργηση του χρόνου παραγραφής των αδικημάτων τους, άρθρο 68 για τη σύσταση εξεταστικών επιτροπών από την κοινοβουλευτική μειοψηφία, άρθρο 73 με τη θέσπιση δημοψηφισμάτων με λαϊκή πρωτοβουλία και άρθρο 101 για την επιλογή ανεξαρτήτων αρχών.

Η «θέσπιση του ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος» δεν έχει καμία απολύτως σημασία και είναι μια σκέτη κοροϊδία, μια που το κράτος υποχρεώνεται απλώς να «μεριμνά για τη διασφάλιση συνθηκών αξιοπρεπούς διαβίωσης», που στην πράξη σημαίνει ότι το κράτος θα... ανησυχεί(!) αλλά δεν θα είναι υποχρεωμένο να εφαρμόζει και να διασφαλίζει κανένα ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα.

Τα άρθρα για την ασυλία του βουλευτών και υπουργών αναθεωρήθηκαν μερικώς αλλά εξακολουθούν να καλύπτουν τα σκάνδαλα και την διαφθορά υπουργών και βουλευτών.

Η αναθεώρηση του άρθρου 73 με την θέσπιση δημοψηφισμάτων με λαϊκή πρωτοβουλία, είναι ένα θετικό μέτρο αλλά ακυρώνεται από τις ήδη συνταγματικές προϋποθέσεις, οι οποίες είναι σίγουρο ότι θα αυξηθούν με την ψήφιση του αντίστοιχου νόμου: α) απαιτούνται 500.000 υπογραφές πολιτών που να έχουν δικαίωμα ψήφου — ένα νούμερο υπερβολικά μεγάλο, που αντιστοιχεί σχεδόν στο 10% του εκλογικού σώματος, και που είναι σχεδόν αδύνατο να επιτευχθεί, β) τα δημοψηφίσματα απαγορεύεται να αφορούν δημοσιονομικά θέματα (δηλαδή μισθούς, εργασιακές σχέσεις, δαπάνες για υγεία, παιδεία,

κ.α.), εθνικά ζητήματα και θέματα εξωτερικής πολιτικής και άμυνας (συμμετοχή ή όχι στην ΕΕ, συμφωνίες με το ΝΑΤΟ ή σύμφωνα της ΕΕ όπως το Σύμφωνο Σταθερότητας, κ.ο.κ.), γ) αρμόδια για να κρίνει αν ένα θέμα είναι κοινωνικό ή εθνικό θα είναι η πλειοψηφία της Βουλής, κι αυτή θα είναι αρμόδια και για τους όρους διεξαγωγής του δημοψηφίσματος (διατύπωση του ερωτήματος, χρόνος πραγματοποίησής του, κ.α.).

Το πιο επικίνδυνο σημείο στην πρόσφατη αναθεώρηση είναι αυτό για την ψήφο των αποδήμων. Μένει να φανεί το πώς ακριβώς θα συγκεκριμενοποιηθεί με το επερχόμενο νομοσχέδιο, αλλά είναι σίγουρο ότι η ΝΔ στοχεύει να διευρύνει το ελληνικό εκλογικό σώμα με αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες ψήφους «ομογενών» που την υποστηρίζουν, ακόμη κι αν δεν έχουν καμία σχέση με τη Ελλάδα εδώ και αρκετές δεκαετίες.

Τέλος, η αναθεώρηση του άρθρου 32 για την εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας, δίνει πλέον την δυνατότητα στην εκάστοτε κυβέρνηση να εκλέγει Πρόεδρο της Δημοκρατίας ακόμη και με σχετική πλειοψηφία (μικρότερη ακόμη και από 150 βουλευτές), απαλλάσσοντάς την από την ανάγκη προσφυγής σε εκλογές παρά την πιθανή κατακραυγή της κοινωνίας. Σε αυτό το θέμα ήταν εντελώς λάθος και «περιεργη» η θέση του ΚΚΕ που υποστήριζε ότι ο Πρόεδρος δεν θα πρέπει να εκλέγεται, με το επιχείρημα ότι «έτσι θα ισχυροποιηθεί». Ο ρόλος του Προέδρου μπορεί να έχει εξασθενήσει μετά την συνταγματική αναθεώρηση του 1986, αλλά εξακολουθεί να είναι σημαντικός (είναι αυτός που κυρώνει διεθνείς συμφωνίες, κηρύσσει πόλεμο, ρυθμίζει την ομαλή λειτουργία του αστικού πολιτεύματος, κ.α.). Αρκεί να θυμηθούμε τις «ενέργειες» του Παυλόπουλου για την υπονόμευση του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος του 2015. Με αυτήν την έννοια δεν είναι ουδέτερος και διακοσμητικός, και συνεπώς από θέση αρχής θα πρέπει να εκλέγεται από τον λαό.

Σχετικά με την ειδική διάταξη του ΠΚ, επιβάλλεται για την προστασία του ευαίσθητου δικαιώματος της κοινής ησυχίας η αναγωγή του σε ελαφρύ πλημμέλημα ώστε να εξασφαλίζεται η βεβαίωση των παραβάσεων από τα αστυνομικά όργανα.

Στο άρθρο 137Α η διάταξη για τα βασανιστήρια αναδιατυπώθηκε προκειμένου η Χώρα μας να υιοθετήσει πλήρως τους ορισμούς της σχετικής Διεθνούς Σύμβασης για την έννοια των βασανιστηρίων.

Οι τροποποιήσεις στον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας

Το άρθρο 29 τροποποιείται προκειμένου να συμμορφωθεί η Χώρα προς τις υποδείξεις της GRECO. Με την τροποποίηση αφαιρείται από τον εκάστοτε Υπουργό Δικαιοσύνης η δυνατότητα να αναστείλει διώξεις για δωροδοκία ή δωροληψία.

Το άρθρο 35 ΚΠΔ τροποποιείται προκειμένου να καταστεί σαφές ότι από την αρμοδιότητα του Εισαγγελέα Εγκλημάτων Διαφθοράς εξαιρούνται οι περιπτώσεις που εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 86 παρ. 1 του Συντάγματος και ο νόμος περί ευθύνης υπουργών.

Η τροποποίηση άρθρου 110 για το Μονομελές Εφετείο αποσκοπεί στην επανεισαγωγή του ως δικαστηρίου ουσίας. Αυτό κρίθηκε αναγκαίο για την αποσυμφόρηση των προς εκδίκαση υποθέσεων και την επιτάχυνση της απονομής δικαιοσύνης.

Η διόρθωση του άρθρου 253 για τις κατ' οίκον έρευνες κρίθηκε αναγκαία ώστε να διασαφηνιστεί ρητά ότι η παρουσία δικαστικού λειτουργού αφορά μόνον τις έρευνες σε κατοικία, ούτως ώστε να αποφευχθούν σχετικές συγχύσεις.

■ *Βίκυ Αγγελίδου - Δικηγόρος*

Γαλλία: μεγάλη απεργία στις 5/12, χτύπημα για τον Μακρόν Νίκη στους γάλλους εργαζόμενους και νέους!

Η κυβέρνηση Μακρόν εδώ και έναν χρόνο προετοιμάζει την επίθεση στο συνταξιοδοτικό και ευρείες «μεταρρυθμίσεις». Το καλοκαίρι παρουσιάστηκε η έκθεση του κυβερνητικού αξιωματούχου, υπεύθυνου του χαρτοφυλακίου, Jean-Paul Delevoye, ενώ οι κυβερνητικές και προεδρικές δηλώσεις πολλαπλασιάζονται το τελευταίο διάστημα, ενόψει της παρουσίασης του σχεδίου νόμου, που σύμφωνα με τον αρχικό προγραμματισμό θα πάει για ψήφιση την άνοιξη του 2020, πιθανόν μετά τις δημοτικές εκλογές του Μαρτίου.

Σύμφωνα με τον Μακρόν, σκοπός είναι κάθε ευρώ εισφορών να δίνει «ίδια δικαιώματα σε όλους», στο πλαίσιο ενός ενιαίου συνταξιοδοτικού συστήματος με πόντους, που θα αντικαταστήσει τα 42 διαφορετικά εν ενεργεία ταμεία. Η λογική του νέου συνταξιοδοτικού είναι η συγκέντρωση ενός στοκ πόντων από κάθε εργαζόμενο: κάθε πόντος θα κοστίζει 10 ευρώ εισφορών, θα έχει απόδοση 5,5%, δηλαδή θα αποφέρει 0,55 ευρώ σύνταξης ετησίως. Επιπλέον προβλέπεται υπολογισμός της σύνταξης επί των μισθών όλου του εργασιακού βίου (τώρα υπολογίζεται επί των 25 καλύτερων μισθολογικά ετών στον ιδιωτικό τομέα και επί των 6 τελευταίων μηνών στο δημόσιο), επιφέροντας μειώσεις. Τέλος, ο Μακρόν είχε δηλώσει προεκλογικά ότι το όριο συνταξιοδότησης θα παραμείνει στα 62 έτη. Εντούτοις, στην έκθεση, αν και τα 62 έτη διατηρούνται, τίθεται νέο ορόσημο στα 64 έτη: Όσοι συνταξιοδοτούνται πριν τα 64 έτη θα λαμβάνουν συντάξεις μειωμένες κατά 5% για κάθε έτος που προηγείται της ηλικίας αυτής, ενώ όσοι συνταξιοδοτούνται μετά τα 64 θα λαμβάνουν συντάξεις προσαυξημένες κατά 5% αντίστοιχα για κάθε έτος. Αυτή η ηλικία-ορόσημο σχεδιάζεται να ακολουθεί το προσδόκιμο ζωής: έτσι, για την γενιά του 1990 θα ανέρχεται στα 66,25 έτη. Επιπλέον, μέρα με τη μέρα, έρχονται στη δημοσιότητα ολοένα και πιο πολλές λεπτομέρειες, αποκαλύπτοντας τον αντεργατικό-αντιλαϊκό χαρακτήρα των κυβερνητικών σχεδιασμών και εξοργίζοντας τον κόσμο.

Η «μεταρρύθμιση» γίνεται κάτω από την πίεση του ελλείμματος του συνταξιοδοτικού συστήματος (2,9 δισ. το 2018, εκτιμάται μεταξύ 8 και 17 δισ. το 2025). Ο Μακρόν και η κυβέρνησή του επιχειρούν το πρώτο βήμα στον δρόμο προς πιο βαθιές νεοφιλελεύθερες αλλαγές, προς ένα συνταξιοδοτικό σύστημα κεφαλαιοποιητικό. Η κυβέρνηση πλασάρει το τέλος των προνομίων των «ειδικών ταμείων», όπως των σιδηροδρομικών, των εργαζόμενων στη γαλλική ΔΕΗ (EDF), στο μετρό. Λέει ότι θα μειώσει το χάσμα των συντάξεων ανδρών-γυναικών, ότι οικοδομεί ένα δίκαιο σύστημα. Η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζόμενων έχει όμως αντιληφθεί ότι πρόκειται για την ίδια και πιο σκληρή λιτότητα, ενώ ο Μακρόν και η κυβέρνησή του εξυπηρετούν το μεγάλο κεφάλαιο, τους πλούσιους και προκαλούν με την πολυτελή ζωή τους.

Ο κοινωνικός αναβρασμός είναι διαρκής. Εδώ και πάνω από ένα χρόνο, το κίνημα των κίτρινων γιλέκων έχει αναδείψει τα βάθη της γαλλικής κοινωνίας. Υπάρχει διαρκής κινητικότητα στο φοιτητικό κίνημα, στους φοιτητές και μαθητές, όπου μάλιστα τον τελευταίο μήνα έχουμε τουλάχιστον δύο περιπτώσεις αυτοπυρπόλησης ενάντια στις συνθήκες διαβίωσης και τις πολιτικές της κυβέρνησης. Το νοσηλευτικό και ιατρικό προσωπικό

στα επείγοντα και πλέον σε ολόκληρα νοσοκομεία βρίσκεται σε απεργία διαρκείας από τα τέλη της άνοιξης, ενώ στις 14/11 πραγματοποίησε μια τεράστια διαδήλωση στο Παρίσι, που μάλλον συγκρίνεται μόνο με το μεγάλο κίνημα του νοσηλευτικού προσωπικού του 1988. Οι σιδηροδρομικοί βρίσκονται σε συνεχή σύγκρουση με την κυβέρνηση, με τοπικές απεργίες και στάσεις εργασίας, ενώ σε διάφορα εργοστάσια εκδηλώνεται κάποια κίνηση προς διεκδίκηση μισθολογικών αυξήσεων και πριμ, με απεργίες και στάσεις εργασίας.

Η κινητοποίηση της Πέμπτης 5/12 ήταν πετυχημένη. Ήταν μια γενική απεργία, που είχε καλεστεί από τα συνδικάτα CGT, FO, Solidaires, FSU και τις νεολαιίστικες ομοσπονδίες UNL, MNL, UNEF. Η απεργία στο δίκτυο μετρό, τρένου και λεωφορείων στο Παρίσι (RATP) και στα προάστια του ήταν σχεδόν καθολική, ενώ το εθνικό δίκτυο σιδηροδρόμων (SNCF) είχε παραλύσει, αφού ως και η συντριπτική πλειοψηφία των σιδηροδρομικών απεργούσαν. Στους δύο κλάδους, η απεργία συνεχίστηκε και την Παρασκευή, εξίσου πετυχημένη, ενώ τα συνδικάτα δηλώνουν έτοιμα για απεργία διαρκείας. Πάνω απ' τους μισούς εκπαιδευτικούς πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας απεργούσαν την Πέμπτη, στο Παρίσι το ποσοστό άγγιζε το 80%. Η απεργία του προσωπικού εδάφους της Air France οδήγησε σε ακύρωση του 30% των εσωτερικών πτήσεων. Ένας στους δύο εργαζόμενους της EDF απεργούσαν. Σύμφωνα με τα μάλλον υποτιμημένα στοιχεία του Υπουργείου Εσωτερικών, το ποσοστό στον δημόσιο τομέα άγγιζε το 26%. Η απεργία άγγιξε και τον ιδιωτικό τομέα, όχι μόνο ως απουσία από την εργασία (αδυναμία μετακίνησης σε Παρίσι και προάστια). Εφτά από τα οχτώ διυλιστήρια απεργούσαν, ενώ τα καλέσματα από συνδικαλιστικά παραρτήματα επιχειρήσεων στον ιδιωτικό τομέα ήταν πολυάριθμα.

Τα στοιχεία του Υπουργείου Εσωτερικών δίνουν 806 χιλιάδες διαδηλωτές πανεθνικά, ενώ η CGT κάνει λόγο για 1,5 εκ. Στο Παρίσι, η διαδήλωση ήταν γιγάντια και ασφυκτικά πυκνή, γεμίζοντας την λεωφόρο Magenta και τα γύρω στενά. Κράτησε σχεδόν όλη τη μέρα. Είναι βέβαιο ότι δεκάδες χιλιάδες ακόμη θα συμμετείχαν, αν μπορούσαν να έχουν πρόσβαση, δεδομένων των τεράστιων αποστάσεων από τα προάστια ως το κέντρο. Μαζικές ή και μαζικότερες διαδηλώσεις οργανώθηκαν σε πάρα πολλές μεσαίες, μικρές και μεγάλες πόλεις.

Τα συνδικάτα, CGT, FO, Solidaires, FSU, βασιζόμενα και πιεζόμενα από την επιτυχία της απεργίας αποφάσισαν νέα γενική απεργία, αν και οι ηγεσίες τους είναι εδώ και πολύ καιρό αναξιόπιστες στα μάτια των εργαζομένων. Η μάχη που έχει ξεκινήσει θα βαρύνει με το αποτέλεσμα της όχι μόνο στη Γαλλία, αλλά σε όλη την Ευρώπη.

■ Κ. Σηφάκης

Όχι πυρηνικά στον Άραξο

Τους τελευταίους μήνες έχει ξανάρθει στην επικαιρότητα το θέμα της μεταφοράς πυρηνικών στην στρατιωτική βάση του Άραξου¹, που άρχισε να συζητιέται στα πλαίσια της νατοϊκής σύσκεψης στις 26–28 Σεπτεμβρίου 2017. Εκεί εξεταστήκαν λεπτομερώς οι εργασίες «εκσυγχρονισμού» της αεροπορικής βάσης στον Άραξο, ώστε να μπορούν να εγκατασταθούν εκεί ειδικά όπλα του NATO. Σύμφωνα με τους Νιού Γιόρκ Τάιμς, στις 14/10 έγινε σύσκεψη στην Ουάσινγκτον κυβερνητικών αξιωματούχων, με θέμα πού θα πάνε τα πυρηνικά της βάσης στο Ιντσιρλίκ της Τουρκίας, αν επιδεινωθούν παραπέρα οι σχέσεις της με τις ΗΠΑ. Η ένταση στις σχέσεις των δύο χωρών είχε εκφραστεί ανοιχτά μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα κατά του Ερντογάν το 2016 και κλιμακώθηκε με αφορμή τις πολεμικές επιχειρήσεις στη Συρία τους τελευταίους μήνες. Ένας ακόμα λόγος μεταφοράς των πυρηνικών στον Άραξο, αλλά και σε άλλες βάσεις στην Ευρώπη, είναι η προσπάθεια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να περικυκλώσει και να πιέσει τη Ρωσία.

Σύμφωνα με ανάλυση της FAS (Ομοσπονδία Αμερικάνων Επιστημόνων), οι βόμβες που φυλάσσονται στο Ιντσιρλίκ στεγάζονται σε θόλους (Vault) τύπου WS3 (Weapons Storage and Security System). Πρόκειται για υπόγειες συνήθως κατασκευές, που χρησιμοποιούνται για την αποθήκευση ειδικών όπλων, συνήθως πυρηνικών βομβών B61. Οι βόμβες αυτές αποτελούν μέρος ενός ευρύτερου συνόλου περίπου 150 τέτοιων όπλων, που βρίσκονται σε Βέλγιο, Ιταλία, Γερμανία και Ολλανδία. Συμπεριλαμβανοντας το Ιντσιρλίκ, σήμερα υπάρχουν σε 5 χώρες του NATO τέτοια αμερικάνικα πυρηνικά όπλα. Ενδιαφέρον έχει γράφημα της FAS, με χώρες που επίσης διαθέτουν εγκαταστάσεις με θόλους WS3, παρότι δεν «φιλοξενούν» τώρα πυρηνικά. Στο γράφημα περιλαμβάνεται και ο Άραξος.

Η απειλή της χρήσης πυρηνικών όπλων μεγαλώνει, μαζί με τους κινδύνους για την ίδια την επιβίωση της ανθρωπότητας, όσο αυξάνονται και οξύνονται οι συγκρούσεις ανάμεσα στους «παραδοσιακούς» ιμπεριαλιστές και στις «αναδυόμενες» μεγάλες δυνάμεις της εποχής μας (Κίνα, Ρωσία, Ινδία κ.ά.). Η καταστροφική ισχύς των σύγχρονων πυρηνικών είναι υπερπολλαπλάσια από ότι χρησιμοποιήθηκε σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι το 1945, ενώ έχει αυξηθεί τρομακτικά και για τα λεγόμενα «συμβατικά» όπλα, που πολλά άλλωστε εμπλουτίζονται με πυρηνικές δυνατότητες. Η απειλή της πυρηνικής ενέργειας φαίνεται και από τα δραματικά ατυχήματα σε Τσέρνομπιλ και Φουκοσίμα. Συμπληρώνοντας έτσι την αδιαφορία των αστικών ελίτ για την οικολογική καταστροφή που έχουν προκαλέσει όλα αυτά τα χρόνια.

Στη χώρα μας, ο κίνδυνος έρχεται όλο και πιο κοντά, λόγω και της πολιτικής τόσο της σημερινής κυβέρνησης της ΝΔ αλλά και της προηγούμενης του ΣΥΡΙΖΑ, που εφαρμόζουν εξαιρετικά πρόθυμα και με ευλάβεια όλα τα σχέδια των ΗΠΑ στην ευρύτερη περιοχή και ενάντια στη Ρωσία. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να εναντιωθούνε βάζοντας μπροστά τους ταξικούς αγώνες μας. Και θα μας βρουν μπροστά τους. Για να έχουμε ένα μέλλον και όχι να ζούμε όπως σήμερα, με τη μόνιμη αγωνία αν σε λίγες δεκαετίες ο πλανήτης θα είναι βιώσιμος. Να ορθώσουμε ένα αντιπολεμικό, αντινατοϊκό, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα: Όχι πυρηνικά στον Άραξο ή αλλού – Όχι στη μετατροπή της χώρας μας σε απέραντη βάση των ΗΠΑ – Έξω η Ελλάδα από το NATO.

■ Αχιλλέας Λ.

1 Στη βάση του Αράξου είχαν αποθηκευτεί πυρηνικές κεφαλές του NATO από το 1962. Απομακρύνθηκαν το 2001.

Με τις εκλογές για τα Περιφερειακά Συμβούλια και την τελική εκκένωση της Πολυτεχνειούπολης κλείνει ένας πρώτος κύκλος για τις εξάμηνες κινητοποιήσεις στο Χονγκ Κονγκ.

Οι κινητοποιήσεις είχαν ξεκινήσει τον Ιούνιο με αίτημα την απόσυρση νομοσχεδίου που προέβλεπε την έκδοση πολιτών στην Κίνα (ουσιαστικά τους συνδικαλιστές και τους αγωνιστές για τα δημοκρατικά δικαιώματα). Η κυβερνήτης του Χονγκ Κονγκ, Κάρι Λαμ, μετά από τεράστιες κινητοποιήσεις και απεργίες –τις μεγαλύτερες μετά τις αντιποικιακές κινητοποιήσεις του 1967– απέσυρε το νομοσχέδιο, όμως οι διαδηλωτές διεύρυναν τις διεκδικήσεις τους με τη διατύπωση 5 αιτημάτων, βασικότερα εκ των οποίων είναι η εκλογή της τοπικής κυβέρνησης του Χονγκ Κονγκ μέσω καθολικής ψηφοφορίας και η διεξαγωγή έρευνας για τη βία της αστυνομίας.

Τα αποτελέσματα των εκλογών

Οι περιφερειακές εκλογές (24/11) αντικειμενικά πήραν χαρακτήρα δημοψηφίσματος, μιας και είναι οι μόνες αρχαιρεσίες που διεξάγονται με καθολική ψηφοφορία. Οι υποψήφιοι που ήταν ανοιχτά υπέρ των δυνάμεων της αντιπολίτευσης σημείωσαν τεράστια επιτυχία αφού επικράτησαν σε 347 από τις 452 έδρες, ενώ με την προσθήκη 45 υποψηφίων με θέσεις κοντινές προς της αντιπολίτευση, ελέγχουν 17 από τα 18 Περιφερειακά Συμβούλια. Η συμμετοχή ξεπέρασε το 71% – ποσοστό ρεκόρ.

Η κινεζική κυβέρνηση «εξαφάνισε» χάρη στον ασφυκτικό έλεγχο των ΜΜΕ στην Κίνα το αποτέλεσμα, όμως οι εξάμηνες κινητοποιήσεις και το αποτέλεσμα των εκλογών, κάνουν αδύνατο να αγνοήσει την αποφασιστικότητα των εργαζομένων και της νεολαίας. Από την άλλη, οι πανηγυρισμοί των δυτικών ιμπεριαλιστών και ΜΜΕ είναι υπερβολικοί. Οι εκλογές αυτές, πρακτικά έχουν συμβολική αξία, εφόσον μόνον έξι από τις έδρες του τοπικού κοινοβουλίου διεκδικούνται από υποψηφίους προερχόμενους από αυτές. Ακόμη, τα Περιφερειακά Συμβούλια, αποστέλλουν μόνον 117 μέλη τους στην εκλογική επιτροπή των 1.200 ατόμων, η οποία εκλέγει τον επικεφαλής της κυβέρνησης του Χονγκ Κονγκ. Κυρίως, δεν πρέπει να αγνοηθεί ότι η νίκη των δυνάμεων της αντιπολίτευσης οφείλεται στην αύξηση της συμμετοχής ενώ ο εντυπωσιακός αριθμός των εδρών που κατέκτησε οφείλεται στο βρετανικού τύπου σύστημα «ο πρώτος τα παίρνει όλα», όπου την έδρα κερδίζει ο πρώτος υποψήφιος, ανεξάρτητα από το ποσοστό του. Στην πραγματικότητα και αν συγκρίνουμε τα αποτελέσματα με αυτά του 2016, οι αντιπολιτευόμενοι παρέμειναν στάσιμοι (από 54,8% στο 55%). Η κινεζόφιλη «Δημοκρατική Συμμαχία για τη Βελτίωση και την Πρόοδο», αύξησε τις ψήφους της και τα κόμματα που είναι φιλικά προς το Πεκίνο έλαβαν συνολικά 41%. Αυτό δείχνει ότι στην κοινωνία επικρατεί τεράστια πόλωση.

Το κίνημα

Πρωταγωνιστής του τεράστιου αυτού κινήματος είναι η νεολαία, τόσο οι φοιτητές που έπαιξαν τον ρόλο πυροδότη για την κοινωνική έκρηξη που επακολούθησε, όσο και οι εργαζόμενοι. Όσο και αν υπάρχουν διαφορές με τα κινήματα της Αραβικής Άνοιξης, των Κίτρινων Γιλέκων και των εξεγέρσεων της Λατινικής Αμερικής, οι ομοιότητες είναι φανερές και οφείλονται στο κοινό υπόβαθρο που είναι η δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και η σύγκρουση μεταξύ δυτικών και αναδυόμενων ιμπεριαλιστών.

Οι κοινωνικές ανισότητες είναι εκρηκτικές και παρά την

χαμηλή ανεργία οι περισσότερες δουλειές κακοπληρωμένες, το κόστος της στέγης στα ύψη και η αγωνία της κοινωνικής κατάπτωσης συνεχής. Η βασική διαφοροποίηση στην περίπτωση του Χονγκ Κονγκ, είναι ότι η εκκίνηση της συνειδησης των μαζών γίνεται με βάση αιτήματα που αφορούν τα πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Φαίνεται οι μάζες, με έναν «μυωπικό» θα μπορούσαμε να πούμε τρόπο, να αντιλαμβάνονται (ορθά) ότι αυτά τα δικαιώματα απειλούνται από τον κινέζικο καπιταλισμό και το αυταρχικό κράτος του, όμως αδυνατούν να δουν πως η απώλεια αυτών των δικαιωμάτων στοχεύει στην περιστολή των κοινωνικών δικαιωμάτων τους. Είναι χαρακτηριστικό πως αν και η συζήτηση για αυτά δεν λείπει, κανένα από τα περίφημα 5 αιτήματα δεν αφορά κοινωνικά δικαιώματα.

Οι τοπικές ιδιομορφίες παίζουν επίσης ρόλο στην διαμόρφωση της συνειδησης του κινήματος. Μπορεί το παλιό αστικό πολιτικό προσωπικό, το λεγόμενο «δημοκρατικό», να μην απολαμβάνει την εκτίμηση των μαζών λόγω της σύνδεσής του με την αποικιακού τύπου αστική δημοκρατία όμως είναι το νέο αστικό πολιτικό προσωπικό που κυβερνά και επιτίθεται, αυτό που συνδέεται με το Κ.Κ.Κίνας και μιλά στο όνομα του «κομμουνισμού». Είναι λοιπόν δύσκολο να αναπτυχθεί «ομαλά» η όποια αριστερά σε ένα εργατικό κίνημα για του οποίου τα συμφέροντα ο «κομμουνισμός» αποτελεί τον βασικό κίνδυνο.

Όσο όμως και αν μοιάζει συγχυσμένο και παρά τις «παραφωνίες» του, το κίνημα στο Χονγκ Κονγκ είναι ένα γνήσιο λαϊκό κίνημα, με δίκαια αιτήματα, ένα μεγάλο «σχολείο» μέσα στο οποίο οι μάζες μαθαίνουν να ριζοσπαστικοποιούνται, να αυτοργανώνονται, να υιοθετούν ριζοσπαστικές μορφές πάλης και καθήκον των επαναστατών είναι να το υπερασπιστούν, να επέμβουν σε αυτό, να το οργανώσουν και να βαθύνουν τον χαρακτήρα του σε σοσιαλιστική κατεύθυνση.

Ο ρόλος των ιμπεριαλιστών

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, ο πολιτικός εκπρόσωπος του κινέζικου καπιταλισμού, βρίσκεται αντιμέτωπο με την μεγαλύτερη ίσως πολιτική κρίση από την εξέγερση της Τιεν-Αν-Μεν. Φαίνεται να προσπαθεί να διαχειριστεί την κατάσταση υπομονετικά, χωρίς την παρέμβαση του κινεζικού στρατού. Συχνά κάνει λόγο για αμερικάνικο και βρετανικό δάκτυλο στις κινητοποιήσεις. Ισχυρισμός που έχει υπόσταση στον βαθμό που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την κρίση του κυριότερου ανταγωνιστή του και να επεκτείνει το πεδίο του εμπορικού πολέμου. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται δύο νομοσχέδια που υπέγραψε στα τέλη Νοέμβρη ο Τραμπ που προβλέπουν —μεταξύ άλλων— την επιβολή κυρώσεων σε βάρος Κινέζων αξιωματούχων που ενέχονται σε παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Χονγκ Κονγκ και την επιβολή περιορισμών στις εξαγωγές δακρυγόνων και σφαιρών από καουτσούκ. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η δράση οργανισμών όπως του Εθνικού Ταμείου για τη Δημοκρατία (NED) στο Χονγκ Κονγκ (κατασκευάσμα της CIA που χρηματοδότησε το φασιστικό πραξικόπημα στην Ουκρανία) και άλλων παρόμοιων οργανώσεων. Φυσικά οι ιμπεριαλιστές ούτε δημιουργήσαν, ούτε ελέγχουν το κίνημα στο Χονγκ Κονγκ, όμως είναι υπαρκτός ένας τέτοιος κίνδυνος αν το κίνημα εκφυλιστεί κάτω από το βάρος των πολιτικών αδυναμιών του και ειδικά σε μια περιοχή όπου οι έννοιες του μαρξισμού και του κομμουνισμού έχουν διαστρεβλωθεί τόσο βάναυσα.

■ Δημήτρης Γκ.

στον κόσμο...

ΤΖΟΥΛΙΑΝ ΑΣΑΝΖ

Αντιμέτωπος με τον θάνατο βρίσκεται ο Τζούλιαν Ασάνζ, ο οποίος κρατείται σε απομόνωση σε βρετανικές φυλακές από τον Απρίλιο, σύμφωνα με ανοικτή επιστολή 60 γιατρών. Ο γενναίος δημοσιογράφος και ιδρυτής των Wikileaks κρατείται σε απομόνωση 23 ώρες την ημέρα και σύμφωνα με τους γιατρούς, τον δικηγόρο του αλλά και έκθεση του Νιλς Μέλτσερ, ειδικού εισηγητή του ΟΗΕ, υποβάλλεται σε ψυχολογικά βασανιστήρια που μπορεί σύντομα να κοστίσουν την ζωή του.

Ο Ασάνζ βρέθηκε στο στόχαστρο των αστικών τάξεων το 2010 με την αποκάλυψη σειράς εγγράφων που αφορούσαν δολοφονίες και άλλα εγκλήματα του αμερικανικού στρατού στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Έκτοτε, έχει ξεκινήσει μια εκστρατεία συκοφάντησης, αποδόμησης και εξόντωσης του αγωνιστή, που μαζί με άλλους (Σνόουντεν, Μάνινγκ) έφερε στο φως τις φρικαλεότητες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, τα προγράμματα ηλεκτρονικής παρακολούθησης κ.α. μέσω των Wikileaks. Το 2012 κατέφυγε στην πρεσβεία του Ισημερινού ζιτώντας άσυλο για να αποφύγει την σύλληψή του και την τυχόν έκδοσή του από τις βρετανικές αρχές στη Σουηδία — όπου κατηγορούνταν τότε για σεξουαλική παρενόχληση δύο γυναικών και για τον βιασμό μιας άλλης. Η σκευωρία αυτή έχει καταρρεύσει και μπήκε στο αρχείο στις 19/11, αλλά τώρα βρίσκεται αντιμέτωπος με την έκδοσή του στις Η.Π.Α., όπου με βάση το κατηγορητήριο κινδυνεύει με ποινή κάθειρξης 175 ετών καθώς κατηγορείται για κατασκοπεία. Η ακροαματική διαδικασία στις Η.Π.Α. έχει προγραμματιστεί για τις 25/2/2020.

Ο συντηρητικός πρόεδρος του Ισημερινού Λένιν Μορένο, είχε παραδώσει τον Ασάνζ στις βρετανικές αρχές τον Απρίλιο, με τη δόλια κατηγορία της «απρεπούς συμπεριφοράς», κάτι που αναπαρήγαγαν πρόθυμα και τα κυρίαρχα μέσα ώστε να συκοφαντήσουν το σύμβολο αντίστασης και πρότυπο δημοσιογραφίας που αποτελεί ο Ασάνζ παγκοσμίως. Φυσικά δεν δόθηκε η ίδια βαρύτητα στο δημοσιογραφικό του έργο. Ο πόλεμος στον Ασάνζ αποκαλύπτει για άλλη μια φορά την φάρσα της αστικής δημοκρατίας και της «ελεύθερης» δημοσιογραφίας.

ΑΛΒΑΝΙΑ

Σημαντική απεργία πραγματοποιείται στο μεγαλύτερο και παλαιότερο ορυχείο χρωμίου που βρίσκεται στην πόλη Μπουλκίτσα από τις 28/11 μέχρι σήμερα (4/12). Οι εργάτες στο ορυχείο έχουν μακρά παράδοση (27ήμερη απεργία το 2011) και πριν λίγο καιρό κατάφεραν να ιδρύσουν σωματείο, διεκδικώντας καλύτερες συνθήκες εργασίας. Χαρακτηριστικό των σκληρών συνθηκών εργασίας είναι ότι, το 2017, σε ατύχημα που έγινε στο ορυχείο, έχασαν τη ζωή τους τρεις μεταλλωρύχοι. Μια εβδομάδα αργότερα, η διοίκηση των ορυχείων του πλουσιότερου αλβανού ολιγάρχη Σαμίρ Μάνε, απέλυσε τον πρόεδρο του σωματείου προφασιζόμενη μειωμένη παραγωγικότητα. Οι εργάτες απάντησαν με απεργία και συγκεντρώσεις έξω από τα ορυχεία. Μάλιστα, όπως καταγγέλλει το σωματείο, αυτές οι κινητοποιήσεις τους δεν στηρίζονται από την Συνδικαλιστική Ομοσπονδία Εργαζομένων της Βιομηχανίας της Αλβανίας που θεωρεί τις απαιτήσεις τους παράλογες.

Η εταιρία προσπαθεί να σπάσει την απεργία με απειλές για ποινές και απόλυση ενώ στην προσπάθειά της να εξασφαλίσει την συνέχιση της παραγωγής και να διαιρέσει τους εργαζόμενους, αφηγά κάθε συνθήκη ασφαλείας και αναγκάζει εργαζόμενους να δουλέψουν σε θέσεις στις οποίες δεν έχουν καμιά εμπειρία. Οι απεργοί προσπαθούν και καταφέρνουν σε μεγάλο βαθμό να μπλοκάρουν τις βάρδιες με απεργιακές φρουρές. Η εταιρία προχώρησε στις 3/12 σε απόλυση και δεύτερου συνδικαλιστή. Οι εργάτες συνεχίζουν την απεργία παρά την τρομοκρατία και απαιτούν την επιστροφή των δύο συνδικαλιστών στην δουλειά και την ικανοποίηση των αιτημάτων τους για τις συνθήκες εργασίας.

40 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΝΟΜΟ 815

40 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από το φοιτητικό κίνημα καταλήψεων, που ξέσπασε το Δεκέμβρι του 1979 ενάντια στον αντιακademικό νόμο 815 (Ν.815) της κυβέρνησης της ΝΔ. Ο Ν.815 ψηφίστηκε στις 22/8/1978 και αφορούσε την οργάνωση και τη λειτουργία των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Στόχος του ήταν να «βάλει τάξη» στα ΑΕΙ, για αυτό και περιείχε πάνω-κάτω τα ίδια μέτρα που περιείχαν και οι επόμενοι αντιακademικοί νόμοι της Μεταπολίτευσης (π.χ. ν. Παννάκου 2006 κ.α.):

- ενίσχυε την εξουσία των καθηγητών απέναντι στους φοιτητές
- έφερνε τις διαγραφές στα ν+ν/2 έτη
- μείωνε τις εξεταστικές περιόδους από 3 σε 2
- καταργούσε τη δυνατότητα μεταφοράς μαθημάτων
- εισήγαγε τον «ευρωπαϊσμό και τον τεχνοκρατικό εκσυγχρονισμό» στην τριτοβάθμια εκπαίδευση κ.α.

Οι κινητοποιήσεις ενάντια στο νόμο είχαν ξεκινήσει αμέσως μετά την ψήφιση του, ωστόσο πήραν πιο δυναμικό χαρακτήρα προς τα τέλη του Οκτώβρη 1979 και μετεξελίχθηκαν σε κίνημα καταλήψεων διαρκείας στις αρχές Δεκέμβρη.

Όλα τα αστικά κόμματα και εφημερίδες

χαρκτήριζαν τους αγωνιστές φοιτητές ως «αναρχικούς και υπονομευτές του δημοκρατικού πολιτεύματος», με τους ρεφορμιστές να βρίσκονται σε πλήρη σύμπλευση με τους πρώτους. Χαρακτηριστικά παραπέμπουμε σε πρωτοσέλιδο άρθρο του Ριζοσπάστη της 8/12/1979: «Οι κομμουνιστές φοιτητές... λένε ΟΧΙ στις καταλήψεις, γιατί δεν βοηθούν σήμερα τους αγώνες ενάντια στον αντιδραστικό Ν. 815. Η χρησιμοποίηση τέτοιων μορφών πάλης απομονώνει κι αποσυνδέει το φοιτητικό κίνημα από τους φυσικούς συμμάχους του... Εξυπηρετεί αντικειμενικά, έστω και αν δεν το κατανοούν μερικοί φοιτητές που παρασύρονται, την κυβερνητική πολιτική».

Όσο αφορά τις φοιτητικές παρατάξεις, όλες τάχθηκαν εναντίον του νόμου, με εξαίρεση τη ΔΑΠ, την παράταξη της ΝΔ. Η πλειοψηφία του Κεντρικού Συμβουλίου (Κ.Σ.) της Εθνικής Φοιτητικής Ένωσης Ελλάδας (Ε.Φ.Ε.Ε.), που αποτελούνταν από ΠΑΣΠ (ΠΑΣΟΚ), ΚΝΕ (ΚΚΕ) και ΕΚΟΝ-ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ (ΚΚΕ-Εσ.) προσπάθησε να υπομνεύσει το κίνημα καταλήψεων που ξέσπασε, ώστε να λήξει άμεσα πριν δημιουργήσει προβλήματα στην κυβέρνηση. Πέρα από την προβοκατορολογία προσπάθησε ανεπιτυχώς να στρέψει το κίνημα σε πιο μετριοπαθείς μορφές πάλης (ολιγοήμερες αποχές, «εκστρατείες

ενημέρωσης» κ.α.) και διασπούσε τις κινητοποιήσεις, πειθαρχώντας στις απαγορεύσεις της αστυνομίας.

Στις 4/12 ξεκίνησαν οι καταλήψεις των σχολών για την κατάργηση του Ν.815, με πρώτη την κατάληψη του Χημικού Αθήνας. Ακολούθησαν η Πολυτεχνική Ξάνθης, το Γεωλογικό και το Φυσικό Αθήνας και δεκάδες σχολές σε όλη την Ελλάδα. Πραγματοποιούνταν διαδηλώσεις χιλιάδων φοιτητών στα κέντρα των πανεπιστημιούπολεων. Όταν οι φοιτητικές πορείες περνούσαν από τις χωριστές συγκεντρώσεις της ΕΦΕΕ στην Αθήνα, οι φοιτητές φώναζαν συνθήματα όπως «ΚΝΕ-ΠΑΣΟΚ πουλάνε τον αγώνα», «οι νόμοι καταργούνται στο πεζοδρόμιο», «τέρμα πια στις εκτονώσεις, εμπρός για καταλήψεις και διαδηλώσεις».

Για την κυβέρνηση και τους ρεφορμιστές το κίνημα καταλήψεων έπρεπε να σβήσει, γιατί δημιουργούσε μεγάλη πολιτική κρίση. Για αυτό, η κυβέρνηση έκλεισε όλα τα ΑΕΙ της χώρας για διακοπές Χριστουγέννων από τις 12/12! Η ΕΦΕΕ αποφάσισε κατάληψη από τις 13/12 όλων των ΑΕΙ και πορεία στις 14/12 στο Υπουργείο Παιδείας. Οι Συντονιστικές Επιτροπές των Καταλήψεων της Αθήνας αποφάσισαν συγκέντρωση και πορεία στα Προπύλαια την ίδια μέρα και ώρα με της ΕΦΕΕ. Οι συγκεντρώσεις της 14/12 ήταν οι μεγαλύτερες φοιτητικές διαδηλώσεις του κινήματος αυτού, με καθεμία συγκέντρωση να μαζεύει περί 15.000 φοιτητές και το μπλοκ των Συντονιστικών Επιτροπών να χτυπιέται από τα ΜΑΤ. Στις 16/12 η ΚΝΕ με εργατές του ΚΚΕ επιτέθηκαν στην κατάληψη του Χημικού, με λωστούς και κράνη και την εκκένωσαν χτυπώντας και τραυματίζοντας σοβαρά πολλούς φοιτητές. Στις 20/12, η ΕΦΕΕ αναγκάστηκε να προκηρύξει καταλήψεις όλων των σχολών με το που θα άνοιγαν από τις διακοπές, δηλ. από 8/1/1980. Έτσι, ο Καραμανλής αναγκάστηκε στις 3/1/1980 να παγώσει την εφαρμογή του Ν.815.

Το φοιτητικό κίνημα πέτυχε έτσι μια μεγάλη νίκη, καθώς αμφισβήτησε το αστικό πανεπιστήμιο και την επίθεση της κυβέρνησης της ΝΔ, οξύνοντας την πολιτική κρίση της κυβέρνησης. Με ζωντανές καταλήψεις και συντονιστικές επιτροπές κατάληψης η άκρα αριστερά κατάφερε να οικοδομήσει ένα φοιτητικό κίνημα, που υπερφαλάγγισε την επιρροή και πολιτική των ρεφορμιστικών και των αστικών δυνάμεων. Οι οργανώσεις της άκρας Αριστεράς κατάφεραν να αυξάνουν συνεχώς την πίεση προς τις μεγάλες φοιτητικές παρατάξεις, προκαλώντας σημαντικές φθορές (διασπάσεις ΚΝΕ, διάσπαση Ρήγα Φεραίου με δημιουργία Β' Πανελλαδικής). Όλες αυτές οι διασπάσεις μαζί με την πλατιά φοιτητική πρωτοπορία αποτέλεσαν τις δεξαμενές τροφοδοσίας των «αυτόνομων ομάδων φοιτητών» για το ξεπέρασμα της κρίσης του φοιτητικού κινήματος στη βάση της αντίθεσης στο Ν. 815. Οι ομάδες αυτές αποτέλεσαν τα έμβρυα των Αριστερών Συσπειρώσεων Φοιτητών (ΑΣΦ), που δημιουργήθηκαν λίγο καιρό αργότερα.

Η ΟΚΔΕ πάλεψε για κατάργηση και όχι αναστολή του Ν. 815, ενιαίο συντονιστικό των Συντονιστικών Επιτροπών κατάληψης των σχολών, για την διεύρυνση του αγώνα με εργατές, σπουδαστές, φοιτητές κ.λπ. Συμμετείχε στις ΑΣΦ με στόχο να αποκρυσταλλωθεί η πολιτική της μέσα από αυτές, ενδυναμώνοντας μια επαναστατική-αντικαπιταλιστική τάση στο φοιτητικό κίνημα και τους αγώνες.

40 χρόνια μετά αυτές οι παραδόσεις των Συσπειρώσεων και του φοιτητικού κινήματος ενάντια στο Ν.815 πρέπει να αποτελούν πηγές έμπνευσης για το φοιτητικό κίνημα, στην πάλη του ενάντια στον νόμο Κεραμέως.

(Το παραπάνω κείμενο βασίζεται σε απόσπασμα από μπροσούρα της ΣΣΠ για την ιστορία του ελληνικού φοιτητικού κινήματος, που θα εκδοθεί σύντομα από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη)

■ Σωτήρης Κ.

Φέτος, την Πρωτοχρονιά του 2020, συμπληρώνονται 61 χρόνια απ' τη νίκη της κουβανικής επανάστασης, της πρώτης νικηφόρας σοσιαλιστικής επανάστασης στο δυτικό ημισφαίριο.

Η Κούβα, από το 1492 έως το 1898, βρισκόταν κάτω από ισπανική κυριαρχία. Μετά όμως από τον ισπανοαμερικανικό πόλεμο, το 1898, πέρασε στον έλεγχο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Μέχρι το 1959, το αμερικανικό κεφάλαιο ήλεγχε σχεδόν όλη την οικονομία της χώρας. Το νησί είχε μετατραπεί σε στρατόπεδο των ΗΠΑ και προνομιακό πεδίο δράσης της αμερικάνικης μαφίας, ενώ η πρωτεύουσα Αβάνα κατακλυζόταν από καζίνο και οίκους ανοχής, αμερικανικών συμφερόντων. Η οικονομία της Κούβας, σχεδόν αποκλειστικά αγροτική, ήταν καθυστερημένη και πλήρως εξαρτημένη από τις εξαγωγές ζάχαρης, καφέ και καπνού. Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού ζούσε κάτω από άθλιες συνθήκες, αναλφάβητοι χωρίς κανένα δικαίωμα.

Προκειμένου να ελέγχουν πλήρως την Κούβα, για τις ΗΠΑ αποτελούσε μονόδρομο η επιβολή στρατιωτικών δικτατοριών. Το 1952, ο στρατηγός Μπατίστα κατέλαβε την εξουσία με πραξικόπημα. Στις 26 Ιουλίου 1953, μια μικρή ομάδα νέων, προερχόμενων κυρίως από αστικά στρώματα, επιτέθηκε στον στρατώνα της Μονκάδα. Η επιχείρηση απέτυχε και ο ηγέτης της, ο νεαρός δικηγόρος Φιντέλ Κάστρο, καταδικάστηκε σε πολυετή φυλάκιση, όμως έπειτα από έντονες κινητοποιήσεις, η δικτατορία αναγκάστηκε να τον αποφυλακίσει και τον εξόρισε στο Μεξικό. Εκεί ο Κάστρο δημιούργησε το αστικό αντιδικτατορικό «Κίνημα της 26ης

61 χρόνια από τη μεγαλειώδη Κουβανική Επανάσταση

Ιουλίου» και γνώρισε τον Ερνέστο «Τσε» Γκεβάρα. Στα τέλη του 1956, ο Κάστρο και ο Γκεβάρα, με περίπου 80 αποφασισμένους αγωνιστές, αποβιβάστηκαν στις ακτές της Κούβας με το θρυλικό πλοιάριο «Γκράνμα». Μόνο 12 όμως κατάφεραν να επιζήσουν από τις επιθέσεις του στρατού του Μπατίστα και κατέφυγαν τελικά στα βουνά της Σιέρα Μαέστρα. Με το κέρδιμα της εμπιστοσύνης των φτωχών αγροτών, το αντάρτικο ενισχυόταν συνεχώς. Τροφοδοτούνταν από το μίσος των εξαθλιωμένων μαζών ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση και έφερνε σε όλο και πιο δύσκολη θέση το καθεστώς. Στα τέλη του 1958, η χούντα του Μπατίστα βρισκόταν πλέον σε αποσύνθεση και έπαιξε το τελευταίο της χαρτί, σχεδιάζοντας ένα νέο πραξικόπημα. Ωστόσο, η σύνδεση των ανταρτών με το εργατικό κίνημα στις πόλεις και μια γενική απεργία που παρέλυσε τη χώρα ακύρωσαν κάθε αντιδραστικό σχέδιο και οδήγησαν το καθεστώς σε πλήρη κατάρρευση. Τότε ο Μπατίστα και η αμερικανοκίνητη κομπραδόρική ελίτ του νησιού δραπετεύσαν στις ΗΠΑ. Η στρατιωτική νίκη της επανάστασης ολοκληρώθηκε με την είσοδο του αντάρτικου στρατού στην Αβάνα την Πρωτοχρονιά του 1959.

Η κουβανική επανάσταση ξεκίνησε με αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα και με βασικές επιδιώξεις την εθνική ανεξαρτησία από τις ΗΠΑ και τη διανομή της γης στους αγρότες. Μάλιστα, στην πρώτη κυβέρνηση που σχημάτισε ο Κάστρο συμμετείχαν και

αρκετές αστικές δυνάμεις. Τελικά όμως και στην περίπτωση της Κούβας επιβεβαιώθηκε η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης του Τρότσκι: ακόμα και τα πιο στοιχειώδη μέτρα στην κατεύθυνση της αγροτικής μεταρρύθμισης, της απεξάρτησης από τις ξένες εταιρίες και της βελτίωσης του βιοτικού και μορφωτικού επιπέδου των φτωχών λαϊκών μαζών ήταν αδύνατο να υλοποιηθούν χωρίς σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό αλλά και την εγχώρια αστική τάξη. Κάτω και από την πίεση των συνθηκών και των διεκδικήσεων των εργατών και αγροτών, η ηγεσία των Κάστρο και Γκεβάρα αποδείχθηκε αρκετά ικανή και αποφασισμένη ώστε να ολοκληρώσει τις ριζοσπαστικές ρήξεις που απαιτούσε η κατάσταση και τελικά να διαμορφώσει τον σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης, με τη δημιουργία ενός εργατικού κράτους στην Κούβα. Η διαδικασία αυτή είχε ολοκληρωθεί στις γενικές της γραμμές μέχρι το 1962, με βασικό άξονα την εθνικοποίηση της γης, του τραπεζικού συστήματος και των μεγάλων επιχειρήσεων και τη λειτουργία τους με γνώμονα την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών. Η απόπειρα των ΗΠΑ ν' ανατρέψουν το επαναστατικό καθεστώς, με την επέμβαση στον Κόλπο των Χοίρων, απέτυχε οικτρά.

Η αρχική ορμή της επανάστασης ανακόπηκε από δύο αρνητικούς εξωτερικούς παράγοντες. Πρώτον, λόγω του ασφυκτικού εμπάργκο που επέβαλε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, με αποτέλεσμα τον οικονομικό πνιγμό της Κούβας. Δεύτερον, η κουβανι-

κή επανάσταση απομονώθηκε, εφόσον δεν υπήρξε άλλη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση στη Λατινική Αμερική. Οι δύσκολες αντικειμενικές συνθήκες, σε συνδυασμό με το ότι η επανάσταση δεν βασίστηκε στη μαζική κινητοποίηση και αυτοοργάνωση της εργατικής τάξης, αλλά σ' ένα αγροτικό αντάρτικο, ευνόησαν την ανάπτυξη γραφειοκρατικών παραμορφώσεων. Ωστόσο, οι δημοκρατικές ελευθερίες και οι θεσμοί λαϊκής συμμετοχής δεν είχαν καμία σχέση με την κατάσταση στις σταλινικές δικτατορίες. Παράλληλα, η εξωτερική πολιτική της Κούβας χαρακτηριζόταν από έναν έμπρακτο διεθνισμό: έμπρακτη αλληλεγγύη στους αγώνες των λαών του Κονγκό, της Αγκόλα και της Ναμίμπια, στη δημιουργία αντάρτικου στη Βολιβία κ.ά.

Μετά την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων, η Κούβα δοκιμάστηκε πολύ σκληρά. Αρχικά, συνέχισε να οικοδομεί δεσμούς με τις προοδευτικές κυβερνήσεις που αναδείχθηκαν στη Λατινική Αμερική (Βενεζουέλα, Βολιβία, Εκουαδόρ κ.ά.). Όμως τελευταία, ιδιαίτερα μετά την ανάληψη της εξουσίας απ' τον Ραούλ Κάστρο, εφαρμόζεται πλήθος αντιδραστικών «μεταρρυθμίσεων», που οδηγούν σταδιακά στην παλινόρθωση του καπιταλισμού. Μόνο η μαζική αγωνιστική αφύπνιση της εργατικής τάξης και μια νέα διεθνής επαναστατική άνοδος μπορούν να την αποτρέψουν. Η φλόγα της εξέγερσης ενάντια στις νεοφιλελεύθερες χούντες και στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που δυναμώνει σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής, όπως η Χιλή, το Εκουαδόρ και η Κολομβία, πρέπει να αναζωπυρώσει την επανάσταση και στην Κούβα, για να αποφευχθεί πάση θυσία η καπιταλιστική παλινόρθωση.

Ανήμερα των Χριστουγέννων του 1991, η κόκκινη σημαία με το σφυροδρέπανο κατεβαίνει από το Κρεμλίνο. Οι πανηγυρισμοί των καπιταλιστών και των αστικών ΜΜΕ, τα πρωτοσέλιδα «Εμείς νικήσαμε» της *Wall Street Journal*, μεταδίδονται σε όλον τον πλανήτη. Το παγκόσμιο προλεταριάτο παρακολουθεί αποσβολωμένο τις εξελίξεις. Η ΕΣΣΔ (Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών – Σοβιετική Ένωση) δεν υπήρχε πια. Είχαν προηγηθεί η άνοδος του Γκορμπατσόφ στην ηγεσία του κόμματος και της ΕΣΣΔ το 1985, οι πολιτικές της «Γκλάσνοστ» και της «Περεστρόικα», η κατάρρευση μιας σειράς καθεστώτων συνδεδεμένων με την ΕΣΣΔ την περίοδο 1989-1990, αλλά και η, δειλή στην αρχή, ορμητική αργότερα, απόσχιση κάποιων Δημοκρατιών της Σοβιετικής Ένωσης.

Τον Αύγουστο του 1991, μία ομάδα ανώτατων στελεχών του ΚΚΣΕ (Κομμουνιστικό Κόμμα Σοβιετικής Ένωσης), γνωστοί και ως ΚΕΕΑ (Κρατική Επιτροπή Εκτάκτου Ανάγκης), πραγματοποιεί πραξικόπημα ενάντια στον Γκορμπατσόφ. Η ομάδα αυτή αποτελούσε την καθαρά «σταλινική» φράξια του καθεστώτος, που ζητούσε τη διακοπή των πολιτικών του Γκορμπατσόφ και την επιστροφή στο προηγούμενο status quo. Το πραξικόπημα είναι υπερβολικά πρόχειρα σχεδιασμένο και στερείται οποιουδήποτε λαϊκού ερείσματος. Καταλήγει σε φιάσκο, ωστόσο σηματοδοτεί ουσιαστικά και το τέλος της κυριαρχίας του Γκορμπατσόφ, καθώς αναδεικνύει οριστικά σε κυρίαρχο της πολιτικής ζωής της ΕΣΣΔ τον Μπόρις Γέλτσιν, εκφραστή της πιο φιλοκαπιταλιστικής μερίδας της γραφειοκρατίας. Το επόμενο τρίμηνο οι διεργασίες για την καπιταλιστική παλινόρθωση εντείνονται με την απόσχιση και των σημαντικότερων χω-

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1922-ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1991: ΙΔΡΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΕΣΣΔ

ρών της Ένωσης (Ουκρανία, Βαλτικές χώρες) με τις ευλογίες του Γέλτσιν και φυσικά και των ιμπεριαλιστών που ετοιμάζονταν για μια πραγματική λεηλασία του πρώτου εργατικού κράτους. Στις 21 Δεκεμβρίου, οι ηγέτες των 11 από τις 12 χώρες της Ένωσης υπογράφουν το πρωτόκολλο της Άλμα Άτα, που αποφασίζει οριστικά την αντικατάσταση της ΕΣΣΔ από την Κοινοπολιτεία Ανεξάρτητων Κρατών (Κ.Α.Κ.). Το πρωί της 25ης Δεκεμβρίου, ο Γκορμπατσόφ ανακοινώνει με διάγγελμά του στην τηλεόραση το τέλος της ΕΣΣΔ. Η κόκκινη σημαία κυματίζει εκείνη τη μέρα για τελευταία φορά.

Η συνέχεια είναι αρκετά γνωστή. Όλες οι χώρες της Ένωσης, και κυρίως η Ρωσία, εφάρμοσαν έναν ακραίο νεοφιλελευθερισμό, που βύθισε στη φτώχεια και την εξαθλίωση τις λαϊκές μάζες.

Ιδρυμένη τον Δεκέμβριο του 1922, η ΕΣΣΔ αποτέλεσε τον καρπό: α) της μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917 στη Ρωσία, β) της ηρωικής νίκης του Κόκκινου Στρατού στον εμφύλιο πόλεμο και ενάντια στην ιμπεριαλιστική εισβολή, γ) της ανάγκης οι νεαρές σοσιαλιστικές δημοκρατίες να αντιμετωπίσουν τόσο επερχόμενες εισβολές όσο και να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν στον ανταγωνισμό της καπιταλιστικής Δύσης, δ) της εφαρμογής από το κόμμα των μπολσεβίκων του προλεταριακού διεθνισμού.¹ Το πρώτο σύνταγμά της, στα πρότυπα του πρώτου συντάγματος της σοβιετικής Ρωσίας το 1918, αποτελεί μέχρι και σήμερα ότι πιο δημοκρατι-

κό και ριζοσπαστικό έχει γνωρίσει η ανθρωπότητα, αναγνωρίζοντας μεταξύ άλλων για πρώτη φορά τα δικαιώματα της γυναίκας, του παιδιού, των μειονοτήτων κ.λπ.

Στα 69 χρόνια της ύπαρξής της η ΕΣΣΔ (74 από τη Ρώσικη Επανάσταση), δεν είναι υπερβολή να ειπωθεί ότι αποτέλεσε ένα από τα μεγαλύτερα, αν όχι το μεγαλύτερο, ιστορικό επίτευγμα της ανθρωπότητας. Η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και ο σχεδιασμός της οικονομίας κατάφεραν να μετατρέψουν μια χούφτα από άποφτες χώρες σε παγκόσμια υπερδύναμη. Να εξαλείψουν την ανεργία, την αμορφωσιά, να μειώσουν την εργάσιμη μέρα, να εξασφαλίσουν την πρόσβαση στην υγεία εκατομμυρίων ανθρώπων, να αναπτύξουν σε αξιοθαύμαστο βαθμό τις πιο σύγχρονες εκπαιδευτικές μεθόδους, την επιστήμη και την τεχνολογία. Και όλα αυτά, παρά την τρομακτική κακοδιαχείριση και σπατάλη της γραφειοκρατικής εξουσίας, η οποία ψαλίδιζε τις δυνατότητες του σοσιαλιστικού σχεδιασμού.

Η ιστορία ανέθεσε σε γελοίες προσωπικότητες σαν τον Γέλτσιν να γκρεμίσουν αυτές τις τεράστιες κατακτήσεις. Αυτές που κάποιες δεκαετίες πριν, τεράστιες προσωπικότητες όπως ο Λένιν, ο Τρότσκι και οι άλλοι Μπολσεβίκοι είχαν ξεκινήσει να οικοδομούν, ενεργώντας σαν όργανα της πραγματικής θέλησης των εκατομμυρίων εργατών και αγροτών της πρώην Τσαρικής Αυτοκρατορίας. Για να γίνει όμως αυτό, είχε χρειαστεί μια τεράστια αντεπανάσταση: η γραφειοκρατική αντεπανάστα-

ση του σταλινισμού. Ας μην βανκαλίζονται οι νοσταλγοί του, αποδίδοντας την κατάρρευση της ΕΣΣΔ απλώς στον Γκορμπατσόφ και τον Γέλτσιν. Είναι οι δικό τους πολιτικοί πρόγονοι που έδωσαν την πρώτη μαχαίριά στο σώμα της ΕΣΣΔ. Με την εξόντωση της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης και κυρίως του Μπολσεβίκου κόμματος, τη διαστρέβλωση του μαρξισμού («σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα», κ.α.), την προδοσία σημαντικών επαναστάσεων (κινέζικη, γερμανική, ισπανική, ελληνική κ.λπ.), κι εν τέλει την κατασφυοποίηση του σοσιαλισμού στην παγκόσμια εργατική τάξη.

Όσο κι αν είναι σημαντικά τα πλήγματα τόσο από την κατάρρευση του πρώτου εργατικού κράτους (που εκφυλίστηκε από την σταλινική αντεπανάσταση), όσο και από την συκοφάντηση της εναλλακτικής λύσης, ας είμαστε βέβαιοι ότι πρόκειται για ένα παροδικό —σε ιστορική κλίμακα— πιασμάρισμα. Ο καπιταλισμός κέρδισε μια μάχη, μόνο για να αποδείξει ακόμη πιο εκρηκτικά την αποτυχία του και τη χρεοκοπία του. 28 χρόνια μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, ο ένας βασικός όρος για το προχώρημα στον σοσιαλισμό, δηλαδή τα ιστορικά όρια του καπιταλισμού, είναι εδώ πιο εμφανής από ποτέ ενώ ο άλλος, δηλαδή η συνειδητή θέληση του προλεταριάτου και της πρωτοπορίας του για μια διαφορετική πορεία, θα οικοδομηθεί στους αγώνες που έχουμε μπροστά μας.

1. Αξίζει να σημειωθεί ότι το σχέδιο για τη συγκρότηση μιας Ένωσης είχε ανατεθεί αρχικά στον Στάλιν, και περιείχε την ενσωμάτωση των υπόλοιπων δημοκρατιών στη Σοβιετική Ρωσία. Χρειάστηκε η επέμβαση του Λένιν για να αλλάξει άρδην αυτό το σχέδιο, και να αντικατασταθεί με την ισότητα και εθελοντική ένωση των Δημοκρατιών.

■ Γιάννης Συμυρήλης

75 χρόνια συμπληρώνονται από τον Δεκέμβριο του 1944, που χάραξε ανεξίτηλα το ελληνικό εργατικό και επαναστατικό κίνημα. Οι λαϊκές μάζες και ο ΕΛΑΣ συγκρούστηκαν στην Αθήνα με τις δυνάμεις του βρετανικού ιμπεριαλισμού και της ντόπιας αντίδρασης. Η τελική ήττα, αποτέλεσμα της προδοτικής πολιτικής της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ, αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες τραγωδίες στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

Το ΚΚΕ είχε δείξει πολύ πριν τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ότι η σταλινική του κατεύθυνση είναι αντίθετη στη σοσιαλιστική επανάσταση. Ορόσημο η 6η Ολομέλεια του 1934, όπου υιοθετήθηκε η μενσεβίκικη άποψη ότι η Ελλάδα έχει φεουδαρχικά κατάλοιπα και πρέπει να περάσει από ένα αστικοδημοκρατικό στάδιο. Αυτή η θεωρία των σταδίων, που εφηύρε η σταλινική γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ, έφερε οδυνηρές ήττες όπως στην Κίνα το 1927 και στην Ισπανία το 1936 (όπου είχε συστηματοποιηθεί στην γραμμή των Λαϊκών Μετώπων – 7ο Συνέδριο της σταλινοποιημένης Κομιντέρν, 1935). Η εφαρμογή στην ελληνική περίπτωση έμελλε να φέρει τα ίδια αποτελέσματα.

ΕΑΜ και ΕΛΑΣ κατάφεραν το '41-'44 να απελευθερώσουν σχεδόν ολόκληρη την επικράτεια από τις δυνάμεις κατοχής, να καταστούν ντε φάκτο η μόνη πραγματική εξουσία. Ο κρατικός μηχανισμός της αστικής τάξης ήταν ξεχαρβαλωμένος, το πολιτικό προσωπικό της στιγματισμένο από την υποστήριξη της μεταξικής δικτατορίας, τον δοσιλογισμό ή τη φυγή με τον βασιλιά στο Κάιρο. Όταν αποχώρησαν οι Γερμανοί από την Αθήνα (12 Οκτωβρίου 1944), μόνο ο ΕΛΑΣ μπορούσε να μπει. Όμως, τηρώντας πιστά τις προδοτικές συμφωνίες σε Λίβανο–Καζέρτα (συμμετοχή στην «κυβέρνηση εθνικής ενότητας», υπαγωγή του ΕΛΑΣ στους «συμμάχους» Βρετανούς), η ηγεσία του ΕΑΜ/ΚΚΕ στέλνει

Τα Δεκεμβριανά του '44

τις δυνάμεις του στην Ήπειρο ενάντια στα υπολείμματα του ΕΔΕΣ. Ο Παπανδρέου αποβίβαστηκε στην Αθήνα, φέρνοντας μαζί τον Ιερό Λόχο, την Ορεινή Ταξιαρχία και βρετανικά στρατεύματα.

Αντιδραστικοί κάθε λογής και ταγματασφαλίτες (από το 1943, η κυβέρνηση Ράλλη τους ετοίμαζε ως αντεπανάστατικό στράτευμα στον εμφύλιο πόλεμο που ωριμάζε) σήκωσαν κεφάλι και επανεξοπλίστηκαν. Το ΚΚΕ υποδεχόταν τον Παπανδρέου, χαρακτήριζε τους Βρετανούς «απελευθερωτές», χωρίς να προετοιμάζει τον λαό για το τι θα επακολουθήσει.

Ο βρετανικός ιμπεριαλισμός επεδίωκε τη σύγκρουση, για να συντρίψει τον ένοπλο λαό, να επαναφέρει τον βασιλιά, να διατηρήσει την Ελλάδα στην επιρροή του. Η όξυνση της επίθεσής του έρχεται στις 2/12: ο τοποτηρητής του, στρατηγός Σκόμπι, διατάζει διάλυση του ΕΛΑΣ μέσα σε 10 μέρες. «Εθνική ενότητα» σήμαινε να ξαναβγούν στον αφρό οι δοσίλογοι, αστοί, ιμπεριαλιστές και σφαγή των λαϊκών μαζών που πολέμησαν για την απελευθέρωση. Το ΕΑΜ κάλεσε την επομένη σε γενική απεργία και συλλαλητήριο στο Σύνταγμα. Βρετανοί και ντόπια αντίδραση άνοιξαν πυρ στο άοπλο πλήθος, σκοτώνοντας εκατοντάδες. Για σχεδόν ένα μήνα, ο αθηναϊκός λαός και τα εφεδρικά στρατεύματα του ΕΛΑΣ αντιπάλεψαν ηρωικά τους Βρετανούς (ενισχύονταν διαρκώς με στρατεύματα) και ταγματασφαλίτες, σε μια άνιση μάχη στις

γειτονιές της Αθήνας, με τα τακτικά σώματα του ΕΛΑΣ να μην καταφθάνουν ποτέ.

Η σταλινική γραφειοκρατία έπαιξε βρώμικο παιχνίδι στις πλάτες των ελληνικών μαζών. Είχαν

προαποφασιστεί οι σφαίρες επιρροής με την Βρετανία, αλλά ο Στάλιν ήθελε στην Ελλάδα ένα αντίβαρο, μια πίεση και δύναμη απειλή απέναντι στον Τσόρτσιλ. Χαρακτηριστική η αποστολή του σοβιετικού συνταγματάρχη Ποπόφ στην Ελλάδα, που ενώ δημιουργούσε ανησυχίες στους Βρετανούς, ουσιαστικά διασφάλισε ότι το ΚΚΕ δεν θα στραφεί στην κατάνληψη της εξουσίας, καταλήγοντας ο ίδιος παρατηρητής των Δεκεμβριανών.

Μέσα στην κατάρρευση των αυταπατών της «εθνικής ενότητας», η ηγεσία του ΚΚΕ προσπάθησε να διατηρήσει τον έλεγχο έναντι κάθε εσωτερικής αμφισβήτησης, με την ΟΠΛΑ να εκτελεί μέσα στον Δεκέμβρη διαφωνούντες που συμμετείχαν στην αντίσταση, αντιπολιτευόμενους και ιδιαίτερα τροτσκιστές.

Η εκ των υστέρων δικαιολογία του ΚΚΕ περί «δυσμενούς συσχετισμού» απέναντι στον «πανίσχυρο βρετανικό ιμπεριαλισμό» δεν ευσταθεί. Ποτέ οι συσχετισμοί δεν θα ήταν πιο ευνοϊκοί από τον Οκτώβριο του 1944 (απελευθέρωση Αθήνας, προέλαση Κόκκινου Στρατού, ένοπλες μάζες ενώ η αντίδραση δεν είχε καν στρατό ή κράτος κ.λπ.), αλλά η «εθνική ενότητα» και οι αυταπάτες για τους βρετανούς ιμπεριαλιστές παρέλυναν κάθε απο-

φασιστική πρωτοβουλία. Ο λαός δεν προετοιμάστηκε για τη σύγκρουση. Και όταν αυτή επιβλήθηκε από τον ταξικό αντίπαλο, το ΚΚΕ κινήθηκε σπασμωδικά, δεν επεδίωξε τη νίκη αλλά έναν «βιώσιμο» συμβιβασμό – που σε μια τέτοια κατάσταση σημαίνει καταδίκη σε ήττα. Η προδοσία επισφραγίστηκε στη Συμφωνία της Βάρκιζας, στον άνευ όρων αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, με αντάλλαγμα αμνηστία για τα πολιτικά αδικήματα «τα τελεσθέντα από την 2η Δεκέμβρη μέχρι την υπογραφή της συμφωνίας». Ουσιαστικά η ηγεσία του ΕΑΜ–ΚΚΕ εξασφάλισε αμνηστία στον εαυτό της, αφήνοντας τους αγωνιστές έρμαιοι στη λευκή τρομοκρατία.

Σήμερα είναι γνωστά πολλά ντοκουμέντα και μελέτες, που επιβεβαιώνουν τις βασικές αναλύσεις των επαναστατών μαρξιστών / τροτσκιστών για τον ολέθριο ρόλο της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ. Το ίδιο το ΚΚΕ (για δικούς του λόγους) έχει αναθεωρήσει θέσεις δεκαετιών (για ΕΑΜ, Λαϊκά Μέτωπα κ.α.). Προκαλεί έτσι εντύπωση η επιμονή ορισμένων στην Αριστερά, είτε να υπερασπίζονται τις παλιές χρεοκοπημένες σταλινικές γραμμές του «αρνητικού συσχετισμού», είτε να καμώνονται ότι δεν υπήρξε ποτέ η επαναστατική μαρξιστική κριτική τους (π.χ. βλέπουν τον ρεφορμισμό του 7ου Συνεδρίου (Λαϊκά Μέτωπα), αλλά σιωπούν για τη μνημειώδη κριτική του Π. Πουλιόπουλου στην 6η Ολομέλεια του 1934 με τη Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;). Το βασικό συμπέρασμα δεν μπορεί να κρυφτεί με συναισθηματικές επικλήσεις στον ηρωισμό και τις θυσίες των μαζών: Ο Δεκέμβρης του 1944 ήταν το σημείο καμπίς της ελληνικής επανάστασης, που δεν άντεξε στη σκλήρυνση της αναπόφευκτης ταξικής σύγκρουσης με την αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό – και αυτό λόγω του σταλινισμού εκφυλισμού και της προδοσίας του ΚΚΕ.

■ Χάρης Μ.

Ο κοινωνικός πόλεμος στην Μέση Ανατολή δεν έχει κριθεί ακόμη

■ Κώστας Δικαίος

Η «Οκτωβριανή επανάσταση» του Λιβάνου

Η εξέγερση στο Λίβανο συνεχίζει να συνταράσσει το πολιτικό κατεστημένο. Το πολιτικό σύστημα της χώρας έχει ακόμα αποικιοκρατικά χαρακτηριστικά και η εξουσία μοιράζεται ανάμεσα στις πολιτικές ελίτ και τις άρχουσες τάξεις με βάση τις θρησκευτικές διαφέρεισεις οι οποίες οδηγούν σε παγιωμένα και διακριτά κέντρα εξουσίας που διαιρούν τον λαό. Μετά από σχεδόν τρεις δεκαετίες νεοφιλελεύθερων πολιτικών που οδήγησαν στην εμβάθυνση των ταξικών διαφάσεων η χώρα περνά την σημαντικότερη οικονομική κρίση από το τέλος του εμφυλίου πολέμου και έχουν γίνει τέσσερις διασκέψεις «σωτηρίας» της οικονομίας του Λιβάνου από το 2001 με τον Γαλλικό ιμπεριαλισμό να κυριαρχεί ανάμεσα στους «δωρητές».

Από τις 17 Οκτωβρίου οι δρόμοι του Λιβάνου έχουν εκραγεί σε τεράστιες διαδηλώσεις που προκάλεσε η λιτότητα και μια νέα αύξηση των φόρων συμπεριλαμβανομένου ενός νέου φόρου στις κλήσεις Whatsapp (!). Ενώ η εξέγερση δεν οφείλεται απλώς και μόνο στο φόρο Whatsapp, οι προσπάτως συμφωνημένοι φόροι (που αποσύρθηκαν μετά τις πιέσεις του δρόμου) θεωρήθηκαν σαν μια «χυδαία» αντανάκλαση της αδιαφορίας της κυβέρνησης για τις κακουχίες του λαού και της προτεραιότητάς της για την προστασία των συμφερόντων της ανώτερης τάξης που κυβερνά (όλων των θρησκευτικών δογμάτων) σε βάρος της πλειοψηφίας του πληθυσμού. Αν και στο Λίβανο έχουν γίνει και άλλες φορές μεγάλες διαδηλώσεις (όπως το 2015) για πρώτη φορά οι λαϊκές μάζες κατέβηκαν στους δρόμους για να καταγγείλουν την κυρίαρχη τάξη στο σύνολο της ξεφεύγοντας από τους θρησκευτικούς διαχωρισμούς που αποτελούν συνήθως μια αποτελεσματική τακτική των κυρίαρχων επιτελείων για να διασπούν τον λαό. Αυτή την φορά η εξέγερση άρχισε από τις φτωχότερες τάξεις των ανέργων ή των υποαπασχο-

λουμένων, οι οποίες στράφηκαν ενάντια στους «προστάτες» τους, σηματοδοτώντας μια καμπή στην ιστορία του Λιβάνου. Για αυτό και οι κινητοποιήσεις καταστάθηκαν άγρια όχι μόνο από τον στρατό και την αστυνομία αλλά και από τις ένοπλες οργανώσεις των σιτών της Χεζμπολάχ και της Αμάλ. Βέβαια οι λαϊκές μάζες που κινητοποιούνται χρειάζονται οργάνωση, πρόγραμμα διεκδικήσεων και ηγεσία ικανή να αντισταθεί σε πολλές δυνάμεις που παραμονεύουν για να αξιοποιήσουν προς όφελος τους την εξέγερση όπως οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και το Ισραήλ που επιθυμούν τον εξοβελισμό της Χεζμπολάχ και του Ιράν από την πολιτική σκηνή του Λιβάνου ή τον στρατό που εποφθαλμιά την εξουσία στο δρόμο που χάραξε ο Σίσι στην Αίγυπτο.

Τα «Ιουλιανά» και η νέα εξέγερση στο Ιράκ

Το πολύπαθο Ιράκ, από την εισβολή των ΗΠΑ το 2003, γνώρισε την επιβολή ενός επίσης σεκταριστικού συστήματος πολιτικής διακυβέρνησης που διαχωρίζει τον λαό σε Σουνίτες, Κούρδους και Σίιτες του Νότου που αποτελούν και την πλειοψηφία. Παράλληλα οι ΗΠΑ επέβαλαν την ιδιωτικοποίηση όλων των δομών, την εκμετάλλευση των πετρελαίων και των άλλων πλουτοπαραγωγικών πηγών από τις αμερικάνικες εταιρίες και την επικράτηση ενός πολιτικού κατεστημένου που στηρίχτηκε κυρίως στους Σίιτες και μάλιστα με την συνεργασία του άσπονδου εχθρού τους του Ιράν που είχε σημαντικές προσβάσεις στον σιτικό πληθυσμό του Ιράκ. Αυτό το πολιτικό κατεστημένο στην ουσία απομυζά όλον τον πλούτο την ίδια στιγμή που το 11% των ιρακινών είναι άνεργοι, με την ανεργία των νέων να είναι διπλάσια σε μια χώρα που το 60% του πληθυσμού είναι κάτω των 24 ετών ενώ οι Ιρακινοί βρίσκονται αντιμέτωποι με την κακή ποιότητα του νερού και τις συχνές διακοπές ρεύματος ιδιαίτερα στο νότο που οι υπηρεσίες

αυτές εξαρτώνται από το Ιράν και παρά το γεγονός ότι η περιοχή της Βασόρας αποτελεί την κύρια πηγή πετρελαίου της χώρας στην ουσία η πόλη έχει μετατραπεί σε μια απέραντη χαβούζα. Εξεγέρσεις είχαμε και το 2015-16 οι οποίες καταστάθηκαν από την φιλοιρανική κυβέρνηση με το πρόσχημα της ανάγκης εθνικής ενότητας για να αντιμετωπιστεί το ΙΚ το οποίο κατείχε τότε το βορειοδυτικό Ιράκ. Παρά όμως την ήττα του ΙΚ και την κατατρομοκράτηση των σουνιτικών πληθυσμών της περιοχής καμιά αλλαγή δεν ήρθε για τον Ιρακινό λαό. Τα «ιουλιανά» του Ιράκ τον Ιούλιο του 2018 χαρακτηρίστηκαν από μεγάλες διαδηλώσεις στο νότιο Ιράκ και ήταν το αποτέλεσμα διεργασιών τόσο στο επίπεδο της επανασυγκρότησης κάποιων συνδικάτων, κύρια στον τομέα της ενέργειας, όσο και πολιτικών διεργασιών που οδήγησαν στην δημιουργία της συμμαχίας «Σαΐρούν» ανάμεσα στις δυνάμεις του Σίιτη κληρικού Μουκτάντα Αλ Σαντρ (ο οποίος είχε πρωτοστατήσει στις αντιαμερικανικές ένοπλες αντιστάσεις στο νότιο Ιράκ) και στο Ιρακινό Κομμουνιστικό Κόμμα(!). Με αίτημα κυρίως ένα κοσμικό κράτος, ενάντια στις θρησκευτικές διαφάσεις και την διαφθορά ο συνασπισμός αυτός –που καταγγέλλει τόσο την επέμβαση του Ιράν όσο και των ΗΠΑ– κατόρθωσε να επικρατήσει εκλογικά τον Μάιο του 2018 αλλά στην εξουσία παρέμεινε το φιλοιρανικό κόμμα διαιωνίζοντας την αντιλαϊκή σεκταριστική και θρησκευτικά συντηρητική πολιτική του με την στήριξη των ΗΠΑ και του Ιράν. Τα Ιουλιανά ακολούθησαν από την σημερινή εξέγερση που κρατάει από τις αρχές Οκτωβρίου με επέκταση των διαδηλώσεων στην Βαγδάτη, επιθέσεις σε κυβερνητικά κτίρια και προξενεία του Ιράν, καταλήψεις πλατειών, εκατοντάδες νεκρούς από την καταστολή στρατού, αστυνομίας και των παραστρατιωτικών ενόπλων δυνάμεων των φιλοιρανών σιτών αλλά και μονάδων του Ιράν. Αν και ο πρωθυπουργός δήλωσε παραίτηση και η κυβέρνηση υποσχέθηκε μεταρρυθμίσεις, οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται. Οι περισσότεροι διαδηλωτές στους δρόμους των ιρακινών πόλεων είναι νέοι πτυχιούχοι χωρίς οργανωτικές δεξιότητες ή την ιδέα μιας εναλλακτικής λύσης για να δώσουν στα αιτήματα τους αποτελεσματική έκφραση. Λόγω της έλλειψης ηγεσίας και οργάνωσης οι διαδηλώσεις αδυνατούν να οδηγήσουν στην απαίτηση μιας ριζικής αλλαγής ενώ ταυτόχρονα οι εκατοντάδες νεκροί αντιμετωπίζονται σαν μια «φυσιολογική» διαδικασία σε μια χώρα που η πρόσφατη ιστορία της έχει μετατρέψει την βία σε «κανονικότητα». Έτσι οι κινητοποιήσεις τυχαίνουν και εδώ εκμετάλλευσης από τους ιμπεριαλιστές που επιζητούν ένα περιορισμό των φιλοιρανικών δυνάμεων στο Ιράκ –και επομένως γίνεται αντιληπτή η στήριξη των διαδηλωτών από τις ΗΠΑ– ενώ συμφωνίες όπως αυτές της κυβέρνησης του Ιράκ με το Ιράν για διέλευση των Ιρακινών πετρελαίων μέχρι την Μεσόγειο μέσω αγωγών από το Ιράκ, την

Συρία και τον Λίβανο ή μέσω Τουρκίας παρακάμπτοντας τον Περσικό κόλπο δεν έχουν την αποδοχή της Σαουδικής Αραβίας και των ΗΠΑ.

Οι διαδηλώσεις στο Ιράν

Οι λαϊκές μάζες στο Ιράν βρίσκονται «μεταξύ σφύρας και άκμονος». Προσπαθούν να επιβιώσουν αντιμετωπίζοντας από την μια μεριά τις ασφυκτικές κυρώσεις των ΗΠΑ που στην ουσία μετατρέπονται σε ανεργία και φτωχοποίηση των πιο ευάλωτων οικονομικά στρωμάτων και από άλλη το συντηρητικό ισλαμιστικό ιερατείο που κυβερνάει με νεοφιλελεύθερες συνταγές διατηρώντας το χαμηλό βιοτικό επίπεδο, την κρατική διαφθορά και το χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών. Οι ταξικές διαφοροποιήσεις είναι ολοφάνερές (20 εκατομμύρια από τα συνολικά 80 της χώρας ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας) ενώ και οι πολιτικές ελευθερίες είναι περιορισμένες πράγμα που κάνει τα μεσαία στρώματα να εξεγείρονται. Οι κυρώσεις των ΗΠΑ που μείωσαν τις εξαγωγές πετρελαίου κατά 80% και προκάλεσαν αποκλεισμό από τις διεθνείς αγορές θα οδηγήσουν σε συρρίκνωση της οικονομίας κατά 9,5% φέτος και σε πληθωρισμό 52%. Η απόφαση της κυβέρνησης να αυξήσει την τιμή του πετρελαίου κίνησης ώστε να μπορέσει να επιδοτήσει το πετρέλαιο θέρμανσης για τα φτωχότερα νοικοκυριά της χώρας προκάλεσε νέα εξέγερση με διαδηλώσεις σε όλη την χώρα, κάψιμο τραπεζών και βενζινάδικων, συγκρούσεις με τις δυνάμεις ασφαλείας, διακοπή του ίντερνετ και άγρια καταστολή με εκατοντάδες νεκρούς.

Αυτές οι διαδηλώσεις στις οποίες φαίνεται να συμμετέχουν πλέον και πιο φτωχά στρώματα, δείχνουν την δυσάρεσκεια των λαϊκών στρωμάτων και αυξάνουν τα προβλήματα του καθεστώτος που βλέπει τεράστια κινήματα διαμαρτυρίας εναντίον της πολιτικής του όχι μόνο στο εσωτερικό αλλά και στο Λίβανο και το Ιράκ, δηλαδή σε περιοχές που θεωρούνται κομβικής σημασίας για την Ιρακινή πολιτική αλλά που οι δυνατότητες οικονομικής βοήθειας προς αυτές είναι περιορισμένες. Το εμπάργκο των δυτικών ιμπεριαλιστών εντείνει την οικονομική δυσπραγία του καθεστώτος ενώ το σπρώχνει περισσότερο στην αγκαλιά Κίνας – Ρωσίας. Δεν είναι όμως ο μοναδικός υπεύθυνος για την φτωχοποίηση των Ιρακινών μαζών. Το καθεστώς αρνείται να ψαλιδίσει τα προνόμια του και προτιμάει να σκοτώνει διαδηλωτές από το να χάσει κάποια από τα πλούτη του.

Με λίγα λόγια έχουμε στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής μεγάλες κινητοποιήσεις που μας επιτρέπουν να πούμε ότι η νίκη της αντεπανάστασης επί της Αραβικής Άνοιξης δεν συνιστά και τον θρίαμβο της. Πιθανόν να πρόκειται για την νίκη σε κάποιες μάχες μόνο, ενός ευρύτερης διάρκειας κοινωνικού πολέμου, η έκβαση του οποίου δεν έχει ακόμα κριθεί.

